உலகச் செம்மொழிகள்

பதிப்பாசிரியர்
முனைவர் கரு. அழ. குணசேகரன்
முனைவர் செ. ஜீன் லாறன்ஸ்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
INTERNATIONAL INSTITUTE OF TAMIL STUDIES

உலகச் செம்மொழிகள்

கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்

பதிப்பாசிரியர்

முனைவர் கரு. அழ. குணசேகரன்

முனைவர் செ. ஜீன் லாறன்ஸ்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

INTERNATIONAL INSTITUTE OF TAMIL STUDIES

இரண்டாம் முதன்மைச் சாலை, மையத் தொழில்நுட்பப் பயிலக வளாகம்

தரமணி, சென்னை – 600 113

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title of the Book	:	ulakac cemmoḻikaḷ karuttaraṅkak kaṭṭuraikaḷ
Editors	:	Prof. Dr. K.A. Gunasekaran Director International Institute of Tamil Studies Prof. Dr. S. Jean Lawrence Former Professor & Director (ic) International Institute of Tamil Studies Tharamani, Chennai-600 113
Publisher & ©	:	International Institute of Tamil Studies II Main Road, C.I.T. Campus, Chennai-600 113 Ph: 22542992
Publication No.	:	728
Language	:	Tamil
Edition	:	First
Year of Publication	:	2011
Paper Used	:	18.6 Kg TNPL Maplitho
Size of the Book	:	1/8 Demy
Printing type used	:	10 Point
No. of Pages	:	x + 198
No. of Copies	:	1200
Price	:	Rs. 90/- (Rupees Ninety Only)
Printed by	:	Today Printers SR Complex, 192, Bells Road Chepauk, Chennai - 600 005.
Subject	:	Compilation of Seminar Articles on Classical Languages

பேரா. முனைவர் கரு. அழ. குணசேகரன்
இயக்குநர்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை - 600 113

அணிந்துரை

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் 2008இல் **உலகத் செம்மொழிகள் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்** ஒன்றினை நடத்தியுள்ளமையை நினைவு கொள்கிறது.

அண்மையில் மறைந்துள்ள முதுபெரும் தமிழறிஞர்கள் பேரா. ச. அகத்தியலிங்கம், பேரா. கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி போன்றோர் கலந்து கொண்டு ஆய்வுச் சிந்தனைகள் கொண்ட தம் கருத்துக்களை வழங்கியுள்ள கருத்தரங்கமாக அது இருந்தது.

மேனாள் துணைவேந்தர்களான மூதறிஞர் முனைவர் வ.அய். சுப்பிரமணியன், முனைவர் ஔவை நடராசன், முனைவர் க.ப. அறவாணன், முனைவர் பொன். கோதண்டராமன், முனைவர் வா.செ. குழந்தைசாமி, முனைவர் ம. இராசேந்திரன் போன்றோர் ஆழ்ந்த புலமை கொண்ட தத்தம் ஆய்வுக் கருத்துக்களை முன்வைத்துச் சிறப்பித்த பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கு மூன்று நாட்கள் (14.2.2008-16.2.2008) நடைபெற்றுள்ளது.

உலகத் செம்மொழிகள்
செம்மொழித் தொன்மை
செம்மொழி ஆய்வுகள்
படைப்பிலக்கியம்

எனும் அமர்வுகள் கொண்டு நடைபெற்ற இந்தப் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கில் அயல்நாடு உள்நாடு எனப் பேராளார்கள் 12 பேர் கலந்து கொண்டனர். இக்கருத்தரங்கில் எழுத்துரு மூலமாகத், தங்கள் ஆய்வுச் சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்திய ஒன்பது அறிஞர்களின் கட்டுரைகள் **உலகச் செம்மொழிகள் கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்** எனும் நூல்வழியாகத் தற்போது வெளியிடப்படுகின்றன.

உலகச் செம்மொழிகளின் வரலாறும் அவற்றின் இன்றைய நிலையும் என்பதான கருத்தில் அமைந்த

முன்னுரை

இந்திய அரசு தமிழ்மொழிக்குச் 'செம்மொழி' தகுதி வழங்கிய நிலையில் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தில் **'உலகச் செம்மொழிகள்-பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்' (International Seminar on Classical Languages)** நடத்த தமிழ் வளர்ச்சித் துறையின் அப்போதைய இயக்குநரும் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன இயக்குநராகக் கூடுதல் பொறுப்புப் பணியுமாற்றிய முனைவர் ம. இராசேந்திரன் அவர்கள் திட்டமிட்டார்கள். இத்திட்டத்தினை ஏற்றுக் கருத்தரங்கினை நடத்த அன்றைய மாண்புமிகு முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்கள் இசைவளித்தார்கள். அன்றைய மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் பேராசிரியர் க. அன்பழகன் அவர்கள் இக்கருத்தரங்கு நடத்த நிதி வழங்கியதோடு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தார்கள்.

கருத்தரங்கு தொடர்பாகப் பேராசிரியர் முனைவர் அ.அ. மணவாளன், முனைவர் பி.ஆர். சுப்பிரமணியன், பேராசிரியர் முனைவர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி ஆகியோருடன் கலந்துரையாடல் நடத்தி, கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள், கருத்தரங்க அமர்வுகள், கட்டுரையாளர்கள் தேர்வு போன்ற பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதன் அடிப்படையில் 14.02.2008 முதல் 16.02.2008 வரை 'உலகத் செம்மொழிகள் - பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்' நடத்தப்பட்டது.

கருத்தரங்கின் தொடக்க விழா மற்றும் முதல் அமர்வு சென்னை இராணிமேரி கல்லூரியில் நடைபெற்றன. அன்றைய மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் பேராசிரியர் க. அன்பழகன் அவர்கள் கருத்தரங்கைத் தொடக்கி வைத்துச் சிறப்புரையாற்றினார்கள். உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத் துணைத் தலைவர் முனைவர் வா.செ. குழந்தைசாமி அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற தொடக்க விழாவில் முனைவர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்கள் மையக் கருத்துரை வழங்கினார்கள். அரசுச் செயலர் திரு. கோ. சந்தானம் இ.ஆ.ப.

அவர்களும் மேனாள் துணைவேந்தர்கள் முனைவர் ச. அகத்தியலிங்கம், முனைவர் பொன். கோதண்டராமன், முனைவர் க.ப. அறவாணன் ஆகியோரும் வாழ்த்துரை வழங்கினர்.

அன்றைய திட்டக்குழுத் தலைவர் மாண்புமிகு முனைவர் மு. நாகநாதன் அவர்கள் கருத்தரங்க நிறைவுரை ஆற்றினார். மேனாள் துணைவேந்தர்கள் முனைவர் வ.அய். சுப்பிரமணியன் அவர்களும் முனைவர் ஔவை நடராசன் அவர்களும் எழுத்தாளர் திரு. த. ஜெயகாந்தன் அவர்களும் வாழ்த்துரை வழங்கினர்.

மூன்று நாட்கள் நடைபெற்ற இக்கருத்தரங்கில் உலகச் செம்மொழிகள், செம்மொழித் தொன்மை, செம்மொழி ஆய்வுகள், படைப்பிலக்கியம் என்ற பொருண்மைகளில் அமைந்த நான்கு அமர்வுகளில் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு பேராளர்கள் பன்னிரெண்டு பேர் பங்கேற்றுத் தங்கள் ஆய்வுச் சிந்தனைகளை எடுத்துரைத்தார்கள். இந்த ஆய்வு வெளிப் பாடுகள் செம்மொழிகள் தொடர்பான சிந்தனையாளர்களுக்கு இனிய விருந்தாக அமையும் என்ற எண்ணத்தின் அடிப்படையில் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் அவற்றை நூலாக வெளியிட விரும்பியது. அதன் விளைவாக இக்கருத்தரங்கில் எழுத்து மூலமாகத் தங்கள் எண்ணங்களைப் பதிவு செய்து அளித்த ஒன்பது ஆய்வறிஞர்களின் கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டுத் தற்போது நூல் வடிவில் வெளியிடப்படுகிறது.

இச்சூழலில் இக்கருத்தரங்கு நடத்த அனுமதி நல்கிய மேனாள் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுக்கும் நிதி வழங்கிய அன்றைய மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்களுக்கும் இக்கருத்தரங்குச் சிறப்புடன் நடைபெற காரணமாக இருந்த அறிஞர் பெருமக்கள், பேராளர்கள் அனைவர்க்கும் கருத்தரங்க ஒருங்கிணைப்பாளர் என்ற முறையில் என் உளங்கனிந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இக்கருத்தரங்கிற்கான திட்டங்களை வடிவமைத்து ஒருங்கிணைப்பாளர் பணியினை எனக்கு வழங்கிக் கருத்தரங்கு சிறப்புடன் நடைபெற வழிகாட்டிப் பல்லாற்றானும்

உறுதுணையாக இருந்த இந் நிறுவனத்தின் மேனாள் இயக்குநர் முனைவர் ம. இராசேந்திரன் அவர்களுக்கு என் இதயங்கனிந்த நன்றி.

இக்கருத்தரங்கத் தொடக்க விழாவினையும், முதல் அமர்வினையும் நடத்த அனுமதி வழங்கி உதவிகள் பல புரிந்த இராணிமேரி கல்லூரி முதல்வர் அவர்களுக்கும், கல்விசார் அலுவலர்களுக்கும் நிருவாக அலுவலர்களுக்கும் உளமார்ந்த நன்றி.

இக்கருத்தரங்கக் கட்டுரைகளை நூலாக்கம் செய்ய அனுமதி வழங்கி இந்நூலுக்குப் பதிப்பாசிரியராகவும் இருக்கின்ற உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் இயக்குநர் பேரா. கரு.அழ. குணசேகரன் அவர்களுக்கு என் உளமார்ந்த நன்றி.

கருத்தரங்கப் பணிகளிலும், இந்நூலாக்கப் பணிகளிலும் எனக்குப் பல்லாற்றானும் உதவிய பேராசிரியர் முனைவர் கு. பகவதி அவர்களுக்கு உளமார்ந்த நன்றி.

கருத்தரங்கப் பணிகளின்போது எனக்கு உறுதுணையாக இருந்த திருமதி எமல்டா மற்றும் திரு. ஜெனின் ஆகியோருக்கும் நூலாக்கப்பணிகளில் உதவிய திருமதி சுவாதி மற்றும் திரு. பாஸ்டின் ஜெனிபஸ் ஆகியோருக்கும் எனது இதயங்கனிந்த நன்றி.

கருத்தரங்கப் பணிகளில் எனக்கு உதவிய இந்நிறுவனக் கல்விசார் அலுவலர்களுக்கும் நிருவாக அலுவலர்களுக்கும் நன்றி.

கட்டுரைகளை மெய்ப்புத் திருத்தம் செய்து உதவிய முனைவர் ஆ.தசரதன் அவர்களுக்கும் கட்டுரைகளைக் கணினி அச்சு செய்த திருமதி எ.ம. லட்சுமி அவர்களுக்கும் இந்நூலினைச் சிறந்த முறையில் அச்சிட்டுத் தந்த டுடே அச்சகத்தாருக்கும் நன்றி.

செ. ஜீன் லாறன்ஸ்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

HISTORY OF THE CLASSICAL LANGUAGES AND THEIR STATUS TODAY
A.A.MANAVALAN 1

CLASSICAL GRAMMARS
C. SHANMUGOM 27

உலகச் செம்மொழிகளின் வரிவடிவங்கள்
இரா. மதிவாணன் 46

ARCHAEOLOGICAL CONTEXT OF TAMIL - BRAHMI SCRIPT - SOME ISSUES
K. RAJAN 70

செவ்வியல் தோற்றமும் செவ்வியல் மரபும் (தமிழ் - கிரேக்கம் ஒப்பீடு)
செ. சாரதாம்பாள் 106

GRAMMATICAL TREATISES IN SANSKRIT EDITED BY FOREIGN SCHOLARS
SINIRUDDHA DASH 126

செம்மொழித் தமிழ் மொழியியல் ஆய்வுகள்
செ.வை. சண்முகம் 143

CLASSICAL TAMIL - LITERARY STUDIES - RESEARCHES BY FOREIGNERS
ULRIKE NIKLAS 169

புதுக்கவிதைகளில் செம்மொழித் தமிழ் மரபுகள்
கே.எஸ். சுப்பிரமணியன் 182

கட்டுரையாளர்கள்

1. பேரா. முனைவர் அ. அ. மணவாளன்
மனை எண். 57, கதவு எண் 3 எ
நகர் கார்டன், 3வது பிரதானச் சாலை
கண்ணப்ப நகர், சென்னை-600 041.

2. பேரா. முனைவர் ச. சண்முகம்
92. ஐ.ஓ.பி. குடியிருப்பு
மருதமலைச் சாலை
பாரதியார் பல்கலைக் கழகம் அஞ்சல்
கோயமுத்தூர் - 46.

3. முனைவர் இரா. மதிவாணன்
77, 3ஆவது பிரிவு
இந்திராநகர், சென்னை - 602 024.

4. பேரா. முனைவர் கே. இராஜன்
தலைவர், வரலாறு (ம) தொல்லியல் துறை
பாண்டிச்சேரி பல்கலைக்கழகம்
பாண்டிச்சேரி - 605 014.

5. பேரா. முனைவர் செ. சாரதாம்பாள்
ஒப்பீட்டு இலக்கியத் துறை
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்
மதுரை - 625 021.

6. பேரா. முனைவர் சினிருத்த தாசு
சமஸ்கிருதத் துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை - 600 005.

7. பேரா. முனைவர் செ.வை. சண்முகம்
194, மாரியப்ப நகர்
அண்ணாமலை நகர் - 608 002.

8. பேரா. முனைவர் உல்ரிக் நிக்கலாசு
கோலன் பல்கலைக்கழகம், கோலன், ஜெர்மனி.

9. முனைவர் கே.எஸ். சுப்பிரமணியன்
புதிய எண் 11, இரண்டாவது குறுக்குத் தெரு
இராமப்ப நகர், பெருங்குடி, சென்னை-600 096.

HISTORY OF THE CLASSICAL LANGUAGES AND THEIR STATUS TODAY

A.A.MANAVALAN

I. INTRODUCTION

DEFINITION OF CLASSICAL LANGUAGE / LITERATURE

The word "classicism" derives from the Latin classicus, a term used in Roman law to distinguish the highest category of taxpayers. In the second century AD, the phrase scriptor classicus described writers who addressed the 'fit though few'as opposed to the common reader. Thus "classicism" and the related terms "classic" and "classical" came to connote superiority.

"Classical" and especially "classic" may be applied to an object or period of excellence in any civilization.

"Classicism" is adherence to the qualities customarily associated with the literature, art, architecture and thought of ancient Greece and Rome. It involves excellence, permanence, and values based on the Greek concept of life. This concept emphasized order and clarity of thought; dignity and serenity of spirit; simplicity, balance and proportion of structure; and the union of subject with appropriate form.

At the core of classicism are esteem for objectivity, rationality, and moderation; and distrust of subjectivity, emotion, and excess". (C. Hugh Holman, Encyclopedia Americana, vol. 7, pp. 23-24.)

For more than three hundred years, education in the West revolved around knowledge of the Greek and Latin

classics, which were considered to be the source of Western civilization. "To be possessed of a classical education bespoke breeding, maturity of judgement, composure of body and mind." After the discovery of Sanskrit as an Indo-European language, it too joined the ranks of classics and was seen as the ultimate source, the "dawn" of Western civilization. In fact, the modern definition of the term classic is deeply rooted in 19th century philology.

However, the twentieth century witnessed a dramatic questioning of the classics, as "the carnage of the first World War helped destroy the myth of civilization as ordered and eminently sane". The social revolution of the 1960s and 1970s questioned the elitist, philology-based syllabus of a classical education in favour of the science of linguistics, as well as writing by women, minorities, and others who had previously not had a voice.

Keeping in mind the logical (as opposed to scientific) nature of the term "classical", we have come up with several criteria that define a classical language. The term is no longer limited to Greek, Latin and Sanskrit, but rather expanded to include those languages that wield the oldest extant influence over the history of human culture.

Criteria

1. Chronological primacy/independence from other languages
2. Rich literary tradition that reflects engagement with philosophical and aesthetic considerations, as well as an older oral folk tradition
3. Influence over other contemporary and later traditions

Classical Literatures : Timeline

1. Sumerian (Babylonian/ Assyriyan/ Mesopotomian) 24th c.B.C
2. Hebrew (old) 12th c.B.C

3.	Greek	12th c.B.C (oral) 8th c.B.C. (lit.)
4.	Chinese (First period)	6th c.B.C. (lit.)
	(Second Period)	7th to 9th CE
5.	Sanskrit	before 5th c.B.C
6.	Tamil	before 7th c.B.C.
7.	Latin	3rd c.B.C.
8.	Arabic	6th c.CE
9.	Persian	10th c. CE

II. HISTORY OF THE CLASSICAL LANGUAGES

1. SUMERIAN HISTORY

The Sumerian civilization, located in Mesopotamia (a name given to the Babylonian/Assyrian Empire by the ancient Greeks), is considered to be the oldest on earth, dating from 2700 BCE. Sumerian is the first language to develop a system of writing (a cuneiform system, which means "wedge-shaped"), written on clay tablets. Of the 10,000s of clay tablets which contain the Sumerian language, 3,000 are literary, including myths, epics, proverbs, dialogues. These are the earliest literary texts in the world. The most influential work of Sumerian literature is the epic Gilgamesh, the earliest extant epic in the world.

About Gilgamesh

This four-thousand-year-old tale of love, death and adventure is the world's oldest epic masterpiece. Over a millennium before the Iliad and the Odyssey, Mesopotamian poets wrote of Gilgamesh, hero-king of the Sumerian city of Uruk. The story has four main sections: first, Gilgamesh's abuse of his subjects, the creation of his rival – the wild man Enkidu – and their eventual friendship; second, the pair's heroic quest to the forest of cedars to slay a monster and bring back a gigantic tree, thus winning immortal fame for Gilgamesh; third, the death of Enkidu, which leaves Gilgamesh terrified at the prospect of his own death; and finally, Gilgamesh's arduous search for the secret of eternal life (Benjamin Foster, pp. 1)

The epic of Gilgamesh shows up first as a series of narrative poems in Sumerian, inscribed on tablets, episodes of which are made into a new, cohesive "epic" in the Akkadian language a thousand years later. The Gilgamesh story then became an important Babylonian epic, and is transmitted around the ancient world; "fragments of many different versions of the epic have been recovered on clay tablets from Mesopotamia, Syria, the Levant, and Anatolia, attesting to its wide distribution in ancient times" (Foster, xiii). The epic's influence extended beyond Mesopotamian languages, as it was also translated into the languages Hittite and Hurrian.

Unlike many other ancient epics, including the Greek Iliad and Odyssey, the Epic of Gilgamesh does not seem to have been a written form based on oral tradition. "There is no evidence that The Epic of Gilgamesh began as an oral narrative performed by bards or reciters and coalesced into a written text only later. (...) Rather than being popular or folkloric literature, the story of Gilgamesh may have been mostly of interest to a small circle of people who belonged to the social and economic elite of their day" (Foster, xiv). Despite this fact, the story went on to be of tremendous importance in later Akkadian and Babylonian religious and literary culture. In the first millennium BCE, Gilgamesh was worshipped as a god of the netherworld, and was included in funerary rites.

The Gilgamesh story has also had immense influence over later literary themes, including the slaying of the dragon by the hero in Greek myth, the friendship between David and Jonathan in the Bible, and the friendship between Achilles and Patrochus in Greek myth echoes the friendship portrayed in the Sumerian epic. Gilgamesh's quest for immortality, and the realization of the futility of such a search, is echoed in literary traditions as diverse as the Buddhist Jataka stories and the Quest for the Holy Grail.

INFLUENCE

Aside from the story of Gilgamesh, the Sumerian civilization has had tremendous influence over later civilizations all over the world in many different realms of art and science. For example, the Sumerian sexadecimal system (based on 60) resulted in several important usages, such as the division of circle into 360, division of the hour into 60 minutes, and division of minutes into 60 seconds. Sumer law, which was the first written law, was the forerunner of Greek, Roman and Biblical law. In terms of literary influence, the idea of the flood, the Word's creative power, confusion of tongues, man's personal god, suffering and submission, death and the Netherworld – all have precedents in Sumerian thought. Psalms, Lamentations, Proverbs and Song of Songs all have forerunners among Sumerian literary works.

STATUS OF THE SUMERIAN LANGUAGE TODAY

Sumerian has not been a spoken or written language for over two millennia. In fact, one striking feature of the Sumerian language is that despite its tremendous influence, the language has no connection with any ancient or modern tongues.

Before the middle of the third millennium, Sumerian broke into dialects with striking phonetic variation. For example, in the same language, due to dialect variation, "dug" (which means "good") becomes "zeb". Although the meaning is the same, the phonetics have diverged to a point where they are no longer mutually intelligible.

The Sumerian language ceased to be a spoken language with the ascent of Akkadian in the second millennium BCE, but remained a classical language preserved and read by the Akkadians and Babylonians for another two thousand years until the beginning of the Christian era. Religious and didactic literature first appears

in Akkadian in the first days of Babylonia (1700 BCE). Sumerian script was used to write Akkadian. Then Akkadian script developed into elaborate system of ideograms, signs adopted from Sumerian. Akkadian was then replaced by the Babylonian language.

The Sumerian language was especially important for Babylonian scholars , who attempted to write texts in Sumerian or translate Sumerian texts into their own Semitic language.

The language was then forgotten until the nineteenth-century, when Orientalists such as Julius Oppert and Henry Rawlinson worked to excavate ancient Mesopotamian sites and translate the Sumerian tablets found there. 300,000 tablets have been excavated from ancient Mesopotamia, including the early Sumerian tablets and later tablets dating from 1400 BCE-0, that were primarily bilingual (Sumerian/Akkadian).

Assyriology developed as a branch of Oriental scholarship in the West in the nineteenth century. The term Assyria is a general term for Akkadia (descendant of Sumerian, hailing from Northern Mesopotamia); Babylonia (Southern Mesopotamia).

2. HEBREW

HISTORY

The second classical language that we will examine is Hebrew. Classical Hebrew is associated with the language of the Hebrew Bible, a collection of verses composed between 12th c BC-200 BC and compiled in 90 CE. The Hebrew Bible was at this time accepted as scripture by Christians; Jesus and his disciples refer to them as "the law of Moses, the prophets, and the psalms ... the scriptures". However, the Christian biblical canon, comprised of the Old and New Testament, would not be established for another three hundred years.

The literary language of the Old Testament, also referred to as Biblical Hebrew, is characterized by its small, basic vocabulary and its lack of descriptive words and abstract nouns. The style is syntactically simple, in contrast, for example, to Latin prose, and reflects the diction of ordinary conversation. The poetry of the Bible comes from its ability to convey dramatic episodes in this simple style, as well as its use of ordinary people as primary characters. Syntactically, the poetry of the Bible is characterized by a parallel structure in which two halves of a verse express the same idea.

The Hebrew Bible is made up of twenty-four books, divided into the following three major parts. The first is the Torah, or Pentateuch (5 books of Moses), which describes the history of the world beginning with Creation, the story of Abraham and the patriarchs, and the account of their descendants from their bondage in Egypt to the Hebrews' entry into Canaan (Palestine).

The second section contains the prophetic books, which give the history of the Jewish people from the conquest of Canaan, including their exile and the fall of the Jewish Kingdom. The third section, the Hagiographa, or holy writings, include Psalms, Proverbs, Job, Song of Daniel, Esther, Ecclesiastes, Lamentations, as well as miscellaneous devotional, dramatic, historical and philosophical compilations.

INFLUENCE

These collections of verses have had immense influence over world civilization, both because of the role that Jewish people played in Islamic and Western European intellectual culture, and because of the spread of Christianity, which adopted the Bible as its Old Testament. However, the Hebrew Bible did not immediately give rise to

a Classical Hebrew literary tradition, because of rules that drew a clear line between divinely revealed Scripture and related literary activity. The Bible was not to be recited orally, nor could discussions about the Bible be put into writing. These discussions were instead memorized, leading to two orally transmitted bodies of learning, Halakah and Haggadah. Eventually, these two traditions were written down and compiled, resulting in one of the world's most sophisticated commentarial traditions, which absorbed and reflected the philosophical and religious debates from the Christian and Islamic world.

In terms of literary influence, because the Hebrew Bible is a central religious text for both Jews and Christians, its stories and thematic material have been used in literature of all cultures where those two religions existed, although in the case of Christianity, this influence has been mediated through Greek and Latin translations.

STATUS OF THE HEBREW LANGUAGE TODAY

Clear differences existed between Biblical and post-Biblical Hebrew, due to Aramaic influence. Hebrew ceased to be spoken in 3rd century AD, and became strictly a literary language, while Jews around the world spoke Yiddish, Ladino, Arabic, and other local languages.

However, the Haskalah, or enlightenment (1784-1881) brought about renaissance in language. Beginning in 1882, resettlement of Jews in Israel made imperative revival of common language. A council was formed to update Hebrew to reflect modern changes in the language.

Now Hebrew is once again a spoken language, and is the national language of Israel. It is rare in being a colloquial language based on a written one, rather than the other way around.

It is also a thriving literary language. S.Y. Agnon, the first Israeli Nobel Prize winner, has been praised for bridging

the gap between traditional Hebrew and modern European literature. He is known for his mystical and introspective work, concentrating on religious and folkloric themes. Post (World War II) Hebrew literature reflects the profound effects of the war, and the traumatic process of the creation of the independent state of Israel. The poetry reflects trends of Western literature, "where disillusion and dread of the future are expressed in rebellion against accepted norms of language and structure".

Hebrew is also an important language used by Jews worldwide to preserve their culture. In Jewish communities in the United States, secular and orthodox Jews learn Hebrew as part of their coming-of-age ceremony (Bar/Bat Mitzvah), in which they recite sections of the Hebrew Bible in front of family and friends. Even those Jewish families who do not consider themselves religious encourage their children to study Hebrew and participate in this important event that marks their entrance into a larger Jewish community.

3. GREEK

HISTORY:

Greek literature, which dates to the 8th century BCE, but which reflects a much older bardic oral tradition, has historically been the ruler against which other classic literatures are measured. The oral tradition that gave rise to the great Greek epics dates back to a practice of the Mycenaean courts of the second millennium BC, in which professional bards improvised poetic recitation, having memorized tens of thousands of metrical formulae that they could put together.

However, the beginning of Greek classical literature is considered to be Homer's epic poems the Odyssey and the Iliad, themselves deeply steeped in myth, magic and oral tradition (Richmond Hathorn). As is stated in Plato's

Republic, every Greek was familiar with these stories from the nursery.

The Odyssey is the story of the wily King Odysseus and his ten-year journey to return home after fighting at Troy. Full of clever adventures and intriguing characters, the epic is entertaining and eloquent.

The other Homeric epic, the Iliad, tells the story of the Greek siege of Troy, and introduces the Greek tragic theme of hubris as well as the vision of the perfect yet flawed hero, Achilles.

The Classical Era, which followed Homer's epic, is said to take place between 750 -350 BCE. This period is known for the lyric poem, the drama, historiographical writing, and philosophy.

Even after it developed into a sophisticated written tradition, Greek classical literature continued to draw on these older traditions. "Even in classical times connection between poetry and magico-religious ceremony was preserved, as well as the combination of poetry with music and dancing, and the organization of the whole as a group performance by a chorus". (Norman Brown) For example, the drama of the Athenian period developed out of choric ode connected with cult of Dionysius. In fact, the word "tragedy" in Greek means "goat-story", referring to goatskins worn by followers of Dionysius.

The Classical Period is said to end with the death of the philosopher Aristotle, in 322 BCE.

INFLUENCE

It is impossible to overestimate the profound effect that Greek literature has had on Western civilization, in particular, and more generally, on the world. Even the ancient Romans accepted the Greek tradition as a classical

one, and were in fact founded on Greek, as we will see in our discussion of Latin. While the Greek epic tradition provided rich thematic and mythological material, other genres in Greek literature defined literary conventions for much of Western history, such as the lyric poems of Sappho and the tragic plays of Aeschylus and Sophocles. As mentioned in the Introduction, knowledge of the Greek literary tradition was standard for any educated man in the Western tradition, and writers could not escape the influence of the Greek tradition in any field, whether it was the historical writing of Herodotus, the literary theory of Aristotle, or the philosophy of Plato, Socrates, and Aristotle.

STATUS OF THE GREEK LANGUAGE TODAY

Greek is an Indo-European language currently spoken in the Mediterranean country of Greece. Unlike Sumerian, literature continues to be written in the Greek language. However, while the alphabet and orthography are similar to ancient Greek, there have been many sound changes, in part due to a split between spoken and written Greek. The grammar has also changed, as the language was simplified and case suffixes were replaced by prepositional phrases. Vocabulary remains remarkably consistent, as 75% of vocabulary comes from ancient Greek; however, loan words from Turkish, Italian, Latin, English and French, have influenced modern Greek vocabulary.

4. CHINESE

HISTORY

The next language we look at is Chinese, which is surpassed only by Sumerian in antiquity. Unlike the previously discussed literary traditions, pinning down a specific classical period in Chinese is more difficult – one account provided a date range of 15th – 3rd century BCE.

Reliable history in Chinese begins with the Shang Dynasty (1523-1028 BC). While the earliest writings are inscriptions on bronze vessels dating from 15th BC, it is the Chou period (1027-256 BC) that is considered to be the beginning of Chinese literature. This period produced the Five Canons/Classics, which were said to have been compiled by the philosopher Confucius. These five classics, the Book of Change (I Ching), the Book of Poetry, which contained 305 poems, some lyrical, ritual, satirical, narrative, refined from folk, associated with music; the Book of Historical Documents (statements of ancient kings, early prose); the Spring and Autumn Annals (records events from 722-421 BC – influenced historiography, literary history and literary criticism); and the Book of Rites (ancient ritual codes, together with various Confucian dissertations).

While these Classic texts contain philosophical ideas in embryonic form, they were further developed in the fifth century BCE. This period, known as the period of "the hundred philosophers", witnessed a shift from dependence on the divine to human endeavour with the rise of middle class scholars, the two most important scholars being Confucius and Lao Tsu. Their writings were organized into "schools" several centuries later, in the second century BCE.

1. Confucianism (551-479 BCE) – wrote about jen (love for all men). When man's life is based on jen, filial piety at home, ethics, politics and education work together under this principle. These ideas were gathered together in "The Analects", which were notes collected by Confucius' disciples. His philosophy has also been called the "great learning", a system of development from the inner life of the individual to world peace through eight steps: investigation of things, extension of knowledge, sincerity of thoughts, rectification of the heart, cultivation of self, regulation of the family, government of the state, peace in the world.

2. Taoism (575-485 BCE) –Tao "the Way" – Tao te Ching. "Wu" which means non-being, is the final reality; wu-wei or nondoing, is the highest ideal in realm of conduct. Non-doing, non-assertion, non-interference are stressed. (Y.P. Mei)

Unlike Greek or Latin, Chinese is considered to have a second classical period, which was its period of classical poetry during the Tang Dynasty (A.D. 618-907) (sometimes called its neo-classical period). These poems were short and rich in natural imagery, rather than being narrative. n fact, while ancient Chinese had rich mythology, they left no full fledged epic poetry. Rather, heroes/gods became idealized men of worldly moral deeds, celebrated in didactic prose.

STATUS OF THE CHINESE LANGUAGE TODAY

More than 1 billion people speak Chinese. It is the chief member of the Sino-Tibetan family.

Since the ninth century AD, there have been two divergent idioms in Chinese, one similar to present day Mandarin, and another from early centuries. The written language stayed similar in vocabulary and pronunciation, while the spoken language underwent many changes (Y.R. Chao). Literary Chinese was never spoken, although now there is a movement to write literature in spoken idioms.

There are several Chinese dialects, including the above-mentioned Mandarin, as well as Wu, Min, Yue, and Hakka. These dialects are in places mutually unintelligible, leading several scholars to classify them as distinct languages.

Chinese is characterized by pitches, or tones. Despite having tens of thousands of characters, Mandarin Chinese has only 400 syllables. "As a result, a single sound can represent more than 100 different written characters. Tones and the use of compound syllables multiply the number of available word sounds" (http://www.alsintl.com/languages/Chinese.shtml).

"With the overthrow of the Ching dynasty and the establishment of the Chinese republic, efforts were made to adapt the time-honored Chinese civilization to the modern world and to reassert the rights of the people. On May 4, 1917 a cultural movement began – by Hu Shih and Chen Tu-hsiu. Owing largely to their efforts the modern vernacular (pai-hua) was accorded public recognition as the sole medium for creative literature and as the official language for school textbooks. A reevaluation of China's heritage was attempted, (as well as a growing) interest in other literatures also. Translations, chiefly of Western romanticists, Russian novelists, and writers of oppressed Eastern European nations flooded the Chinese book market".

In 1949, China came under Communist rule. "With it, the slogan "politics takes command!" began to exercise its effect. Literature and all the arts were required to serve such political purposes as the party dictated. Chairman Mao Tsetung's Talks at the Yenan Forum on Literature and Art (1942) became the master plan for literary policy, whose enforcement was hailed by the party was the "second, even more sweeping and profound literary revolution" than the one of 1917. Politics indeed took supreme command, at the immeasurable cost of literary value. Writers were arrested. But Mao's formula did produce an immense quantity of literature by forced growth. Mass literature by semi-literate and illiterate workers collaborating with writers wrote "sprout songs" based on old Chinese folk genre. After Mao's death in 1976, writers gained greater freedom of expression (Shih-Tsiang Chen, Encyclopedia Americana, v. 6, pp. 583-584).

Post-Mao Chinese literature

Chinese language and literature also flourishes in the diaspora—in South East Asia, the United States, and Europe. China is the largest publisher of books, magazines and newspapers in the world. In book publishing alone, some 128,800 new titles of books were published in 2005,

according to the General Administration of Press and Publication. There are more than 600 literary journals across the country. Living and writing in France but continuing to write primarily in Chinese, Gao Xingjian became the first Chinese writer to win the Nobel Prize for Literature (2000), something that irked Chinese writers on the mainland who felt Gao did not authentically represent China. (http://en.wikipedia.org/wiki Chinese literature# Classical texts)

5. SANSKRIT

HISTORY

While the oldest Sanskrit literature is the collection of hymns known as the Rg Veda (2000-1000 BCE), the classical period in Sanskrit is usually understood to correspond with the development of Sanskrit literature, beginning with the epics of the Mahabharata and the Ramayana (4th century BCE). Around the beginning of the Common Era, Sanskrit court literature, or kavya, comes into being; the earliest example of learned kavya in Sanskrit is the Buddhist epic Buddhacaritam, or Life of Buddha, by Asvaghosa (100 CE). The kavya tradition remains the most influential of the literary genres, borrowing tales from the old epics and puranas, and adding linguistic embellishments, known as alankaras. In this, it shares with Greek and Sumerian both the attachment to the epic form, as well as a folk literary tradition that predates the written text. Also like Greek, Sanskrit developed a sophisticated dramatic tradition that incorporated satire, punning and the Prakrit, or "natural" language. Unlike Greek, Sanskrit never developed a lyric poetry form, nor did it develop historiography or a tradition of oratory. Instead, what distinguishes Sanskrit from the classical languages we have previously discussed is its copious literature of self-reflection, from grammars to commentaries to literary theoretical texts. Constantly categorizing and defining literary production, these texts point to a tradition that was actively

engaged in presenting itself as classical. The term Sanskrit itself distinguishes the language from regular language, with its variations over time and space.

INFLUENCE

Sanskrit has wielded influence over much of South and Southeast Asia. Not only was Sanskrit considered a divine language by Hindus, it was also adopted by kings and poets as a language of art and praise. The influence of the epics Mahabharata and Ramayana can be said to extend beyond the influence of the Sanskrit language itself; transcreations of these stories exist in epics, dramas, and folk songs around the world. However, as Sheldon Pollock has pointed out, the influence of Sanskrit differs from Latin or Persian in that its influence was not due to organized political power, nor to colonization, nor to its status as a trade language, for Sanskrit never operated as a language of administration or communication. Its influence, Pollock argues, was due to its fixed nature, its ability to resist what Pollock calls "local colour", because of its sophisticated tradition of fixing itself in its traditions of grammar, rhetoric and metrics. Whether or not we agree with Pollock's argument, he has pointed out an important characteristic of Sanskrit's influence that we cannot ignore when considering it as a classical language.

STATUS OF THE SANSKRIT LANGUAGE TODAY:

As it was through the ages.

6. TAMIL

HISTORY

The classical period in Tamil includes the grammatical texts Tolkappiyam, the akam and puram Sangam poems of Ettuttokai and Pattupattu, and the ethical text Tirukkural.

Although the dating for these texts has been controversial, the third Sangam period is usually understood to be from 3rd century BCE to 3rd century CE. I will not

discuss dating of texts in this paper, but rather the reasons for selecting these particulars, while neglecting other seminal texts such as Silappatikaram and Manimekhalai. The Sangam tradition can be considered classical because of the originality of their material, and their influence on later Tamil tradition, which cannot be understood without the knowledge of the above mentioned texts. The ideas presented in Sangam literature and Tirukkural provide the foundation for later Tamil thought. The tinai concept, or the concept of the five landscapes of Tamil, has in one way or another permeated Tamil literature throughout the ages, from Kampan to modern poetry. The literary style of Sangam literature is no less influential, setting up the framework for Tamil bhakti poems and for the medieval prabandhams, such as kovai, ula, tutu and parani.

Like Sanskrit, Tamil has a rich tradition of grammar and literary theory that actively engages with defining and categorizing literature. The impact of Tamil grammatical and literary theory on other traditions, from Malayalam to Telugu to Southeast Asia, is an important subject that requires further research.

STATUS OF THE TAMIL LANGUAGE TODAY

Linguistically speaking, Tamil continues to be mutually intelligible among the various dialects, both regional and social, and there is hardly any problem of communication between the written and spoken forms. In fact several regional and social dialects have already formed the media of narration in modern Tamil fiction drama and other forms of writing.

In spite of the fact that there have been some changes in the articulation of certain phonemes and in the use of case markers such as கு, அ, இன், etc., there have been hardly any significant changes in the pattern Tamil syntax.

We notice however, that media both visual and electronic and some public speakers do not observe the rules of the grammatical number. Their subjects do not agree with the predicates in terms of number, more often than not, they end their sentences with singular number whether the subjects are singular or plural. Such disagreement in the use numbers seems to be infecting other areas too.

The only deliberate and willful transformation is in the area of vocabulary wherein discriminate use of words from other languages such as Sanskrit and English has become the order of the day in the field of modern literature whether verse or prose, in the field of freelance writing and in the field of media, both visual and electronic. The style of mixing alien words and phrases and the use of hybrid compounds have been in vogue in Tamil poetry ever since the age of kilkkanakku poems, expect the Kural and the five post akam poems. The earliest example of such a mixed vocabulary is the prose narration in the Bharata Venpa by Peruntevanar (9th c.CE).

Of late, from the 1980's onwards a strange tendency is seen in Tamil prose fiction to use English nouns and verbs as the roots of Tamil verbs with tense, person and number mixing; we can cite the following as some examples:

1. அவள் உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு காரை மிக வேகமாக டிரைவினாள்.
2. அவன் அவளுக்குத் தெரியாமலேயே அவளைத் தன் மொபைலில் கிளிக்கினான்.
3. அவன் மவுசி, மவுசி, என் பைலைப் பத்திரமாக சேவி விட்டான்.

These examples show the modern tendency of bestowing least care in maintaining the standard norms of the Tamil tradition to use only the foreign nouns and not to use them as verbs.

Regarding modern Tamil literature prose forms exceed those of verse. Both traditional poetry and a modern forms of verse ironically called "New poetry" are in vogue now. Forms of classical poetry such as **arruppatai, pillait tamil, ula** are found in use, though modified in theme and form. The genre of Akam poetry, the signal contribution by the classical Tamil literary tradition ceased to be in vogue after 2nd c. CE; but it continued with the modified theme and form through the Kural, Tamil bhakti poetry and through the medieval genre, **kovai**. It is not in vogue in modern Tamil literature which is more romantic in form and theme. Modern Tamil literature is however rich by producing a number of Kavyas in the form of pseudo – epic poetry and a number of religious poems and the pattern of revivalism in spirit.

Research oriented studies in almost all fields of Science and Humanities and thousands of technical terms in Tamil relating to almost all subjects pursued in modern times are healthy indications to the fact that Tamil prose in non literary areas has been progressing very well during the later 20th Century.

Translation as mode of literary production has been in vogue ever since the age of Tolkappiyam. It has enriched Tamil literature through the ages to a great extend. It could be said with the statistical data that more than 60% of the modern literary production in Tamil prose and poetry has been through translation through the later part the 20th century.

Foreign scholars' opinion about Tamil language and literature: An example.

The antiquity of Dravidian literature is uncertain ... The earliest known works in Tamil are collections of lyrical and narrative poetry, probably written during the early centuries A.D.

The first Tamil grammar to be preserved intact is the Tolkappiyam whose actual date of composition is unknown. It is certain however, that it's author known as Tolkappiyar, modelled his work on the Sanskrit grammar of

Panini. Very possibly he lived sometime during the 5th century A.D.(p.921).

The Kavya (epic poem) is represented by a number of important works, including the Tamil versions the Mahabharata and Ramayana. Other well known examples of kavya poetry are Silappadikaram and Manimekalai both tales are the adventures of a saintly heroine who by virtue of miraculous powers and the help of the gods, passes through many trials to salvation. (p.922).

Such erroneous information about Tamil language and literature is found in Encyclopedia Americana Vol.14 page 922 by Leigh Lisker, Univ. of Pennsylvania. It is the responsibility of Tamil scholars to provide correct information to the foreign scholars, so as to avoid such misconceptions about Tamil language and literature.

7. LATIN

HISTORY

The traditional use of the term Classics extends not only to Greek, but also to Latin; in fact, the two languages are always grouped together as providing the foundation of Western civilization. Greek literature, mythology and philosophy are the basis of classical Latin; even the Latin tradition itself recognizes Greek as its classics. While the languages are distinct, Latin as a classical language cannot be separated from Greek, a characteristic that distinguishes it from the other classical languages discussed in this paper.

Beginning in the period 270-80 BC, as Rome's military and political authority spread through the Mediterranean, Romans came into contact with Greek ideas. At this time Latin literature began, with the translation of Greek epic and drama.

The next fifty years (80-43 BC) saw the high period of Latin prose, exemplified by Cicero, who discussed Roman politics and law.

It is the Augustan period (43-18 AD), however, that is seen as the Classical Period in Latin. The settlement of

political turbulence in Rome in the earlier half of the first century brought Latin literature to its greatest refulgence. During this period Latin literature developed out of pure imitation of the Greek into a rich independent tradition, which incorporated Roman mythology and history. This was the time of Virgil's Aeneid, which assimilated Greek and Roman myths, and used highly developed Latin language and meter. Aeneid was an epic in Homeric tradition, but dealt with Roman history. The central hero, Trojan Aeneas, moves from Asia Minor to found Rome. This period also saw Horace's Satire and Epistles, the most influential literary criticism in Rome. Ovid's Metamorphoses was the principal source for classical myths from Greek and Roman.

The period immediately following this (18-130 AD) included Seneca's moral essays and letters, popular among humanists of the 15th century.

INFLUENCE

Unlike Greek, Latin was an imperial language, which meant that it was adopted as a language of power and aesthetics by later empires. By using Latin, a king positioned himself as an heir of the Roman Empire, increasing his status and his sphere of influence. This fact, together with Latin's being the official language of the Bible until Luther, ensured Latin's influence over the Western world.

Because of the close relationship between Latin and Greek, the question may arise as to whether the Latin tradition was derivative of Greek. While they are frequently associated with one another, because of Rome's borrowing of Greek ideas and language, the languages are not closely related. In fact, Greek and Sanskrit share certain features, that Latin lacks or has less of, including: 1. pitch accent; 2. aspirated stops; 3. compounding of nouns; 4. dual number; 5. aorist and perfect as separate tenses (Adelaide Hahn).

STATUS OF THE LATIN LANGUAGE TODAY

Until the seventeenth century, educated men in Europe still wrote in Latin, despite the rise of vernacular

languages. After this period, Latin ceased to be used for literary production, but was still studied as part of a classical humanities curriculum until the 1960s. Biblical Latin, which influenced the style of what we now call Medieval Latin, is still the official language of the Bible by the Roman Catholic Church, and the Catholic Mass is still conducted in Latin in certain churches. Biblical Latin differs from Classical Latin in its simpler syntax, reflecting the influence of the Hebrew original.

"The literary language, but not the style, of Cicero and Caesar, Virgil and Horace, remained virtually unchanged for centuries, except in minor details (...). And down through the ages and into modern times, written Latin (...) was (...) basically a written language, whose phonology was determined by the way the letters were used to write the local vernacular, though often with minor modifications" (Fred Householder, Encyclopedia Americana, v. 16, p. 788).

As part of a classical education, Latin was still important until the middle of the last century; with the dramatic shifts in humanities curricula of the 1960s, far fewer people become proficient in Greek or Latin; the study exists primarily in Classics Departments in colleges and universities.

8. ARABIC

HISTORY

The Arabic language, which is one of the Semitic languages, is the principal cultural characteristic shared by all Arabs. As the language of the Koran, it is the Arab's link with the Islamic tradition. It is a vehicle of cultural and political expression among a people who readily respond to the evocative power it affords.

Classical Arabic is derived from the speech of Northern Arabic, even though it has remained primarily literary and distinct from the various dialects that have emerged in the North.

The oldest inscription in proto-Arabic is the 4th century AD. "The development of this language into what became classical Arabic was furthered by the eloquent poets of the period just before Islam. These poets, who were pagans, were founders of Arabic literature, even though their poems were not written down until later.

In early 7th century, the Islam religion in the form of the Holy Koran was revealed to Mohammed in Classical Arabic. Classical Arabic is usually limited to the Koran; the period which followed, which introduced sophisticated literary conventions in poetry, historical writing, science, and law, among other subjects, is commonly referred to as the medieval period, dating until the 1500s. Also belonging to this medieval period (9th – 15th c) was the flowering of philosophy and math in Arabic, beginning in Baghdad, a center of learning during the 9th century. The translations into Arabic of Aristotle and Plato, among many other Greek writers, were transmitted back to the Christian world several centuries later, ushering in the Classical Renaissance.

INFLUENCE

Arabic language is famous for its being the medium of ancient and medieval sciences. But scholar are of the opinion, that Arab scholars got translated several texts of science and astronomy from the Greek, Hindu and Persian languages.

Though generally it is said that Arabic text received its material from Greek sources, but the Hellenic science the direct parent of Arabic science had incorporated Eastern elements. Many of these elements found their way into Arabic science, such as the zero and the place value systems of reckoning, the so called Arabic numerals and certain trigonometric and astronomical techniques – all of which came from India. This cross fertilization of Hindu and the Greek ideas accounts for certain important advances in the field of arithmetic , algebra and astronomy and for certain features

of the Arabic achievement not to be found in ancient Greek science. (A.I.Sabra, Univ. of London, Americana, Vol.2)

STATUS OF THE ARABIC LANGUAGE TODAY

While classical Arabic has always been understood by the highly educated, regarding modern Arabic, despite the existence of regional dialects, the media of mass communications have helped to develop a standard form of Arabic that is increasingly understood by all Arabs.

Modern Arabic is spoken by 10 crores of people in North Africa and the Middle East, including the Arab Peninsula, Jordan, Lebanon, Syria, Iraq, Egypt, Libya, Tunisia, Morocco, Algeria, certain districts in Sudan, Nigeria, Senegal, and Mauritania. However, all Muslims, even if they are not conversant in spoken Arabic, must learn classical Arabic in order to read their Holy Koran. Because the Koran preserved Arabic language in a unified form, "the various modern dialects of the Arabic speaking peoples have not fallen apart into distinct languages, as has been the case with the Romance languages". An Iraqi and a Moroccan, although their spoken dialects may be mutually unintelligible, will share a common written language based on the standardized form of the language found in the Koran.

The Arabic alphabet is used not only for Arabic language, but also for many other languages of Muslims. Apart from Latin characters, Arabic script is the most widely diffused in the world.

Literature in Arabic comes from throughout the Arabic-speaking world, from Morocco to Iraq. For example, the Nobel Prize-winning Egyptian novelist Naguib Mahfouz wrote in Arabic.

Despite its relative lack of importance in the Arabic-speaking world, mention should be made of the One Thousand and One Nights, which has proved to be one of the most influential literary pieces from the Arabic world. While there exists no standard edition or translation, these

stories, which were first written down in Egypt in Arabic in the fifteenth century, have captivated the imagination of writers in the Western world as well as throughout South and Southeast Asia (E.A., v. 2, p. 164).

9.PERSIAN

HISTORY

Persian is the latest of the classical languages that this paper discusses.

While the oldest Persian writing is found in the cuneiform inscriptions dating from the Achaemenid Dynasty (550-330BC), the Classical Age of Persian is not until much later, during the period 1000-1450 AD, after it had been relinquished to being only a spoken language for over three hundred years.

For the Classical Age, poetry was the main form of Persian literature (in fact, there is no distinction made between poetry and literature in Persian). Prose was written in Arabic. Poetry was set in a world of idealized abstraction rather than one of incidental, personal and topical realism. A high proportion of the poetry is mystical in expression, if not always necessarily in spirit.

Important classical poets include: Firdausi (d. 1020), composer of the Shah Namah (Book of Kings)

Nizami (d. 1202): writer of quintet of "philosophical" romances on popular themes, among them the Alexander legend and the Middle Eastern Romeo and Juliet story of Laila and Majnun.

Rumi (d. 1273): Sufi poet who wrote the mystical epic The Spiritual Couplets.

Sadi (d. 1292): transformed Persian poetry by changing to the ghazal form.

Hafiz (d. 1390): great individual "voice" of classical Persian poetry, lyricist, ultimate refiner of the ghazal,

perfecter of the cryptic mystical formula, and coiner of unexampled aphorisms (Wickens)

INFLUENCE

Like Latin, Persian was adopted as a language of empire, and was used as both a literary and administrative language for the Islamic empires of the Middle East and South Asia. As such, while it adopted local literary and linguistic traditions, it also represented translocal spheres of influence and was a way for local rulers to participate in a larger network of power. Persian was also important as a language of translation; the Persian translations of the Mahabharata (1584), the Ramayana (1588), and the Upanishads introduced those texts to an Islamic audience.

STATUS OF THE PERSIAN LANGUAGE TODAY

Modern Persian (Farsi) is similar in form and structure to the Persian of the Classical period, although vocabulary has changed to reflect the modern period.

The role of modern Persian has been taken over by Arab and Urdu. There are far fewer Persian speakers than Arab speakers; Persian is primarily limited to the nation of Iran.

Modern Persian literature draws from Western prototypes and includes writers such as Sadeq Hedayat and feminist writer Forugh Farrokhzadeh. It has influenced both Arabic and Urdu vocabulary.

Persian became a language of administration and art under the Mughals. Urdu has mix of Persian, Arabic and regional dialects.

Reference

Encyclopedia Americana International Edition,(30 Volumes)-1997 (1829), Grolier Incorporated, International Headquarters: Danbury, Connecticut, USA.

CLASSICAL GRAMMARS

C. SHANMUGOM

The **expressive tradition** of mankind is marked by the evolution of speech, writing and literature which in turn formed the basis of the biological split leading to the segregation of man from animals, the cultural split leading to the segregation of the civilized from the uncivilized and the cognitive split leading to the segregation of the intellectual and moral from the non-intellectual and non-moral.

Though many traditions had excellence in linguistic, literary, grammatical and artistic heritage, some are called classical traditions since they achieved excellence in expressive creativity even **prior to and at the beginning of Christian era** and hence antiquity in creativity marks the societies as classical. In this sense, Greek, Latin, Hebrew, Arabic, Chinese, Sanskrit and Tamil are considered as classical traditions since they have well attested evidences for the existence of language, literature and grammar in the pre-Christian era.

CLASSICISM

Looking at language (units and grammar), literature (literary form, content and style) and other artistic forms objectively not subjectively, rationally not emotionally, universally not specifically, with a view to establish regularity not irregularity so as to establish the harmonious nature of art forms with society is the basic aspect of classicism. It is characterized by a set of features according to different Encyclopaedias.

- A philosophy of art and life or a trend towards the ideal of artistic, literary and musical styles; Reflected in sculpture, drama, architecture and music;

- Assessed on the basis of Greek creativity in the golden era of **Greek creativity** ranging from 1000 BC to 400 AD; Adherence to qualities associated with literature, art, architecture and thoughts of ancient Greece;
- Characterized by harmony, restraint, **objectivity** and grandeur; Involves excellence, permanence and value orientation; Emphasises order, balance, simplicity, **reason and analysis,** objectivity, rationality, moderation and imitation; Views complex reality and renders it through simple structures; Emphasizes order and clarity in thought, simplicity, balance and proportion in structure and union of subject with appropriate form; Seeks what is **universally true**, good and beautiful; Shows life in **harmony with** society; Follows formal **rules of composition**; Opposes romanticism which emphasizes imagination and emotion and highlights the exceptional and unconventional things in the creative process.

Based on the information available in different kinds of Encyclopaedia, Kulandaiswamy (2005) lists out antiquity, harmony, clarity, restraint, serenity, idealism, universality, reason, order, and humanism as **features of classicism.** Agesthialingom (2004) uses these features to establish that Cankam classics in Tamil reflect these features and there by Tamil classics reflect classicism. Hart (2004) takes into account factors like antiquity, indigenous nature, rich body of literature and influence over other as features characterizing classical works and thus establishes categorically that Tamil tradition is a classical tradition.

Some features of classical languages

Classical traditions arose from the previous oral traditions which made use of motivation, imitation and reduplication as productive processes of language use and literary creation. The traces of the imitation and

reduplication are found in classical languages with due attestation by classical grammars. For example, Greek, Sanskrit, Chinese, Tamil etc. use reduplication as a productive process in the use of language and literature.

Since classical treatises tried to establish the regularity in language and literary compositions, the concepts and categories exposed by the classical treatises **continue** to exist even today in the respective traditions. For example, the *eccam* 'non-finite' and *muRRu* 'finite' distinction in grammatical categories established in the classical grammar of Tamil, continues to exist in modern Tamil also. This is true with certain themes of poetic compositions. For example, certain metaphorical expression and concepts like *udanpookku* "elopement" which were found in Sangam classics, continue to exist even in modern Tamil poetry.

The present paper tries to show that all classical languages and the grammars of these classical languages manifest certain features that are similar in certain aspects and different in certain other aspects and that make us assume the evolution of parallel classical traditions. There are some striking features of similarity in classical languages which perhaps are due to the thematic preoccupation of the classical era.

In general, some of the features shared by all classical languages that are very well attested by classical grammars are:

- All classical languages existed in **pre Christian era** and had a body of excellent literature;
- Classical is a period in the existence of language and even before and after, there were **different periods** where the language existed;
- Classical languages were subjected to **revival** after classical period to maintain their individuality and indigenous nature; purity and continuity.

- Classical languages had **dialects** and that was pointed out even in the classical grammars;
- Classical languages maintained the **spoken and written varieties** of language with functional demarcation.
- Classical languages were used either for **liturgical or non-liturgical** purpose;
- Classical languages distinguished **vowel, consonant** distinction in phonology;
- Classical languages had their own **writing systems** the development of which is mysterious and needs further investigation;
- Classical languages distinguished **nouns and verbs,** declensions, conjugations, derivations and compounding;
- Classical languages exercised **impact** on other traditions also.

Based on the above features of classical languages, a review is made here to show the similarities and differences in them and in their grammars.

Classical Greek

Greek belongs to the **Indo-European** family of languages and preserves most of the features of that family. Though Classical Greek gave rise to many dialects and languages at later stages of development, no attend evidence is provided to show the influence of other languages on Greek.

Though the antiquity of the Greek tradition has been pointed out by many, a summary can be made. It has a linguistic tradition dating from 1400 BC and a literary tradition from 900 BC. Homer's Iliad and Odyssey are considered as ancient classics. Greek had a long grammatical tradition and Dyonisius Thrax's "Grammatical Techne" was

considered as the earliest Greek grammar, available even today. Classical Greek (CG) was revived during the middle ages and various Europeans grammars including modiste grammar arose based on the model of classical Greek grammar.

Greek had six well attested **periods** of development even before Christian era. They are Proto Greek (2000 BC). Mycenaean Greek (1600-1100 BC), Ancient Greek with sub divisions like Archaic Greek (900-600 BC) and Classical Greek (500-400 BC), Koine Greek (300 BC-), Medieval Greek (330-1453 AD) and Modern Greek (1453 - till date).

Classical Greek had **dialects** like Aelic, Arcado-cypriot, Attic-ionic and Doric with further sub divisions. Even today the tradition of having different dialects continues and modern Greek has dialects like Taskonian, Southern Italian dialects.

Classical Greek has demarcated **spoken and written** varieties and even today Greek is considered as a diglossic language with functional differentiation of spoken and written varieties. In the classical period the **standard written** variety was Classical Greek; in the Hellenistic period the standard written variety was Koine Greek and in Modern Greek the standard written variety is Demotic Greek.

As for language use, Classical Greek was used in dialogues and for the creation literary epics, dramas where supermen were treated as heroes and in particular, it was **non-liturgical** with regard to language use.

From the point of view of phonology, CG was an **accentual** language with accent limited to the last three syllables of words. It had 5 short vowels, 7 long vowels, 15 consonants. The consonants were grouped under 3 heads like stops, sonorants and fricatives and this classification resembles Tamil consonant groups *'vallinam',*

'mellinam' and *'idaiyinam'*. *N, r, z* are treated as allophones. Assimilation, loss and change are the productive, morphophonemic or 'sandhi' processes attested in CG grammar.

CG makes use of **alphabets** for writing and the written dynamics is from left and right. It had 24 alphabets named as alpha, beta, gamma, delta, epsilon, zeta, eta, theta, iota, kappa, lambda, mu, nu, hei, omicon, pi, rho, sigma, tau, upsilon; phi, chi, psi, omega. The names of alphabets were created taking the first letter of the marked words which formed the source words for alphabet creation. This reflects the transition stage from ideographic writing to alphabetic writing.

CG is a **highly inflectional** language and preserves the Indo-European system. The distinction between noun and verb is well identified. Nominal declension involves 3 genders (masculine, feminine and neuter), 3 numbers (singular, dual, plural) and 5 cases (nominative, genitive, dative, accusative and vocative). Verbal conjugation involves 4 moods (indicative, imperative, subjunctive and optative), 3 voices (active, middle and passive), 3 persons (first, second and third), 7 tenses (present, future, imperfect, aorist or perfect, present perfect, pluperfect and future perfect) and also infinitives and participles. Another important feature in verbs is augment which may be grouped as syllable augment (adding prefix *e* to indicative past form), quantitative augment involving vowel lengthening and sometimes augment comes through reduplication *(er>ereer, an>aneen, ol>olool, ed>edded)*. Also reduplication is a productive word formation process which in fact is a reflection of the earlier oral tradition. Augment in Greek resembles the *caariyai* "inflectional increment" in Tamil.

Classical Latin

Classical Latin belongs to the **Indo-European** family of languages, in particular, to the Latino Faliscan group

which comes under Italic which in turn belongs to the Indo European family. It is called Lingua Latina. It was spoken in Rome during the period of Roman Empire as a court language and now used as a language in the Vatican City and is regulated by Roman Catholic Church.

It was used as a language in **600 BC** as evidenced by the Duenos inscriptions and it was brought to Italy during 900 BC. The earliest written document was the translation of Homer's Odyssey by Andronicus. The earliest grammar of Latin was 'De Lingua Latina' written by Varro. It was used as a state language and as a language for creating epics, dramas etc. It was revived by the living **Latin movement** and is promoted by Vatican, UK and USA.

It was developed in different periods and the periods were named as pre classical period (240-70 BC), classical period (70-18 BC), golden period (18 BC to 133 AD) and later period (133 AD to till now).

CL had different **dialects** which later gave rise to the present day Romance languages. CL was considered as the standard **written** language and the **spoken** varieties were called as Vulgar Lain. Though Classical Latin was the legal, government and royal language to start with, it later became the ecclesiastical language of Christianity, particularly of the Roman Catholic Church.

Classical Latin is an **accentual** language making use of stress and length in vowels. It has short and long vowels, diphthongs. It had no aspirated and sibilant consonants and had 2 labiovelars. Due to the occurrence of different varieties of sound changes like assimilation, dissimilation, rotacism, syncope, metathesis and ablaut, it undergone changes and various Romance languages emerged from it.

CL makes use of **alphabets** for writing. Old Italic and Etruscan alphabets which were derived from Greek alphabets formed the basis for the formation of alphabets

in Latin and it was introduced during 800 AD. **In Latin** alphabets punctuation, macrons, **letters** *'i', 'j'* **low case** letters, inter space between words etc., were not **used.**

CL was a **synthetic** or **fusion** language that used different affixes for the representation of grammatical categories. As for nominal declensions, adjectives, nouns, pronouns and even numerals (1, 2, 3, 20) are declined using 3 gender, 2 number, 6 to 8 case. Verbs show 4 types of conjugations (represented by verb endings *'aare, eere, ere* or *ioo, iire'* making use of 6 tenses (pres, imperfect, future, perfect, pluperfect, future perfect), 3 persons, 2 numbers, 2 voices, 3 particles, 6 infinitives and 2 supines were also used. Prepositions, post positions and particles were also used in Classical grammar.

Latin was **influenced** by Etruscan and Aramaic languages even in classical days. It also had shed influence on other traditions. Roman numbers and alphabets are widely used now. Many technical and medical terms are from Latin. Pope delivers his messages in Latin even today. Mottos of world organizations are drawn from Latin.

Classical Hebrew

Hebrew belongs to the **Canaanite** group which belongs to Semitic subgroup which in turn belongs to the Afro-Asiatic family of languages. As a Jewish language, it was influenced by classical languages like Aramaic and Arabic in the earlier period and at later stages by Russian, German etc.

It flourished as a spoken language **from 600 BC and from 200 BC** it was used as a literary language. Gazer calender (1000 BC) which shows seasons and agricultural activities was the earliest attested written document in Hebrew. Due to the invasions and the disintegration of Jewish population it fell into disuse during the Christian era.

It **was** revived in the mid 19th century due to **Haskalah movement** in which Eliezer ben Yehuda was a famous figure. Due to this movement, Hebrew was modernized lexically taking borrowings from Hebrew, Arabic, Aramaic, Russian, German and French. Some older tablets reflecting Hebrew look like Egyptian Hieroglyphs. No earlier grammar was attested but Hebrew grammar influenced by Arabic grammar. Judah bin David Huyyuj, Jonah ibn Janah were considered as later grammarians of Hebrew.

Hebrew shows different **periods** of development : Archaic Bible Hebrew (1000-600 BC) in which the Hebrew bible Tanah was written and it contains sons of Moses and Deborah written in Canaanite script. Then comes the Biblical Hebrew (600 BC) in which the bulk of the Hebrew Bible was written. Late Biblical Hebrew (600-400 BC) was the next stage; certain texts of Hebrew Bible, particularly the books of Ezra and Nehemiah were written and in that particles were profusely used. Dead scroll Hebrew otherwise called Qumran Hebrew (300-100 BC) was the next stage which used the Aramaic script which later brought in the square script called Katav Asuri. Mishnaic Hebrew (100 BC to 400 AD) appeared later and it was called Rabbinic Hebrew which was used in religious services in synagogues. In 400 AD Hebrew ceased to be a spoken language.

Classical Hebrew (CH) had Amoraic and Mishnaic Hebrew as **dialects** which later gave rise to a dialect called Tiberian Hebrew or Mosoraic Hebrew that existed as a literary language (700-1000 AD) in which vowel points were added in the script and this system was called Aleppa codex.

CH had maintained **spoken and written** distinction in which Mishnaic Hebrew or Tannaitic Hebrew or early Rabbinic Hebrew served as a spoken form and Amoraic Hebrew or late Rabbinic Hebrew served as a written form.

CH was used exclusively as **liturgical** language, as a language of prayer and religious study and it had varieties

like Askenari Hebrew (Religious), Sephardi Hebrew and Misrahi Hebrew which differed in pronunciation characteristics.

CH was a **semi accentual** language with 2 kinds of stress one falling on the last syllable *(milra)* and another falling on the penultimate syllable *(milel)* of words thus differentiating verbs and nouns *(okhe'l* "eats", *o'khel* "food"). Vowels were not represented in writing and short and long distinction was not maintained in vowels. 5 vowels with 3 forms (short, long, interrupted) were found. A peculiar sound *shwa* with characteristic modes (resting, floating, bellowing or bleating) was found in CH. Consonants were classified as stops (7), affricates (1), fricatives (8), nasals (2), lateral (1), and approximant (1). Vowels were called as *tnuot* and consonants were called as *itsurim. b-v, k-x, p-f* were once allophones; now they are separate phonemes. There was voiced pharyngeal sound which had different pronunciation. Strengthening of consonant was identified as a phonological process and it was classified as light and heavy. The heavy strengthening was further classified as structural or doubling and compensatory which appears in the context of assimilation. Phonological process of merger has lead later to the emergence of phonemes from earlier allophones.

With reference to graphology, CH made use of **alphabetic** system using square alphabets derived from Aramaic and it had right to left writing system. Vowels were not written and hence ambiguity in pronunciation arose. The writing system of vowels was called *Niqqad.* Though consonants were represented by single letters they had hard and soft forms with hard form noted by dots and sometimes one letter represented 2 phonemes. The alphabets were named as *aleph, bait, gimal, dalet, hei, vav, zayin, cheit, tait, yod, kaf, khaf, lamad, mem, nun, amakh, aayin, pei, pe, tzadei, qef, reish, shin and tav. Hei, vav, yud* represent consonants *h, v* and *j* and they serve as markers representing vowels. Hei has forms like *'a'* representing feminine, *'e'* representing masculine and *'o'* which served as a possessive marker.

CH grammar is **partly analytic** unlike Greek and Latin. It uses particles instead of inflections for representing dative, ablative and accusative cases. Nouns and verbs were identified in the grammar of CH.

Classical Arabic

Arabic belongs to the **semitic** group of the Afro-Asiatic family of languages. It has a long tradition dating back to 600 BC.

CA shows different **periods** of development: Proto Arabic (800 BC), Lihyanite period (600 BC), Safaitic period (100 BC).

It was said that Arabic had different **dialects** like Egyptian, Magrebi, Levantine, Iraqi, East Arabian, Gulf, Assonia, Sudanese, Hijara, Najdi, Yemani, Andalusi, Maltese, etc.

The language used for **literary** purpose was different from the language used by traders. It maintained distinct spoken and written varieties. The standard written variety was named as Alfusha and the spoken variety was named as Allummaiah.

Classical Arabic (CA) was a **liturgical** language of Islam and Holy Quran was written in Classical Arabic.

CA had 3 long and 3 short vowels and 28 consonants. The consonants were classified as nasals, plosives, fricatives, laterals, trills and approximants. In plosives and fricatives velar, uvalar, pharyngeal and glottal varieties are found and this makes Arabic a peculiar language. CA had 3 throat consonant varieties and 3 emphatic varieties. It has 3 long and 3 short vowels. With regard to distribution, only 2 consonant clusters were found and sequences like a long vowel followed by 2 consonants were not found.

Arabic makes use of **alphabetic** writing system with right to left orientation that was drawn from Aramaic script.

Writing system was introduced in 786 AD and it makes use of many diacritics. Two writing styles were also used now and are named as naskh and Augah.

CA reflects **template morphological structure** reflecting root and pattern structure, where roots are represented by 3 consonants and pattern structure reflected by vowels functioning as infixes. For example, from the route, KTB words like *kataba* 'to write', *yaktubu* 'he writes', *kitaab* 'book' and *katub* 'books', *muktaba* 'library', *miktaab* 'writing machine' were derived through vowel infixes. Doubling of second root consonants, use of infixes, less prefix and suffix, one syllable elements such as preposition *'bi'*, article *'al'*, verb subjunctive *'ya' "he"* and nonexistence of compounds etc. characterise the morphology of classical Arabic.

Verbal conjugation is quite regular. Verbal conjugation reflects 10 derivational patterns and makes use of 2 tenses (perfect and imperfect), 3 persons (first, second, third), 3 numbers (singular, dual and plural), 2 genders (Masculine and feminine), 2 voices (Active and passive).

Unlike the verbal conjugation which was regular, the nominal declension is highly irregular and makes use of 3 cases reflected by vowel endings *'a, i, u'* like Latin. Pronouns end with vowel and they do not show root pattern structure.

Classical Arabic was **related** to Hebrew, Aramaic and Akkadian and has borrowed many elements from them. Arabic has influenced other traditions also. Words like *sugar, cotton, algebra, alcohol, alchemy, alkali, zenith* are Arabic words.

Classical Chinese

Chinese belongs to the **Indo Chinese** family of languages and had a linguistic tradition dating back to 500 BC. Analects of Confucius, the Mencius and Devdejing and Shijing were the classics of Chinese. Old Chinese, Middle

Chinese, Proto Min, Proto Mandarin, Haner were the different forms belonging to different periods of development in Chinese language.

Chinese had different **dialects**, particularly found in the South east province differentiated by pronunciation and vocabulary. Some of the spoken dialects of Chinese are Cantonese, Gan, Hakka, Mandarin, Min, Wu, Xiang, Hui, Jin, Ping, etc.

Chinese maintains **spoken and written** distinction. The classical written form was known as Pinyin Guwen or Gudian Hanyu. In later days Wenyen, characterized by the existence of monosyllabic words was considered as the literary variety and Baihua was treated as the spoken variety.

Classical Chinese is a **non-liturgical** language. From the point of view of phonology, it is a tonal language where tone is used to differentiate meaning and grammatical category of words. It had 3 high, 3 mid and 1 low vowels. The consonants show grading and most of the words end in consonants.

Chinese makes use of ideographs derived from picture writing as written characters. Six types of scripts namely simple, ideographic, compound, phonological, borrowed and derived are used in Chinese writing system. 214 radical letters were used with diacritic modifications and hence all the written characters show homophony. Since ideographs are used for writing, Chinese characters do not show phonological changes, but the words are pronounced differently in different regions thus creating different varieties of Chinese. For example, in the Japanese region the pronunciation system of Chinese used is called Onyomi. Due to the changes in pronunciation of the written form what were considered as rhyme words in classical Chinese now no more reflect the rhyme pattern.

Classical Chinese is an **isolated** type of language with monosyllabic words and polysyllables representing

compound words and sentences. Polysyllables were introduced to disambiguate the homophonous monosyllabic words. Though CC has no prefixes and infixes, suffixes were used to represent diminutives and lot of particles were used. Phonetic modification and reduplication are the productive morphological processes used for the derivation of words. Subject and predicate, coordinate and subordinate compounds are found in CC. Categories like noun, verb, negative interrogative were distinguished and demonstratives and numerals had classifiers. Wenyan has more pronouns with different honorific usages. Subject, object, verb etc. are dropped in sentences. Nouns function as verbs and adjectives as nouns. There is no copula verb in Wenyan. Further Wenyan is characterized by abbreviated style, use of parallelism and rhythm in prose, use of literary and cultural allusions and use of it in formal and ceremonial occasions.

Classical Sanskrit

Sanskrit (CS) belongs to the **Indo Aryan** branch of the Indo Iranian that comes under the Indo European family of languages. It is named as a cultured language or Deva bhasha and was used only by the socially upper group of people in India. Rigveda (1500 BC) was the earliest oral literature available in Sanskrit. Sanskrit was used to deal with poetry and drama, scientific and technological, philosophical and religious texts. It was used in hymns and incantations. Panini's 'Astadhyayi' (400 BC) was the earliest grammar of Sanskrit and other grammars which arose later were Katyayana's, 'Varthika' and Patanchalis, 'Mahabhasya' (100 BC). The revival of Sanskrit began in 1990 and it was taught as a school subject: a newspaper called 'Sudharma' was started; it was used in news broadcast; in some villages in Karnataka, it is used as a spoken language.

Sanskrit had 2 **periods** of development. Vedic Sanskrit belongs to 1500 BC and classical Sanskrit that

belonged to a later period. In classical Sanskrit epics were written. It had four **dialects,** paschimattaari, madhyadeeshi, puurvi and dhakhini based on the directions where they were used. It maintained diglossia with spoken and written varieties where the written variety was named as Sanskrit and the spoken varieties were named as Prakrit which included dialects like Ardhamaghadi, Apabramsha, Ashokan inscriptions, Pali etc.

Sanskrit was purely a **liturgical** language and hence it was used for prayer, incantations to start with and later Epics, Puranas and Upanishads etc. appeared as classical works.

Sanskrit has 36 phonemes with 5 vowels and 31 consonants classified as stops, nasals, semi-vowels and fricatives. Also, special sounds like *anuswara, visarga, diphthongs* were found in Sanskrit.

Sanskrit makes use of **syllabic** writing. In writing the vowels were classified as velar, retroflex, palatal and labial and the consonants were classified as plosives (velar, palatal, retroflex, dental and labial with voiceless, voiced, aspirated and un-aspirated distinctions), nasals, sonorants, approximants and sibilants. The writing system was introduced later in Sanskrit and the modern Devanagiri script was derived from Brahmi script (300 BC) which is changed into Gupta script (400-800 AD) which again changed into Sharadha script (800-AD) which later gave rise to modern Devanagiri script. Even for Tamil *'vattezhutthu'*, Brahmi was the source and unlike other Indo European languages like Greek and Latin which adopted alphabetic writing system Sanskrit uses Brahmi script and hence one may assume the influence of Dravidian in the formation of Sanskrit writing system.

Classical Sanskrit is an **inflectional** language. 10 classes of verbs, classified into 2 groups namely a-thematic and thematic are found in CS. Verbal conjugations were

made making use of prefixes, suffixes, infixes and reduplications involving 3 persons (first, second and third), 3 numbers (singular, plural and dual), 3 voices (active, middles and passive) and 4 major tenses, present (which includes present, imperfect, imperative and optative), perfect, aorist and future (which includes future and conditional). All the 3 persons are further classified as singular, dual and plural. Nominal declension was made using use of 3 kinds of gender (masculine, feminine and neuter), 3 numbers and 8 cases (Nominative, vocative, accusative, instrumental, dative, ablative genitive and locative). Also noun stems were classified as *i, u, aa, ii, uu,* vowel endings which also reflect the gender of the nouns. Compounding is a productive morphological process and Sanskrit compounds are classified as follows:

Dwandwa	Coordinative
	enumerative
	Collective
	Residual
Bahruvi	possessive
Tatpurusha	casal
Karmadharaya	descriptive
Amerehita	iterative

Sanskrit had influenced other languages of the Indian subcontinent, Sino Tibetan languages. Thai language has Sanskrit borrowings and even in western pop music influence of Sanskrit is found nowadays.

Classical Tamil

Tamil belongs to the **Dravidian** family of languages spoken in India, particularly in Tamil Nadu and in other countries. It preserves most of the archaic features of the Dravidian family. Tamil had **4 periods** of development namely pre-classical period (before 300 BC), classical period (300 BC to 200 AD), medieval period (200 AD to 1800 AD) and modern period (1800 AD to till now). It is the only

classical language that continues to exist as a spoken and written language from 300 BC to the present day.

Classical Tamil was called *'cemmozhi'* and it had a rich body of literature in the form of lyrical poetry with nature as the theme and is known as Cankam Anthologies dating back to 100 BC. The ancient grammar of CT was 'Tholkappiyam' written by Tholkappiyar that dates back to **300 BC.** It was an integrated grammar where phonology, grammar and rhetoric of Tamil tradition were given proper treatment. Classical Tamil was later subjected to revival called 'Pure Tamil Movement' due the effort of scholars to maintain its purity and to establish its indigenous nature.

Classical Tamil had 12 regional **dialects** as revealed by 'Tholkappiyam' and it maintained the distinction between the written or **literary** and the **spoken** variety as *'ezhuttu'* and *'vazhakku'* and that distinction still continues to exist in Tamil as *'cemmozhi'* and *'kodu mozhi'* and hence Tamil is a diglossic language.

CT is a **non-liturgical** language with nature as theme and the earliest literature was in the form of lyrical poetry and later epics developed. One special feature of Tamil lyrical poetry is that it does not mention the names of heroes and heroines and it used *'kuuRRu'* transactional discourse form otherwise called as dramatic monologue for composing the lyrics.

CT is a **non accentual** language. It has 5 short and 5 long vowels and 2 diphthongs. It has 18 consonants which are sequenced as *'vallinam'* plosives, *'mellinam'* nasals and *'idaiyinam'* intermediates. The sounds of CT manifested allophonic variations and morphophonemic (sandhi) changes also. As for graphology Tamil makes use of syllabic writing system where separate graphs are used for the consonant vowel combinations and this system comes from early Brahmi writing which was the original writing system in the Indian sub continent.

CT is an **inflectional** language making use of suffixes to represent minor grammatical categories. Noun declensions make use of 3 genders (masculine, feminine and neuter), 2 numbers (singular and plural), 8 cases (nominative, accusative, instrumental, dative, ablative, genitive, locative and vocative). Verbs are classified on the basis of tense markers and are conjugated making use of 3 tenses (present, past and future), 3 genders, 2 numbers, 2 voices and moods like indicative, imperative, interrogative and vocative. Subject verb concord is found in sentences and constructions are classified as *'muRRu'* finite and *'eccam'* non-finite. Suffixation, internal modification, reduplication and compound formation are productived morphological processes employed in Tamil. Compounds were classified into 6 types:

Casal compound:	*kaaTTu yaanai*	'Hill elephant'
Simile compound:	*pavaLa vaay*	'coral mouth'
Verbal compound:	*cuduniir*	'hot water'
Adjectival compound:	*vaTTappalakai*	'round wooden plank'
Coordinate compound:	*kaaykani*	'fruits'
Metaphorical compound:	*poRRodivantaaL*	'golden bangle (lady) came'

Tamil was influenced by Sanskrit and other languages at later periods and it had also influenced Sanskrit and other language families in India. Classical Tamil phrases serve as mottos in the International level and Tamil is used as a national language in other countries.

Conclusion

On reviewing the foregoing points pertaining to the classical languages of the world we find that they were existing as parallel traditions with remarkable similarities and differences in the linguistic characteristics, not to mention the literary and artistic aspects. A summary of these great traditions can be given in the following way:

Language	Family	Period	Language use	High variety
Greek	Indo European	1400 BC	+ Liturgical	Demotic
Latin	Indo European	600 BC	-, + Liturgical	Classical
Hebrew	Afro Asiatic Cananite	1200 BC	+ Liturgical	Biblical Heb.
Arabic	Afro Asiatic, Semitic	600 BC	+ Liturgical	Alfusha
Chinese	Indo Chinese	500 BC	+ Liturgical	Classical
Sanskrit	IE. Indo Aryan	1500 BC	+ Liturgical	Samskrit
Tamil	Dravidian	300 BC	- Liturgical	Centamil

Language	Phonology	Graphology	Writing	Morphology
Greek	+ Accentual	Alphabetic	L to R	Synthetic
Latin	+ Accentual	Alphabetic	L to R	Synthetic
Hebrew	+ Accentual	Alphabetic	R to L	Semi inflectional
Arabic	+ Accentual	Alphabetic	R to L	Template
Chinese	+ Tonal	Ideographic	T to B	Isolated
Sanskrit	+ Accentual	Syllabic	L to R	Synthetic
Tamil	+ Accentual	Syllabic	L to R	Inflectional

Bibliography

1. Agasthialingom, S. 2004, *canka ilakkiyam, cevviyal paarvai,* Meyyappan Publications, Chidambaram.

2. *Encyclopaedia Americana.*

3. *Encyclopaedia Britannica*

4. Hart, G.L. 2004, *India to declare Tamil as Classical Language,* Tamil net.

5. Kulandaiswamy, V.C. 2005. *Tamil among the classical languages of the world,* Paavai publications, Chennai.

6. *New Standard Encyclopaedia.*

7. *The World Book Encyclopaedia.*

8. *Wikipedia, the free encyclopaedia.*

உலகச் செம்மொழிகளின் வரிவடிவங்கள்

இரா. மதிவாணன்

உலக மொழிகளில் தமிழ், சீனம், எகுபது, சுமேரியம் ஆகியவை தொன்மொழிகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இவற்றிலிருந்து தோன்றிய 3000 மொழிகள் உலகெங்கும் பேசப்பட்டு வருகின்றன. உலக மொழிகள் அனைத்தும் 192 வகை எழுத்துகளில் எழுதப்படுகின்றன. எழுத்துகள் தோன்றிய காலத்தில் அவை ஓவிய எழுத்துகளாகவே இருந்தன. தமிழிலும் முதன்முதலில் பட எழுத்தாகிய உருவெழுத்தே தோன்றியது. சீன மொழியில் இன்றுவரை ஓவிய எழுத்து முறையே நிலவிவருகிறது.

உரு எழுத்து

தமிழில் முதன்முதல் ஓவிய எழுத்தாகிய உருவ எழுத்தே தோன்றியது. எழுதுதல் என்னும் சொல்லுக்கு மிகப் பழங்காலத்தில் ஓவியம் வரைதல் என்னும் ஒரே பொருள்தான் இருந்தது. எழுத்து நிலை மண்டபம் என்பது பழைய ஓவியங்கள் வரையப்பட்டிருந்த மண்டபத்தைக் குறித்தது. முத்தமிழ் வளர்த்த பாண்டிய வேந்தர்கள் முதல் தமிழ்க் கழகக் காலத்தில் முற்றிலும் ஓவிய எழுத்துகளையே பயன்படுத்தி யிருக்க வேண்டும். முதல் தமிழ்க் கழகம் உண்டாக்கிய காய்சின வழுதிக்குப் பின் 2 ஆம் தமிழ்க் கழகம் உண்டாக்கிய வெண்டேர்ச் செழியன் காலத்தில் ஏற்பட்ட கடற்கோளால் தமிழர்கள் கடல் வழியாகச் சிந்துவெளி, சுமேரியா போன்ற பகுதிகளில் குடியேறினர். அவர்கள் காலத்தில் ஓவிய எழுத்துகளாகிய உருவ எழுத்துகளே பயன்பாட்டில் இருந்திருக்கின்றன. சிந்துவெளியிலும் மெகர் காரிலும் பாறை ஓவியங்களிலும் மிகுந்த எண்ணிக்கையில் உருவ எழுத்து முத்திரைகள் கிடைத்துள்ளன. பசுபிக் கடலில் உள்ள ஈசுடர் தீவில் கிடைத்துள்ள சிந்துவெளி எழுத்துச் சான்றுகளிலும் உருவ எழுத்துகள் கிடைத்துள்ளன. கி.மு. 6000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட பழந்தமிழ் உரு எழுத்துகளாக இவை அடையாளம் காட்டி நிற்கின்றன.

தமிழ் எழுத்தின் வகைகள்

எழுத்து, எழுதும் வகைமையால் கண்ணெழுத்து, கோலெழுத்து என இருவகைப்பட்டது. படிமுறை வளர்ச்சி நிலையில் உருவெழுத்து,

அசையெழுத்து, முதலெழுத்து, கலப்பெழுத்து, வட்டெழுத்து, சோழர் கால எழுத்து என ஆறு வகைப்படும்.

இருவகை எழுதும் முறை

உருவெழுத்துக் காலத்தில் இருந்து படிப்படியாக வளர்ந்துவந்த தமிழ் எழுத்துகள் கோலெழுத்து, கண்ணெழுத்து என இருவகையாக எழுதப்பட்டன. மரப்பட்டை, தோல், துணி ஆகியவற்றின் சமப் பரப்பில் மையில் அல்லது வண்ணத்தில் தோய்த்த கோலால் கீறல்படாமல் எழுதுவது கோலெழுத்து எனப்பட்டது. கருங்கல், மாவுக்கல், எலும்பு, தகடு, பனை ஓலை, மணல் ஆகியவற்றின் மீது பள்ளம் அல்லது கீறல் விழுமாறு எழுதுவது கண்ணெழுத்து எனப்பட்டது. கண் என்னும் சொல் துளை அல்லது ஓட்டை எனப் பொருள்படும். கண் சல்லடை, கண் சிரட்டை என்னும் சொற்களிலும் கண் என்பது பள்ளம் துளை என்றே பொருள்படுகிறது. சிலப்பதிகாரத்திலும் "கண்ணெழுத்துப்படுத்த எண்ணுப் பல்பொதி" எனும் பாடல் வரி கண்ணெழுத்து முத்திரை ஏற்றுமதி இறக்குமதி பொதி மூட்டைகளின் மீது பொறிக்கப்பட்டதை விளக்குகிறது. சிந்துவெளி முத்திரைகளிலும் பச்சை மண்பாண்டங்களிலும் கண்ணெழுத்து இடம்பெற்றது. துணியின் மீதும், தோலின் மீதும் மையினால் எழுதப்பட்ட எழுத்துகள் பிற்காலத்திலும் கோலெழுத்து எனவே பெயர் பெற்றன. இன்று நாம் மையினால் தாளின் மீது எழுதும் எழுத்து கோலெழுத்து வகையைச் சார்ந்தது. கண்ணெழுத்து முறை மறைந்துவிட்டது. கோல் என்பது எழுதுகோல்.

அசையெழுத்து

உலகத் தொன்மொழிகளில் உருவெழுத்துகளில் இருந்து நேரடியாகத் தனியெழுத்து தோன்றிய வரலாறு தெரிகிறது. சான்றாக ஆங்கிலத்தில் உள்ள எழுத்துகள் அனைத்தும் ஒரு காலத்தில் உருவெழுத்தாகவே இருந்தன. ஆங்கில **'A'** எழுத்து காளையின் தலையைக் குறித்தது. **'B'** எழுத்து இரண்டு அறைகளைக் கொண்ட வீட்டைக் குறித்தது. வீட்டைக் குறித்த 'Beth' என்னும் சொல்லின் முதலெழுத்தாகிய 'B' என்னும் தனியெழுத்தாக அது மாறிவிட்டது. 'M' எழுத்து நீரலையைக் குறிக்கும் உருவெழுத்தாக இருந்தது. நீரலையைப் பாபிலோனிய மொழயில் 'மேம்' என்று அழைத்தார்கள். 'மேம்' என்ற சொல்லிலுள்ள 'M' என்னும் எழுத்தொலியாக அது மாறிவிட்டது. இவ்வாறே உலக மொழிகளில் உள்ள எழுத்துகள் தொடக்கத்தில் உருவெழுத்து என்னும் ஓவிய எழுத்தாக இருந்து பின்னர்த் தனியெழுத்தான வரலாறு தெரிகிறது. ஆனால், பாண்டியன் வெண்டேர்ச்

செழியன் காலத்தில் உருவ எழுத்துகளை அக்காலத்துத் தமிழ்ப் புலவர்கள் தனியெழுத்தாக மாற்றாமல் அசையெழுத்தாக மாற்றிவிட்டார்கள். இதன் காரணத்தை நன்கு புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இரண்டாம் தமிழ்க் கழகக் காலத்தில் தமிழ் முத்தமிழாக வளர்க்கப்பட்டது. இசைத் தமிழுக்கு முதன்மை கொடுக்கப்பட்டது. நீண்ட செய்திகளை எழுதி வைப்பதற்குப் போதிய ஏந்துகள் இல்லாததால் அனைத்தையும் மனப்பாடம் செய்வதற்கு இசை வடிவில் அமைந்த செய்யுள்களே ஏற்றனவாக இருந்தன. ஆதலால் ஓவிய எழுத்து வடிவத்தை நேரசை, நிரையசை வடிவங்களாக அமைத்தனர்.

இதன்படி இரண்டு குறில் எழுத்துகளைச் சேர்த்து நெடில் எழுத்து உருவாக்கினார்கள். சான்றாக இரண்டு அகரங்களை எழுதினால் ஆகாரநெடிலாகும். இந்த வழக்கம் சிந்துவெளி முத்திரைகளிலிருப்பதை எடுத்துக்காட்டலாம். இரண்டெழுத்துகளுக்கு ஒரு குறியீடு என்னும் அசையெழுத்து முறைக்கிணங்க கடலன் என்னும் பெயரில் கடல் அன் என ஆண்பால் குறிக்கும் அன் ஈற்றுக்குத் தனிக்குறியீடு அமைத்திருந்தனர். த்த, ட்ட போன்ற உடனிலை மெய்ம் மயக்கங்களுக்கும், ங்க, ஞ்ச என்னும் வேற்றுநிலை மெய்ம் மயக்கங்களுக்கும் அசையெழுத்துக் குறியீடுகளே சிந்துவெளிக் குறியீடுகளில் ஆளப்பட்டிருக்கின்றன. அரை மாத்திரையைக் குறிக்க ஒரு பக்கக் கோடும், ஒரு மாத்திரையைக் குறிக்க இரு பக்கக் கோடும் ஆளப்பட்டுள்ளன. இசையை முதன்மைப்படுத்தியவர்கள்தான் எழுத்துகளுக்கு மாத்திரை அளவாகிய நேரத்தை வகுக்க முடியும். உலகில் வேறு எந்த மொழியினரும் எழுத்துகளை ஒலிப்பதற்கு உரிய காலத்தை மாத்திரை என்னும் அளவாகக் குறிப்பிட்டுக் காட்டவில்லை. இயற்றமிழை ஆள்வதற்கு மாத்திரை அளவு தேவையில்லை. தாளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இசைத் தமிழுக்கு நேரக் கட்டுப்பாடு கட்டாயம் தேவைப்படுகிறது. இதற்காகவே இரண்டாம் தமிழ்க் கழகக் காலத்தில் அசையெழுத்தைத் தமிழுக்கு உருவாக்கித் தந்திருக்கிறார்கள். சிந்துவெளி முத்திரைகள் அனைத்திலும் அந்த எழுத்துக் காணப்படுவது மட்டுமல்லாமல் ஈழத்திலும், தமிழ்நாட்டிலும், ஆந்திரம், மலையாளம் உள்ளிட்ட பிற தென் மாநிலங்களிலும் கிடைத்துள்ள பானை ஓடுகள், பாறை ஓவியங்கள் ஆகியவற்றில் அசை எழுத்து தோன்றி வடக்கு நோக்கிப் பரவியிருக்கிறது என்பதற்கான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. ஏனைய உலக மொழிகளில் தொடக்கக்கால எழுத்துகளை உண்டாக்கியவர்கள் வணிகர்கள். ஆனால், தமிழில் உருவெழுத்தையும் அசையெழுத்தையும் கண்டுபிடித்தவர்கள் தமிழ்க் கழகப் புலவர்கள்.

தமிழில் உருவெழுத்தும் அசையெழுத்தும்

உலக வரலாற்றிலேயே மொழியை வளர்ப்பதற்காக அரசன் முன்னிலையில் தமிழ்க் கழகம் நிறுவிய வரலாறு தமிழில் மட்டும்தான் காணமுடிகிறது. முதலில் தமிழ்க் கழகத்தைத் தென் மதுரையில் தோற்றுவித்தவன் பாண்டியன் காய்சின வழுதி. இந்த முதல் தமிழ்க் கழகத்தில் கையால் எழுதாமல் வாய்மொழியாகவே இலக்கியங்களை வளர்த்திருக்க வேண்டும். எனினும் சிலவற்றை மறவாமல் குறித்து வைக்கவேண்டிய சூழல் வந்ததால் ஓவியமாக எழுதப்படும் உருவ எழுத்தை முதல் தமிழ்க் கழகப் புலவர்கள் உருவாக்கிக் கொடுத்தார்கள். அந்த உருவ எழுத்துகளில் சில இரண்டாம் தமிழ்க் கழகக் காலத்திலும் பின்பற்றப்பட்டிருப்பதால் முதல் தமிழ்க் கழகத்தில் முற்றிலும் உரு எழுத்துகளே இன்றைய சீன மொழியைப் போன்று ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் ஓர் அடையாளமாக எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். கடல் கொண்ட குமரி நாட்டு மக்களிடமிருந்து பிரிந்த சீன மக்கள் இந்த உருவெழுத்து முறையைக் கொண்டு போயிருக்கலாம். சிந்துவெளியில் உள்ள படஎழுத்துகள் சில சீன நாட்டுப்பட எழுத்துகளை ஓரளவு ஒத்திருக்கின்றன. இக்காலத்தில் அவற்றின் ஒலிப்பு முறை வேறாக இருந்தாலும் தோன்றிய காலத்தில் ஒலிப்பு முறை ஒன்றாகவே யிருந்திருக்கக்கூடும்.

கருத்து எழுத்து

அசையெழுத்து முறையில் சுருக்கெழுத்து வளர்ச்சி காணப் படாதது, ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு வியப்பளிக்கிறது. உருவெழுத்துகளைப் படிக்கும்போது சூரியனைச் சூரியன் என்று படிப்பதும், வெப்பம் என்று படிப்பதும் உண்டு. சூரியன் எனப் பொருள் கொண்டால் உருவெழுத்து. அதனையே வெப்பம் எனப் பொருள் கொண்டால் அது சுருக்கெழுத்து எனப்படும். தண்ணீரைக் குறித்த படம் உருவெழுத்து, அதனைக் குளிர்ச்சி எனப் பொருள் கொண்டால் அதே படம் கருத்தெழுத்தாகிவிடும். இத்தகைய வளர்ச்சி முறையை எகுபதியம், சுமேரியம், சீனம் ஆகிய பழைய நாகரிகக் காலத்தில் உருவெழுத்திலிருந்து தோன்றிய கருத்தெழுத்து முறையாக உலக அறிஞர்கள் ஒப்பியுள்ளனர். ஆனால் தமிழில் மட்டும் உருவெழுத்திலிருந்து கருத்தெழுத்து வளர்ச்சி ஏற்பட வில்லை. இதன் காரணம் என்னவென்று ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு விளங்காத புதிராக இருந்தது. உருவெழுத்திலிருந்து சுருக்கெழுத்திற்குப் போகாமல் அசையெழுத்தாக இரண்டாம் தமிழ்க் கழகப் புலவர்கள் தமிழ் உருவெழுத்தின் வளர்ச்சியைத் திசை மாற்றிவிட்டார்கள் என்னும்

உண்மையை ஆராய்ச்சியாளர்கள் உணரவில்லை. இசைத் தமிழின் அடிப்படையில் அசையெழுத்து அமைந்திருப்பதைச் சிந்துவெளி எழுத்துகளில் இருந்து அவர்களால் உய்த்துணர முடியவில்லை. எனவே, சிந்துவெளி எழுத்து எனப்படும் அசையெழுத்தை இரண்டாம் தமிழ்க் கழகப் புலவர்கள் இசைத் தமிழின் தேவையைக் கருதிப் பாண்டியன் வெண்டேர்ச்செழியன் காலத்தில் அமைத்திருக்கிறார்கள் என்னும் மாபெரும் உண்மை புலனாகிறது.

அசையெழுத்தின் அமைப்பு

இசைத் தமிழின் தேவை கருதி, நேரசை, நிரையசை என்னும் அசையமைப்பில் சிந்துவெளி முத்திரை எழுத்துகள் அமைந்திருப் பதற்கான சான்றுகள் கீழே தரப்படுகின்றன. இவற்றை அக்காலத்தில் உயிரெழுத்து, மெய்யெழுத்து எனப் பிரிக்காவிடினும் புரிந்துகொள்வதற் காக உயிரெழுத்துகளாகவும், மெய்யெழுத்துகளாகவும் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

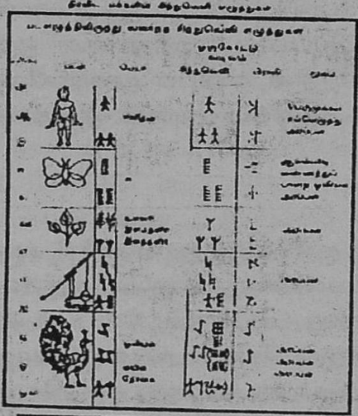

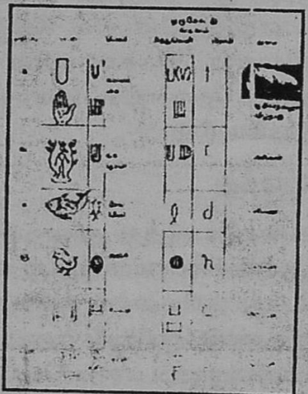

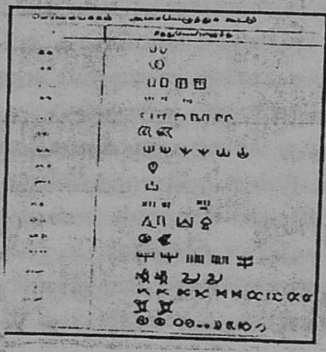

சிந்துவெளி எழுத்துகள் எத்தனை வரிவடிவ நிலைகளைக் கடந்து வந்துள்ளன?

அவைபின்வரும் ஏழுநிலைகளைக் கடந்துள்ளன.

1. பட எழுத்துமுறை

2. இருகோட்டு வடிவ எழுத்துமுறை

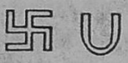

3. படஎழுத்து அசையெழுத்து கலப்பு முறை

Nannatha(n) Oliya(n) amban

4. மெய் + உயிர் எழுத்துமுறை

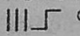 (த் + ஒ) = தொ

5. உயிர்மெய் எழுத்துமுறை

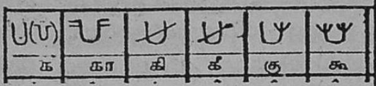

6. நீர்பு எழுத்துமுறை

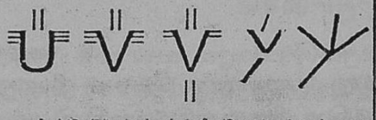

கீறல் (Graffiti) மற்றும் அச்சுப்பதிவு (Punch Mar( ) எழுத்துமுறை

7. அசையெழுத்து+தமிழி (பிராமி) கலப்பு எழுத்துமுறை 258

நாயன் தொல்(லன்) 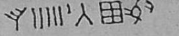

TN-cap.1 காவு ஆ(த்)ு

இவற்றுள் தொ-தி என்னும் தமிழி (பிராமி) எழுத்துகள் கலந்து எழுதப்பட்டுள்ளன.

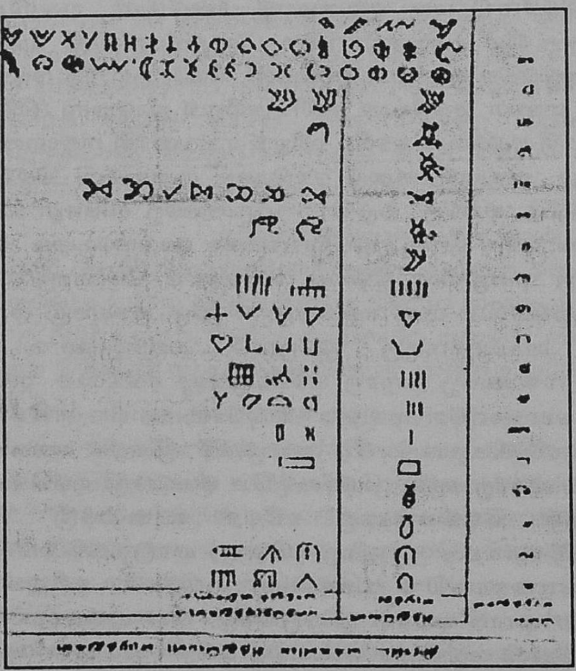

பாண்டியன் முட்டத்துத் திருமாறன் காலத்தில் மூன்றாம் தமிழ்க் கழகம் உருவாக்கப்பட்டது. சிந்துவெளி மக்கள் பயன்படுத்தியதும் இரண்டாம் தமிழ்க் கழகத்துப் புலவர்களல் உருவாக்கப்பட்டதுமான அசையெழுத்துக் குறியீடுகள் 400க்கும் மேற்பட்டவையாக இருப்பதைக் கண்டார்கள். இவற்றைக் கற்றுக் கொள்வதற்கு மாணவர்கள் இடர்ப்படுவதாலும் இவற்றை எழுதவதற்கு அதிக நேரம் ஆவதாலும் சொல் வடிவங்கள் அதிக இடத்தை அடைத்துக் கொள்வதாலும் மெல்லின எழுத்துகளுக்குப் பற்பல மாற்றுவடிவங்கள் பற்பலவாகப் பெருகி யிருந்ததாலும், எழுத்துச் சீர்த்திருத்தம் செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் இருப்பதை உணர்ந்தனர். தவநெறி, மெய்யுணர்வு வழிவந்த மெய்யியலில் இவர்கள் சிறந்து விளங்கியதால் எழுத்துகளை உயிர் எழுத்து, மெய்யெழுத்து, உயிர்மெய் எழுத்து, வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்றெல்லாம் வகைப்படுத்திப் பேசத் தொடங்கினார்கள். செய்யுளுக்கு மிகவும் தேவைப்பட்ட குறில், நெடில், குற்றியலுகரம் ஆகியவற்றுக்கு முதன்மை கொடுக்க நினைத்தார்கள். சிந்துவெளி நாகரிகக் காலமாகிய இரண்டாம் தமிழ்க் கழகக் காலத்தில் இல்லாதிருந்த ஆய்த எழுத்து, மூன்றாம் தமிழ்க் கழகக் காலத்தில் மக்கள் இடையில் பேச்சு வழக்கில் இடம்பெற்றது. இவற்றை எல்லாம் கருத்தில் கொண்டு ஒரு மாத்திரை, இரு மாத்திரை வேறுபாடுகளைச் சிறு கோடுகளைச் சேர்ப்பதன்மூலம் மாத்திரை நீட்சியைக் காட்டுவதற்குக் குறில் எழுத்திலேயே அம்மாற்றத்தைச் சேர்க்க விழைந்தனர். இவ்வாறு 12 உயிர் எழுத்துகளுக்கும் 18 மெய்யெழுத்துகளுக்கும் அமைக்கப்பட்ட தனியெழுத்துக் குறியீடுகளுக்கு முதலெழுத்துகள் எனப் பெயரிட்டனர். இந்த எழுத்து இந்தியாவில் அக்காலத்தில் இருந்த பாலி பிராகிருதமாகிய மொழிகளுக்கும் பொது எழுத்தாக இருந்தது. இதற்கும் பிற்காலத்தில் 'பிராமி' எனப் பெயரிட்டனர். இந்தியா முழுவதற்கும் தமிழ் எழுத்தே பொது எழுத்தாக இருந்ததால் 'ஒரு மொழி வைத்து உலகாண்ட சேரன்' என்று இலக்கியங்கள் பேசத் தொடங்கின.

பிராமி எழுத்து

அசோகன் காலத்தில் இந்தியா முழுவதும் வழங்கிய எழுத்தைப் பிராமி எழுத்து என்றனர். இந்த எழுத்து முறை கி.மு. 1500க்கு முன்பே தோன்றிவிட்டது என எஸ்.ஆர். இராவ் குறிப்பிடுகிறார். கி.மு. 1800-1600 கால அளவில் பாண்டியன் அவையில் மூன்றாம் தமிழ்க் கழகப் புலவர்களால் உருவாக்கப்பட்டதே இந்த எழுத்துமுறை என்பதை வரலாற்றாசிரியர்கள் இன்னும் உணரவில்லை. தென்னிந்தியப் பானை ஓடுகள் அனைத்திலும் இந்த எழுத்துகள் உள்ளன. வடஇந்தியப் பானை

ஓடுகளில் இல்லை. இந்த எழுத்து முறை பொதுமக்களால் தமிழ் வழங்கிய தென்னாட்டில் ஆளப்பட்டது என்றும் எனவே இது மண்ணின் மக்களுக்குரிய பழைய எழுத்துமுறை என்றும் பி.பி.லால் எனும் ஆராய்ச்சி அறிஞர் குறிப்பிடுகிறார். வடநாட்டில் தமிழ் வணிகர்களால் இந்த எழுத்து முறை பரவியது. வட தமிழ் எனப்பட்டதும் புதிதாக உருப்பெற்றதுமான பாலி, பிராகிருத மொழிகளுக்கும் திபெத்திய மொழிக்கும் இது பொது எழுத்தாயிற்று. பின்னர் பர்மா, சிங்களம், கிழக்காசிய நாடுகளுக்கும் இந்த எழுத்து முறை பரவியது.

பிராமி என்னும் சொல்லுக்கு முதலில் இருந்தது என்று பொருள். இந்தியாவில் முதலில் தோன்றிய எழுத்து என்றே இது பொருள்படும். அசோகனின் பிராமி எழுத்து தென்னாட்டுப் பிராமி எழுத்தை முற்றிலும் ஒத்திருப்பதை மேனாள் தொல்பொருளாய்வுத் துறை இயக்குநர் நடன காசிநாதன் நன்கு தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு வடமொழியைப் பிராமி எழுத்தில் எழுதத் தொடங்கிய சமற்கிருத மொழியாளர் வருக்க எழுத்துகளைச் சேர்த்து எகர ஒகரக் குறில் எழுத்துகளையும் மெய்யெழுத்துக்களுக்குப் புள்ளியிடும் வழக்கத்தையும் நீக்கிப் புதிய பிராமி எழுத்து வகைகளைத் திருத்தியமைத்தனர். இதனால் தென்னாட்டுத் தமிழாகிய தென்பிராமிக்கும் வடநாட்டுப் பிராமிக்கும் வேறுபாடுகள் வளர்ந்தன.

இந்த அடிப்படையை உணராத வரலாற்று ஆசிரியர்களும் கல்வெட்டு ஆய்வாளர்களும் வடநாட்டுப் பிராமியிலிருந்தே தென்னாட்டுப் பிராமி தோன்றியது எனத் தலைகீழாக மாற்றிப் பேசத் தொடங்கினர். தமிழ் எழுத்துக்குத் தமிழ் பிராமி என்றும் தமிழி என்றும் பெயர் கொடுக்கத் தொடங்கினர். பிராமி என்று வழங்கும் எழுத்து தமிழர்களால் தமிழுக்காகத் தமிழ்நாட்டில் வடிவமைக்கப்பட்ட தமிழ் முதலெழுத்துகளே என்பதை அனைவருக்கும் உணர்த்த வேண்டும்.

வட்டெழுத்து

சிந்துவெளி எழுத்துகளிலிருந்தே பிராமி என்னும் தமிழ் முதலெழுத்துகள் வடிவமைக்கப்பட்டன என்பதைத் தமிழ் எழுத்துகளின் ஒப்பீட்டுப் பட்டியலில் காணலாம். பிராமி எழுத்தில் சமண, பவுத்தரும், வடமொழியாளரும் புகுத்திய திருத்தங்களால் பாண்டிய நாட்டில் தொல்காப்பிய நெறி தழுவிய கோலெழுத்தும் சேர நாட்டில் வடமொழி தழுவிய வட்டெழுத்தும் உருவாயின. பிராமி என்னும் தமிழ் முதலெழுத்தைக் கோடுகள் என்னும் நிலையிலிருந்து வளைந்த வடிவில்

எழுதத் தொடங்கியதால் வட்டெழுத்து எனப்பட்டது. இதனை ஏற்காமல் நேர்க் கோடுகளால் எழுதுவதைக் கோலெழுத்து என வழங்கினர். களப்பிரர், பல்லவர் காலங்களில் இந்த எழுத்துமுறைகள் பல வகையில் திரிந்து சோழர் காலத்தில் இன்றைய தமிழ் எழுத்து வடிவம் பெற்றன. இன்றைய தமிழ் எழுத்து வட்டெழுத்தும் கோலெழுத்தும் கலந்து எழுந்த முறையாகும்.

கிரந்த எழுத்துத் திணிப்பு

பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்தில் பல்லவர்களின் தாய்மொழி பிராகிருதமாகவும் ஆட்சிமொழி சமற்கிருதமாகவும் அமைந்ததால் தமிழ்க் கல்வியும் குன்றியது. தமிழ்ப் புலவர்கள் மதிக்கப்படவில்லை. தமிழ் வளர்ச்சிக் குன்றியது. இந்நிலையில் தொண்டை நாடு மட்டுமன்றிச் சோழ பாண்டிய நாடுகளையும் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வென்ற பல்லவன் சிம்ம விட்டுணு தன் ஆணைகளைத் தமிழ், சமற்கிருதம் இரண்டிலும் வெளியிட நினைத்தான். ஆதலால் வடமொழிப் புலவர்களின் துணைகொண்டு தமிழுக்கும் சமற்கிருதத்துக்கும் பொதுவாக 56 எழுத்துகளைக் கொண்ட கிரந்த எழுத்தை உருவாக்கினான். தமிழ்ப் புலவர்கள் வருக்க எழுத்துகளையும் ஸ, ஷ, ஹ, ஜ, க்ஷ போன்ற புதிய வடமொழி ஒலிப்புகளையும் தமிழில் சேர்த்ததை விரும்பாமல் புறக்கணித்தனர். தமிழுக்கென ஏற்கெனவே இருந்த வட்டெழுத்துக் களையே ஆளத் தொடங்கினர்.

திண்ணைப் பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்களும் தமிழ்ப்புலவர்களும் பல்லவனின் சீர்திருத்தக் கிரந்த எழுத்தை முற்றிலும் ஒதுக்கித் தள்ளினர். அரசாணைகளில் மட்டும் இது பயன்பட்டது. பின்னர் 12ஆம் நூற்றாண்டில் மலையாள எழுத்தை உருவாக்கினர். கன்னட, தெலுங்கு மொழியினரும் கிரந்த எழுத்தின் அடிப்படையில் தமக்கு எழுத்தமைத்துக் கொண்டனர். எனினும் வடமொழியாளர் போல் எகர ஒகரத்தைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

கிரந்த எழுத்தை எதிர்க்காமல் ஏற்றிருந்தால் தமிழின் தனித்தன்மை, தாய்மை, தலைமை, தொன்மை, முதன்மை ஆகிய அனைத்துச் சிறப்புகளும் அழிந்து போயிருக்கும். கிரந்த எழுத்துகளை எதிர்த்து அமைதியாகப் போராடித் தமிழின் எழுத்து வடிவங்களைக் காத்த பல்லவர் காலத்திய தமிழ்ப் புலவர்களுக்கும் திண்ணைப் பள்ளிக் கூட ஆசிரியர்களுக்கும் தமிழ் மக்கள் உலகம் உள்ளளவும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளனர். இதனைத் தமிழ் எழுத்து வரலாற்றில் நிகழ்ந்த மாபெரும் அமைதியான எழுத்துப் புரட்சி என்றே குறிப்பிட வேண்டும்.

இன்றைய தமிழ் எழுத்து

சோழர் காலத்தில் இன்றைய தமிழ் எழுத்தின் வரிவடிவம் செப்பமுறத் தொடங்கியது. தொல்காப்பியர் காலத்துக்கும் முந்தைய கி.மு. 1800 அளவில் தோன்றிய 12 உயிரும் 18 மெய்யும் மூன்று சார்பெழுத்துகளும் கொண்ட எழுத்தமைப்பு கடந்த 3800 ஆண்டுகளாகத் திரிபின்றிக் காக்கப்பட்டிருப்பது உயர்தனிச் செம்மொழியாய்த் தமிழ் வளர்ந்து வந்ததைக் காட்டுகிறது.

வீரமாமுனிவர் காலத்தில் ஏற்பட்ட ஏகார ஓகார வடிவத் திருத்தம், தந்தை பெரியாரால் செய்யப்பட்ட ஐகாரம் சேர்ந்த உயிர் மெய் திருத்தம் போன்றவை தமிழுக்கு நன்மையே விளைவித்தன.

உலக மொழிகள் பிறமொழிச் சொற்களைக் கடன் கொள்ளும். ஆனால் வேற்றுமொழி எழுத்துகளைக் கடன் கொள்வதில்லை. ஆதலால் கிரந்த எழுத்து புகுத்தப்பட்ட காலத்தில் கொல்லைப்புற வழியாய் நுழைந்த ஸ, ஷ, ஜ, ஹ, க்ஷ போன்ற சமற்கிருத ஒலிப்புக்குரிய எழுத்துகளைத் தமிழிலிருந்து நீக்குவதே தமிழ் எழுத்துகளின் மரபுகாக்கும் கடமையாகும்.

மரபு காப்பதே தொல்காப்பியரின் நோக்கம்: நூன்மரபு எனத் தொடங்கி மரபியல் என முடியும் தொல்காப்பியம் தமிழின் செம்மொழித் தன்மைக்கு மிகச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. ஐம்பதாயிரம் ஆண்டுத் தொன்மை கொண்ட தமிழின் எழுத்து முறை உலக மொழிகள் பலவற்றுக்கு வரிவடிவம் அமைக்க முன்னோடியாய் இருந்திருக்கிறது.

மொழியிலக்கணம் எழுதுவது எப்படி என்னும் கருத்து தமிழ்நாட்டிலிருந்தே உலக மொழிக் குடும்பங்களுக்கும் பரவியுள்ளது என்பதை வடமொழியில் இருக்குவேத வல்லுநராகிய உச்சயினி வகாங்கரும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தமிழுக்கு இனி எழுத்துச் சீர்திருத்தம் தேவையில்லை. தமிழில் புகுந்த வடஎழுத்துகளை நீக்குவதே தமிழுக்குச் செய்யும் தலையாய தொண்டாகும்.

சீனம்

உலகில் மிக அதிக மக்களால் பேசப்படும் மொழி சீனம். சீனப் பேரரசு உவாங்தி எனும் மன்னரால் கி.மு. 2500 கால அளவில்

உருவாக்கப்பட்டது. இம்மன்னன் காலமுதல் யாங்சவோ, லுங்கசவோ என்னும் மன்னர்கள் காலம்வரை எழுத்துச் சான்று எதுவும் இல்லை. கி.மு. 1523 - கி.மு. 1072 வரை ஆட்சி புரிந்த சாங் மன்னர் மரபுக் காலத்தைச் சார்ந்த எழுத்துச் சான்றுகள் அன்யங் என்னுமிடத்தில் நடந்த அகழாய்வில் **Oracle bones** எனப்படும் எலும்புக் குறியீடுகளாகக் கிடைத்துள்ளன. வெண்கல ஏனங்களிலும் கிடைத்துள்ளன.

கி.மு. 618 -கி.மு. 626 வரை ஆட்சிபுரிந்த தேத்சோங் மன்னரின் காலம் சீன இலக்கியத்தின் பொற்காலம் எனப்படுகிறது. இக்காலத்தில் வாழ்ந்த அறிஞர் கன்பூசியசு கி.மு. 3000 முதல் கி.மு. 600 வரையிலான 305 பழம் பாடல்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டார். இது சீன மொழியின் மிகப் பழைய இலக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது.

சீன மொழி பட எழுத்து நிலையிலேயே நின்றுவிட்டது. அதனால் சுருக்கெழுத்து வரையில்தான் வளர முடிந்தது. 50,000 குறியீடுகளில் 40,000 குறியீடுகளைக் காட்டும் Kang Hsi என்னும் சீன அகராதி கி.பி. 1716இல் வெளியிடப்பட்டது.

கி.பி. 1956ஆம் ஆண்டளவில் சீனத் தலைவராக இருந்த சூஎன்லாய் அறிஞர்களோடு கலந்தாய்ந்து ஐம்பதாயிரமாக இருந்த எழுத்து முறையை PinYin என்னும் 5000 குறியீடுகளாகக் குறைத்தார். சீனமொழியில் சொல்லுக்கு வரிவடிவம் உண்டு. எழுத்தும் இலக்கணமும் இல்லை. எனினும் சிறந்த இலக்கிய வளம் பெற்றுள்ளது.

சீனமொழி எழுத்து வடிவங்கள்

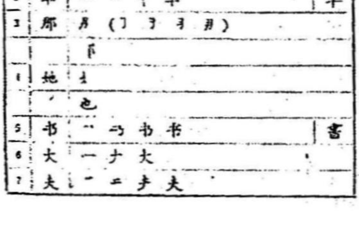

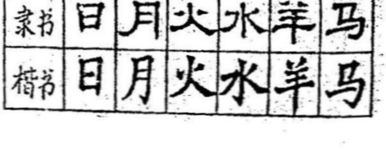

சொல் வடிவங்கள்

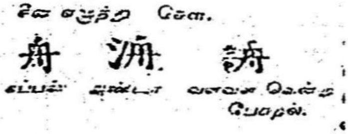

சௌ என்னும் சீன மொழிச் சொல் கப்பலைக் குறிக்குமாயினும் (அண்டா) பாத்திரத்தையும், வளவளவென்று பேசுவதையும் குறிக்கும். கப்பலைக் குறிக்காமல் (அண்டா) பாத்திரத்தைக் குறிப்பதாக எழுதும் போது சௌ உருவத்துக்கு நீரின் உருவத்தைக்கூடச் சேர்ப்பார்கள். வளவளவென்று பேசுவதாக எழுதும்போது சௌ உருவத்துக்குப் பேச்சின் உருவத்தைக் கூடச் சேர்ப்பார்கள்.

காலந்தோறும் திரிந்த வடிவங்கள்

வானம்

மலை

குழந்தை

எபிரேயம் (Hebrew)

பாலத்தீன நாட்டில் கி.மு. 2000 அளவில் ஈபுரு என்னும் எபிரேய மொழி தோன்றியது. மோசசு தோன்றிய காலத் திலிருந்தே எபிரேயம் பேசப்பட்டதை வரலாறு கூறுகிறது. கி.மு. 1450 முதல் கி.மு. 1150 கால அளவில் இலக்கியங்கள் வளர்ந்தன. இக்காலத்தில் தெபொரியா என்னும் பெண்பாற் புலவர் சிறந்து விளங்கினார். கி.மு. 9ஆம் ஆண்டில் நடந்த அகழாய்வில் கிடைத்த மொவாபைட் கல்லில் எபிரேய கல்வெட்டு கிடைத்துள்ளது. கி.மு. 9ஆம் நூற்றாண்டில் கோலியாத் என்பவனோடு தாவீது போரிட்ட செய்திக்கான கல்வெட்டும் கிடைத்துள்ளது.

கி.மு. 1200 முதல் கி.மு. 300 வரை எபிரேய மொழி இலக்கிய வளம் பெற்றது எனக் கூறுகின்றனர்.

The Hebrew alphabet and script

Hebrew is written from right to left (except numbers > 216). The alphabet consists of letters, just like English, which are meant to remain separate, even in hand-writing (though that's not always the case). Five letters take on a slightly different form at the end of a word, four of them by having a long downstroke. These are:

kaf (כ, ך)
mem (מ, ם)
nun (נ, ן)
pe (פ, ף)
tzadi (צ, ץ)

alef	א	*lamed*	ל
bet	ב	*mem*	מ
gimel	ג	*nun*	נ
dalet	ד	*samekh*	ס
heh	ה	*ayin*	ע
vav	ו	*pe*	פ
zayin	ז	*tzadi*	צ
khet	ח	*kof*	ק
tet	ט	*resh*	ר
yod	י	*shin*	ש
kaf	כ	*tav*	ת

Note: There are no capital letters in Hebrew.

அரேபியம்

இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகளைச் செமித்தியம், ஆரியம் துரானியம் என மூவகையாக மாக்சுமுல்லர் பிரித்தார். இவற்றுள்

செமித்தியக் குடும்பத்து மொழியாக அரபி எனப்படும் அரேபியம் வளர்ந்தது. எதியோப்பியர் மற்றும் பொனீசியர் தொடர்பால் செமித்திக் குடும்பத்திலிருந்து அரேபிய மொழி பிறந்தது. வடசெமித்தியத் தொடர்பால் வலமிருந்து எழுதப்பட்டது.

கி.மு. 328இல் அரச குடும்பத்து ஈமச்சடங்கு குறித்த தொல்லெழுத்துச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. கி.மு. 500 முதலாகவே அரேபியம் இலக்கிய வளம் பெற்றதாகக் கூறப்படுகிறது.

பாரசீகம்

செமித்திய மொழிக் குடும்பத்தில் அராமிக் மொழிக் குடும்பம் பாரசீகக் கிளையாக வளர்ந்தது எனக் கூறுகின்றனர். கி.மு. 500 முதல் இலக்கிய வளம் பெற்ற மொழியாகக் கருதப்படுகிறது. மொழியளவில் இது வேத மொழியோடு தொடர்புடைய ஆரியச் சார்பு பெற்றுள்ளது. ஆனால் எழுத்தளவில் வடசெமித்திக் மற்றும் அரேபியத் தாக்கம் பெற்றுள்ளது.

சமற்கிருதம்

பதினான்கு சிவசூத்திரங்களிலிருந்து பாணினி சமற்கிருதத்துக்கு எழுத்து வடிவம் தந்தார் என்பது ஏற்கத்தக்கதன்று. பாணினி சமற்கிருதம் என்னும் சொல்லைக் குறிப்பிடவே இல்லை. அக்கால வேத மொழியை அவர் பாசா **(Basha)** என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சிவசூத்திர நூற்பா மேற்கோள் குறிப்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. அது சமற்கிருதத்திலுள்ள எழுத்தொலிப்புகளைக் காட்டுகிறது. குறிப்பிட்ட முந்தைய நூலிலிருந்து எடுக்கப்படவில்லை. பாணினிக்கு முற்பட்டவராகக் கூறப்படும் இலக்கண ஆசிரியர்கள் அனைவரும் பிராகிருத மொழிக்கு இலக்கணம் வகுத்தவர்கள். பிராகிருத மொழிக்கு அக்காலத்தில் வடதமிழ் எனும் பெயர் வழங்கியது. பிராகிருதத்துக்கும் சமற்கிருதத்துக்கும் எவ்வகைத் தொடர்பும் இல்லை.

பாணினி, எழுத்து பிறக்கும் இடம் கூறினார். தொல்காப்பியரைப் போன்று எழுத்து பிறக்கும் முறைகளை விவரித்துச் சொல்லவில்லை. சிவசூத்திரத்திலுள்ள சமற்கிருத எழுத்தொலிப்புகளைத் தமிழில் உள்ளது போன்று வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம், குறில், நெடில் போன்ற வகைப்பாடுகளாக வகுத்தும் தொகுத்தும் கூறும் முறையான இலக்கணப் பாங்கையும் பாணினியிடம் காணமுடியவில்லை.

தமிழ், பிராகிருதம், பாலி மொழிகளைப் போன்று வேத மொழியையும் எழுத்தால் எழுதிக் காட்டவேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தால் பாணினி செய்த முதன் முயற்சியாகவே சமற்கிருத எழுத்துப் படைப்பு உருவாகியுள்ளது. ஒரே ஓர் எழுத்துக்குக்கூட பாணினி வரிவடிவத்தைச் சொல்லவில்லை. உள்நாட்டு எழுத்துகளோடு சமற்கிருத எழுத்தொலிப்புக் குறியீடுகளைச் சேர்ப்பதே பாணினியின் நோக்கம்.

அரேபியம் - பாரசீகம் - சமற்கிருதம் வரிவடிவங்கள்

Missionary Alphabet: Letters	Modifications of the first degree	Modifications of the second degree	Approximate pronunciation	Sanskrit	Arabic	Persian
k	....	....	kite	क	ك	ک
kh	....	....	inkhorn	ख	..	....
g	....	....	gate	ग	ج	گ
gh	....	....	springhead	घ	..	....
q	....	or k	ear	..	ق	ق
....	....	n (ng)	sing	ङ	..	....
(')	....	....	', Arabic	..	(ء)	....
h	....	....	hear	ह	ه	ه
'	....	....	ear	..	ا	ا
ḥ	....	....	loch	..	ح	ح
ḥ	....	....	tage, German	..	ع	ع
....	ḥ	....	خ, Arabic	..	خ	خ
....	....	....	غ, Arabic	..	غ	غ
....	ch	....	church	च	..	چ
....	chh	....	church-history	छ	..	....
....	j	....	jelly	ज	..	ج
....	jh	....	hedge-house	झ	..	....
ñ	....	....	signe, French	ञ	..	....
y	....	....	yet	य	ي	ي
....	(y)	....	ich, German	..	..	....
....	(y)	....	täglich, German	..	..	....
....	sh	....	sharp	श	ش	ش
....	zh	....	pleasure	..	..	ژ
t	....	....	tan	त	ت	ت
th	....	....	lanthorn	थ	..	....
th	....	or ts	thin	..	ث	ث
d	....	....	deck	द	د	د
dh	....	....	landholder	ध	..	....
dh	....	or dz	though	..	ذ	ذ
....	....	ṭ	ط, Arabic	..	ط	ط
....	....	ẓ	ظ, Arabic	..	ظ	ظ
n	....	....	not	न	ن	ن
l	....	....	let	ल	ل	ل
....	l	....	meglio, Italian	ळ	..	....
....	....	ḷ	Tamil, Welsh, &c.	..	..	....
s	....	....	grass	स	س	س (ص)
....	....	ṣ (ʃ)	Hebrew צ	..	..	....
z	....	....	graze	..	ز	ز (ذ)
....	....	ṣ (ṣ)	cats	..	ص	ص
....	....	ẓ (ḍ)	Arabic ض	..	ض	ض

Missionary Alphabet: Letters	Modifications of the first degree	Modifications of the second degree	Approximate pronunciation	Sanskrit	Arabic	Persian
r	....	....	correre, Italian	र	ر	ر
....	r	....	ear	..	..	....
....	....	ṛ	....	..	..	....
ṣ	....	....	ष, Sanskrit	ष	..	....
(sh)	....	....	....	..	..	....
p	....	....	pan	प	..	پ
ph	....	....	top-heavy	फ	..	....
b	....	....	bed	ब	ب	ب
bh	....	....	club-house	भ	..	....
....	p̣	....	pait, Æthiopic	..	..	....
m	....	....	mill	म	..	م
w	....	....	will	व	..	و
f	....	....	life	..	..	ف
v	....	....	live	..	..	....
....	ṁ	....	Sanskrit	अं	..	....
....	ḥ	....	Sanskrit	अः	..	....
ə	....	....	beggar, father, dirt, work: bel, blood, double &c.	..	..	....
ɛ	....	....	dirt, whirl'd	..	..	....
ö	....	....	work, world	..	..	....
a	....	....	Sam	अ	َ	َ
ā	(a)	....	psalm	आ	ا	ا
i	....	....	knit	इ	ِ	ِ
ī	(i)	....	neat	ई	ي	ي
ṛi	....	....	friendly	ऋ	..	....
ṛī	....	....	....	ॠ	..	....
ḷi	....	....	fiery	ऌ	..	....
ḷī	....	....	....	ॡ	..	....
u	....	....	full	उ	ُ	ُ
ū	(u)	....	fool	ऊ	و	و
e	....	....	dale	..	..	....
ē (ai)	(e)	....	date	ए	..	....
ai	(ai)	....	aisle	ऐ	َي	َي
ei (öi)	....	....	Öl, German	..	..	....
oi (ōi)	....	....	voice	..	..	....
o	....	....	not	..	..	....
ō (au)	ó	....	note	ओ	..	....
au	(au)	....	proud	औ	َو	َو

உள்நாட்டு எழுத்துகளே சமற்கிருதத்துக்கும் பொது எழுத்துகள்

அந்தந்தப் பகுதியில் வழங்கும் சிவசூத்திரத்தின் எழுத்தொலிப்புக்குரிய புதிய வரி வடிவங்களை அவரவர் விருப்பத்தின் வண்ணம் புதிதாக அமைத்துக் கொள்வதே சமற்கிருத மொழிப் பங்காயிற்று. சமற்கிருதத்துக்கு இன்றுவரை தனித்த எழுத்துமுறை இல்லை. தம் மொழிக்குத் தனித்த எழுத்துமுறை கூடாது என்பதே அவர்களுடைய குறிக்கோளாக இருந்தது.

சிவசூத்திரம்

பாணினிக்கு மூல நூலான 14 நூற்பா கொண்ட சிவசூத்திரம் கி.மு. 500க்குப் பிற்பட்ட ஒரு வாய்பாடு போன்றது. புத்தரின் வரலாற்றைக் கூறும் இலலித விசுத்தாரம் என்னும் நூலில் புத்தர் காலத்தில் சமற்கிருதத்துக்கு என எழுத்துகள் எவையும் வடிவமைக்கப்படவில்லை, வாய்மொழி இலக்கியமாகவே அது நிலவியது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதே நூலில் தென்னாட்டிலும் தமிழ் தவிர வேறு மொழிகள் (கன்னடம், தெலுங்கு) எவையும் வழங்கவில்லை எனவும் தமிழில் தொல்காப்பியம் போன்ற மிகச் சிறந்த தொன்னூல்கள் ஏராளமாக உள்ளன எனவும் புத்தர் தமிழ் கற்றவர் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதிலிருந்து பாணினி கி.மு. 300 அளவில் சிவசூத்திரத்தில் சமற்கிருதத்துக்குப் புதிதாக வடித்த 42 எழுத்துகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அட்டாத்தியாயி என்றும் சமற்கிருத இலக்கண நூல் இயற்றியது புலனாகிறது. பாணினிக்கு முன்பு சமற்கிருத இலக்கணங்கள் இருந்தன என்பது உண்மையன்று. சிவசூத்திரம் குறிப்பிடும் 42 சமற்கிருத எழுத்துகள்:

1. அ இ உ ண்	8. ஜ4 வ4 ஞ்
2. ர் ரு லு க்	9. க4 ட4 த4 ச்
3. ஏ ஒ ன்	10. ஜ ப3 க3 த3 ச்
4. ஐ ஔ ச்	11. க2 ப2 ச2 ட2 த2 ச1 உ1 த1 வ
5. ஹ ய வ ர த்	12. க1 ப1 ய்
6. ல ண்	13. ச ஷ ஸ ர்
7. ஞ ம ங ண ந ம்	14. ஹ ல்

சிவசூத்திரத்தினை 42 எழுத்துகளோடு ஆ, ஈ, ஊ, ல்ரு, ல்ரூ, அம், அஹ, க்ஷ, ள என்னும் 9 எழுத்துகளைப் புதிதாகச் சேர்த்து 51 சமற்கிருத எழுத்து எழுத்துகளாக்கினர். இப்பொழுது த்ர என்பதையும் சேர்த்து 52 எழுத்துகளாக்கியுள்ளனர். தமிழைப் போன்று எழுத்துகளின் எண்ணிக்கை என்றும் மாறாத நூன்மரபாகச் சமற்கிருதத்தில் வளராதது ஒன்றே இது ஒரு புதுக்கலவை மொழி எனக் காட்டுகிறது.

பிராகிருதம்

ஆரியர் வருகைக்குப் பின்னர் வடஇந்தியாவில் பேசப்பட்ட வடதமிழ் மொழி வேத மொழியின் தாக்கத்தால் பல்வேறு பிராகிருத மொழிகளாகச் சிதைந்தன. எனினும் அனைத்துப் பிராகிருத மொழிகளும் தென்பிராமி எனப்பட்ட தமிழி எழுத்து ஒன்றிலேயே எழுதப்பட்டன. பிராகிருத மொழிகள் வடமொழி எழுத்துகளை விலக்கின.

ஆந்திர மன்னன் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டில் வெளியிட்ட நாணயத்தில் காதாசப்தசதி எனும் இலக்கிய நூலிலும் பிராகிருத மொழி காணப்படுகிறது. கி.மு. 1800 முதல் கி.பி. 200 வரையிலும் பிராமி எனப்பட்ட தமிழி எழுத்து இந்திய மொழிகள் அனைத்துக்கும் பொது எழுத்தாக இருந்தது. நெடுங்காலம் பிராகிருத மொழியில் 30 எழுத்துகளே இருந்தன. பின்னர்ப் பாலியும் பிராகிருதமும் இன்றைய வட இந்திய மொழிகளாகப் பிரிந்துவிட்டன.

---

1. மதுரை பொன் கொல்லன் ஆதன் ஆதன் (8)

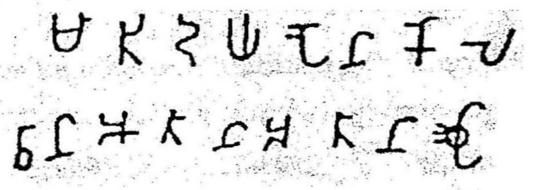

மதுரை கோ உப்பு வாணிகன் கோன் கோனன்

இடைக்கழகத் தமிழி (பிராமி) எழுத்துகளுக்கும் பிராகிருதம் எனும் வடதமிழ் எழுத்துகளுக்கும் அமைந்த பொது நெடுங்கணக்கு

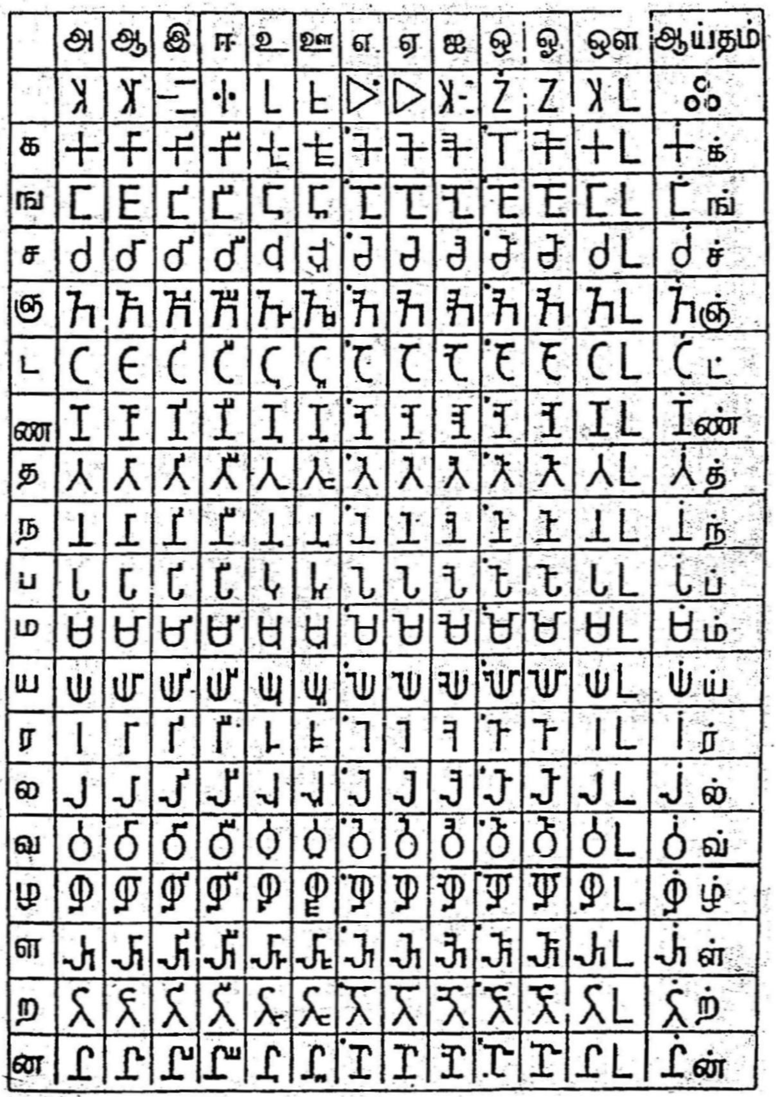

களப்பிரர் கால முதல் சோழர் காலம் வரை திரிந்து வளர்ந்த தமிழ் எழுத்துகள்

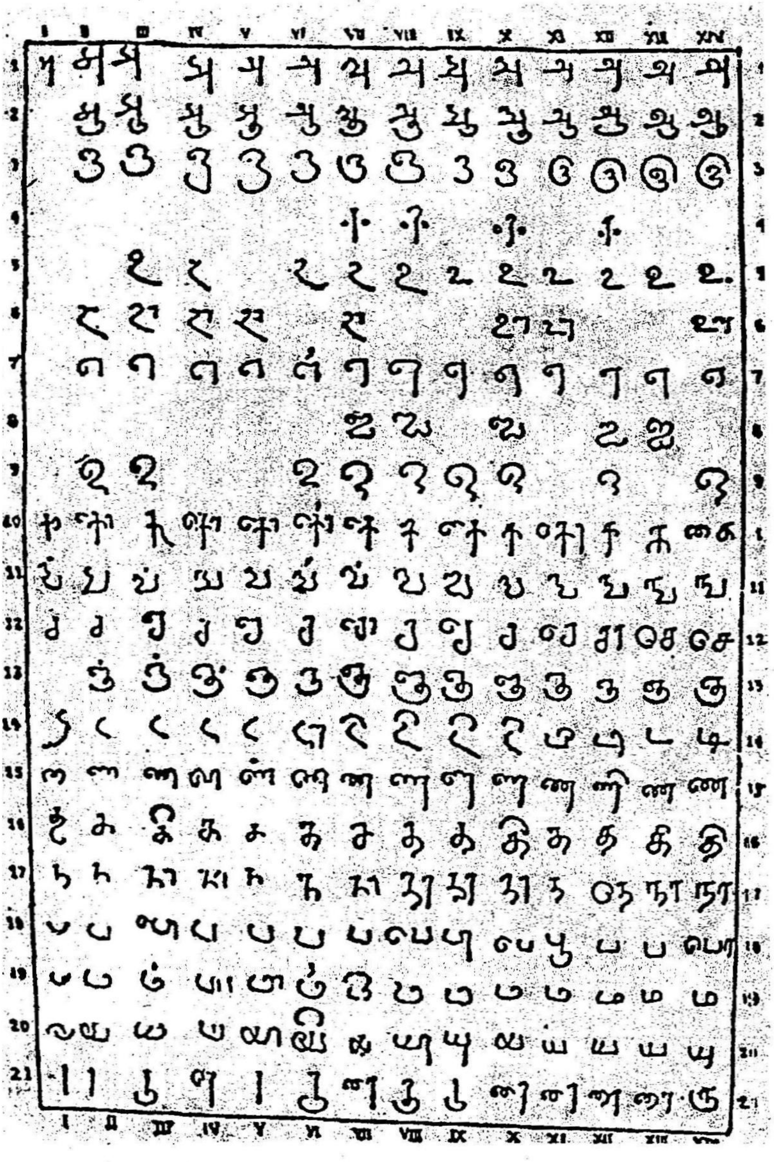

பாலி மொழி

கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு பிராகிருத மொழியோடு வேதமொழி உச்சரிப்புகள் உள்ளவாறே சேர்ந்தபோது மகத நாட்டிலும் கலிங்க நாட்டிலும் பாலிமொழி வடிவம் பெற்றது. புத்தரின் மொழியும் அசோகரின் மொழியும் பாலி எழுத்தில் எழுதப்பட்டன. ஆரிய மொழியின் கடுமையான உச்சரிப்புக்குரிய ஒலிப்புகள் சேர்க்கப்பட்டுப் பாலி மொழியில் 42 எழுத்துகள் வரிவடிவம் பெற்றன.

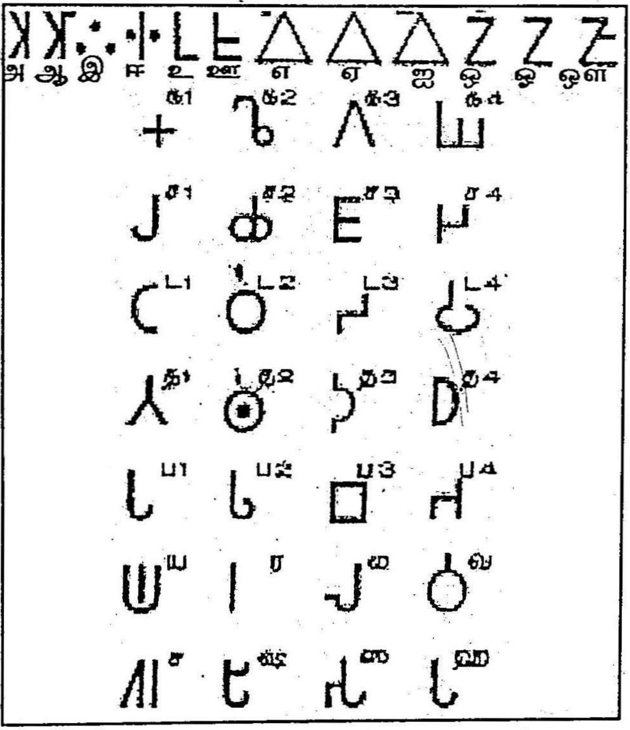

கிரேக்கம்

கிரேக்க நாடு கி.மு. 2000 முதலாகவே எழுத்து வளமும் நாகரிக வளர்ச்சியும் பெற்ற நாடாக இருந்தது. கி.மு. 1500க்கு முந்தைய கிரேக்க மொழி சிந்துவெளி எழுத்துப் போன்ற அசையெழுத்தைப் பயன்படுத்தியது. இலத்தீன் பகுதியில் நாடாண்ட எத்துருசுகன் மக்களிடமிருந்து இவர்கள்

எழுத்துக்கலையைக் கற்றனர். எத்துருசுகன் மக்கள் பழைய அசை எழுத்து முறையைக் கைவிட்டுப் பொனீசியரிடமிருந்து தனியெழுத்து முறையைக் கற்றனர். இதனையே கிரேக்கருக்குக் கற்பித்தனர். கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டில் ஓமர் படைத்த இலியாது காப்பியம் உலகப் புகழ்பெற்றது. 22 பொனீசிய எழுத்துகளுடன் மேலும் 2 எழுத்துகளைச் சேர்த்துக் கிரேக்க மொழிக்கு 24 எழுத்துகளைப் படைத்துக்கொண்டனர்.

கிரேக்க மொழி எழுத்துகள்

The Greek Alphabet

TYPESCRIPT		ITALICS		HANDWRITTEN	
Upper Case	Lower Case	Upper Case	Lower Case	Upper Case	Lower Case
Α	α	*Α*	*α*	Α	α
Β	β	*Β*	*β*	Β	β
Γ	γ	*Γ*	*γ*	Γ	γ
Δ	δ	*Δ*	*δ*	Δ	δ
Ε	ε	*Ε*	*ε*	Ε	ε
Ζ	ζ	*Ζ*	*ζ*	Ζ	ζ
Η	η	*Η*	*η*	Η	η
Θ	θ	*Θ*	*θ*	Θ	θ
Ι	ι	*Ι*	*ι*	Ι	ι
Κ	κ	*Κ*	*κ*	Κ	κ
Λ	λ	*Λ*	*λ*	Λ	λ
Μ	μ	*Μ*	*μ*	Μ	μ
Ν	ν	*Ν*	*ν*	Ν	ν
Ξ	ξ	*Ξ*	*ξ*	Ξ	ξ
Ο	ο	*Ο*	*ο*	Ο	ο
Π	π	*Π*	*π*	Π	π
Ρ	ρ	*Ρ*	*ρ*	Ρ	ρ
Σ	σ/ς	*Σ*	*σ/ς*	Σ	σ/ς
Τ	τ	*Τ*	*τ*	Τ	τ
Υ	υ	*Υ*	*υ*	Υ	υ
Φ	φ	*Φ*	*φ*	Φ	φ
Χ	χ	*Χ*	*χ*	Χ	χ
Ψ	ψ	*Ψ*	*ψ*	Ψ	ψ
Ω	ω	*Ω*	*ω*	Ω	ω

here are 24 letters in the upper case and 25 in the lower case. This is ecause the letter Σ is used in two different ways in the lower case: as σ ı any position of a word except at the end, where it is ς. Those twc ternative 's' in the lower case are usually called 'normal' σ and 'final' ς.

இலத்தீனம்

இலத்தீன் மொழியில் கி.மு. 4ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலக்கியம் வளர்ந்தது. கி.மு. முதல் நூற்றாண்டு இலத்தீன் மொழியின் பொற்காலம் எனக் கருதப்படுகிறது. இம்மொழியில் 23 எழுத்துகள் உள்ளன. சீசர் காலத்தில் இலத்தீன் மொழி வளர்ச்சிக்கான தனி மன்றம் இருந்தது. அகத்தசு மன்னர் காலம் இலத்தீன் மொழியின் பொற்காலம் எனக் கருதப்பட்டது. பொனீசியர் வழியாகத் தனியெழுத்தைக் கற்ற எத்துருசுகன் மக்கள் கிரேக்கருக்கும் உரோமானியருக்கும் கற்பித்தனர்.

Vowels

Classical Method

ă	*a* in ago: **compărō**
ā	*a* in father: **imāgō**
ĕ	*e* in pet: **propĕrō**
ē	*a* in late: **lēnis**
ĭ	*i* in hit: **ĭdem**
ī	*ee* in keen: **amīcus**
ŏ	*o* in often: **mŏdus**
ō	*o* in hope: **nōmen**
ŭ	*u* in put: **ŭt**
ū	*u* in rude: **ūtor**
y̆	*ü* in German Hütte: **my̆rta**
ȳ	*ü* in German über: **Tȳdeus**

Diphthongs

Classical Method

ae	*y* in by: ***caecus***
au	*ow* in now: ***nauta***
ei	*ey* in they: ***nei***
eu	*eu* in feud: **Orpheus**
oe	*oi* in oil: ***coepit***
ui	*uey* in gluey: ***cui;*** after q, *wee* in week: **qui**

Consonants

Classical Method

b	English b
c	always *c* in can: ***cīvis, cantō, cedō***
j	*y* in yes: ***jam, jungō***
k	English k, but unaspirated
l	English l
m	English m, but in verse final **m** before an initial vowel or **h** in the following word was presumably not pronounced
n	English n
p	English p, but unaspirated
q	English q
r	trilled r as in the Romance languages
s	always *s* in sing: **miser, mors**
t	English t, but unaspirated
u	*w* in wine, when unaccented, preceded by q, sometimes by s, and sometimes by g, and followed by a vowel: ***qui-a, suā-vis*** (but ***su-ō-rum***), **dis-tin-*guō*** (but **ex-i-gū-*us***)
v	*w* in wine: ***vīvō***
x	*x* (= ks) in six: **extrā**
z	*dz* in adze: **zōna**

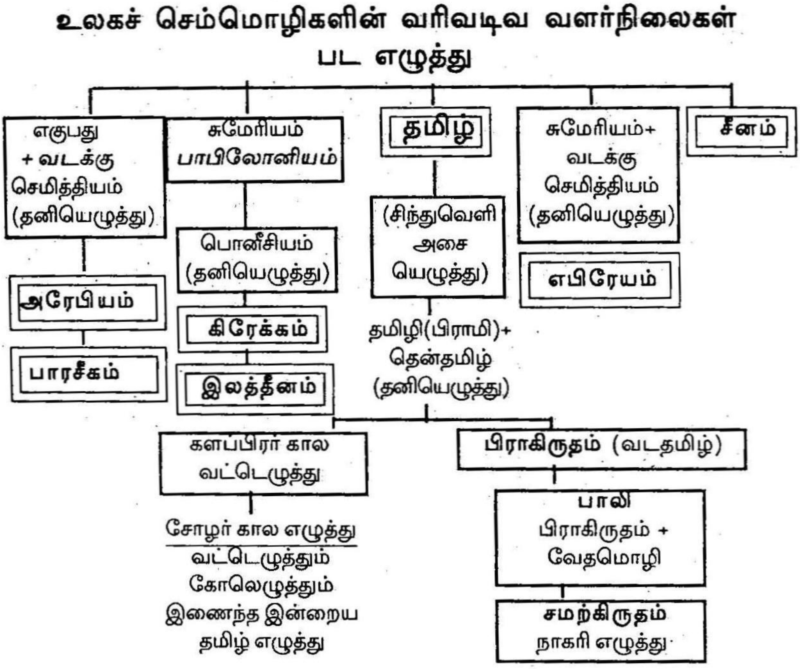

முடிவுரை

உலக மொழிகள் ஆயிரக்கணக்கானவை.அவற்றின் தனித்தன்மையும் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்குக் குறையாத இலக்கியத்தொன்மையும் கொண்ட பத்து மொழிகள் உலகச் செம்மொழிகளாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ், சீனம், எபிரேயம், சமற்கிருதம், கிரேக்கம், இலத்தீனம், அரபி, பாரசீகம், பிராகிருதம், பாலி என்னும் பத்து மொழிகளிலும் உள்ள எழுத்தொலிக்கு அல்லது சொல்லுக்குரிய வரிவடிவங்கள் வளர்ந்துள்ள பாங்குகள் பழந்தமிழ்த் தொடர்பைக் காட்டுகின்றன.

சீனம், எகுபது போன்ற மொழிகள் பட எழுத்து அளவிலேயே நின்றுவிட்டன. ஆனால் தமிழ் அனைத்து எழுத்து நிலைகளிலும் வளர்ந்த தொடர்ச்சியைக் காண முடிகிறது. ஐரோப்பா முழுவதும் பரவியுள்ள எழுத்து முறை பொனீசிய வணிகர்களால் கிரேக்க, இலத்தீன் மொழிகளின் வாயிலாகப் பரவியது. அந்தப் பொனீசியரும் அக்காலத்தியத் தென்னிந்தியரிடமிருந்தே தனியெழுத்தாக எழுதும்

முறையைக் கற்றனர் என்பதற்கான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. கிழக்கு நாடுகளிடமிருந்தே நண்ணிலக்கடல் நாடுகளுக்கும் ஐரோப்பிய நாடுகளிடமிருந்து நண்ணிலக்கடல் நாடுகளுக்கும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் எழுத்து முறை பரவியது என்பதை மாக்சுமுல்லரும் தன் நூலில் (A Survey of Languages, 1855) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்தியா முழுவதும் பரவிய எழுத்து முறைகள் (சமற்கிருதம் உட்பட) தமிழிலிருந்தே தோன்றியுள்ளன என்பதை "Indian alphabet is not Aryan at all that it was introduced into India by Dravidian merchants" என Buddhist India எனும் நூலில் ரைசுடேவிட் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். சீனம் தவிர்த்த செம்மொழிகளின் எழுத்துமுறை தமிழ் தழுவியது எனக் கூறலாம்.

துணை நூல்கள்

சுப்பிரமணியன், தி.நா., *பண்டைத் தமிழ் எழுத்துகள்*, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 2000.

மதிவாணன், இரா., *Indus Script Dravidian*, 1995.

--------, இடைக்கழகச் சிந்துவெளி எழுத்து படிப்பது எப்படி?, 2007.

Burnel A.C. *Elements of Indian Palaeography.*

William A. Mason, *A history of the Art of writing.*

Buhler *Indian Palaeography.*

Bharathya Prachina Lipi Maala (Hindi).

Voices of Stone

Andrew Robinson. *Lost Languages*

Srinivasan. C. *Primordial Classical Language of the world,* 2006, Academy of Dravidology, Bangalore.

ARCHAEOLOGICAL CONTEXT OF TAMIL - BRAHMI SCRIPT - SOME ISSUES

K. RAJAN

In any country, inscriptions generally appear due to necessity of conveying certain messages to the society. The necessity may fall in any sphere of the society, say religious, political or social. So one has to see what necessity made them to express or engrave an inscription in a particular society. It is, therefore, not necessary to expect inscriptions at all places though they had the knowledge of a language or script. The mere presence of a script or inscription at one place and non-availability of inscription/script at another place does not convey anything. The usage of particular language in a particular area also does not convey the meaning that all the people followed the same language in that area. For instance, in Karnataka and Andhra Pradesh, till the advent of 5-6th century AD, the language used in epigraphical records is Prakrit. It does not mean that they are not aware of the language of Kannada and Telugu in their respective area. Thus, one has to see all the material evidences like inscribed potsherds, coins and epigraphical records collectively rather than individually before coming to a conclusion. Any official language cannot be taken as the language linguine of the region. For instance, all the early Pallava royal inscriptions are either in Prakrit or in Sanskrit language. These two languages are considered to be the official languages of the dynasty and the official script is Pallava grantha. In contrast to this, we find *vaṭṭeḻuttu* script and Tamil language in contemporary memorial stones. This is a fine example to demonstrate that the people or common man's language and script may differ from the official language and script. So, one has to take extra care

before deciding on the language and script based on the evidence found both in official and non-official records found in all media that encountered in a particular region.

Likewise, one should not arrive to any conclusion based on the data obtained from a particular class of primary source. The data may be true but it may not reflect the totality of the society. For instance, all Tamil-Brahmi cave inscriptions that found in Tamil Nadu are dedicated to Jains. If one takes this epigrahical source alone then one may feel that there is only one religion, Jainism, is existed in Tamil Nadu during 3rd century BC. If one takes the contemporary Sangam literature, there is hardly any reference on Jainism but it has plenty of references on Hinduism. If one takes this literary source then one has to come to the conclusion that there is no Jainism in Tamil Nadu but Hinduism alone was dominated the scene. If one takes inscribed potsherds and coins, we hardly get any reference on religion and it seems that Tamil Nadu looks like a secular state. Thus, one should not come to a conclusion based on the non-availability of a particular material. The Kaveri delta, the ancient Chola country, does not yield a single Brahmi inscription till date whereas other regions like Pandya and Chera country were encountered with such inscriptions. It does not mean that they are not aware of the script or language. The non-availability of the rock-shelter would have been the cause for its absence. However, the inscribed potsherds collected from Vallam and Uraiyur excavations in Kaveri delta demonstrate that they too followed the same language and script. Likewise, the linguistic style of a particular primary source may differ from the other due to the nature of the content such as religious document, trade document, political document, etc. The frequency of certain words in each document, though contemporary, may differ. For instance, the word *dhamma* is frequently used in Tamil-Brahmi inscriptions as there were donative in nature and meant for Jain monks. Thus, arriving to a definite conclusion

without understanding the complexity of the source would be avoided and sometimes it is undesirable too. By taking these factors into account an attempt is made while analysing the various facets of the Tamil-Brahmi script.

One of the earliest satisfactorily deciphered scripts in India is Brahmi script. All other earlier Indian scripts like Indus script and graffiti marks are yet to be deciphered though there are some claims on the nature of the script. The term 'Brahmi' is found in the list of scripts practising in India during the preparation of religious texts like Buddha Jataka *Lilithavistara* and Jain scripture *Pannavanasutta* and it finds its place as the foremost script. Scholars feel that its primary position indirectly indicates of wider usage in India. Based on its primary place, the script that is available through out India in 3rd century BC has been designated as "Brahmi Script". On the origin of script, there are difference of opinions that it has originated from Semitic, south Semitic, north Semitic, Graffiti, Indus script and alike.These are based on linguistic, orthographic and paleographical ground. Besides, there are certain traditional views. Buddhists claim that this script was developed by Buddha wereas Jains assert that it was fashioned by their *tirthangara* Rishapadeva in the name of his first daughter Bratami and Hindus declare that it was created by Brahma so it got its name. Since all the three important religions of India are claiming the creation, it seems this script has developed on its own as part of human cultural evolution and it had its own antiquity, well before all these three religions took a shape. There are nearly 64 practising scripts in India during their claim but none of the religious sects claims the ownership to other scripts. It implies, therefore, that by this time this script became one of the prominent scripts of India. It is also clear from the list that there is a script in south India called in various terms like *Damili*, *Dravidi* and *Dramili*. Though we have not come across all the scripts listed in the literature but we do get three important scripts namely *Kharoshti,*

Brahmi and *Damili* (Tamil). Now it is realised that Brahmi script is a variant of *Damili* or *vice versa.* The scholars are entangled with various theories in identifying the origin of two scripts namely *Brahmi* and *Damili.* The crux of the problem is that both have been used simultaneously in India and in Sri Lanka. Different scholars have put forth quite a number of arguments both in far and against the origin. The recent evidences unearthed in archaeological excavations and explorations at Kodumanal, Pulimankombai and Thathapatti in Tamilnadu and Anuradhapuram in Sri Lanka throw much light on this aspect. It generated much debate on the origin and spread of this script. In this section, an attempt is made to place the available data on *damili* (Tamil-Brahmi) in front of the scholars to judge their value and nature as it had wider ramification or implication on the history of India.

Tamil-Brahmi

In Tamil Nadu, the earliest available deciphered script, next to graffiti, is the Tamil-Brahmi script. There are also different opinions persist among scholars in naming the script as Tamil-Brahmi. Some scholars insist that it should be called as *Damili* as mentioned in the literature. In India, the Brahmi script was first found in Asokan edicts so they were designated as Asokan-Brahmi or after his dynastic name Mauryan-Brahmi. Later on, they discovered a variant of this script which had certain distinct letters particularly the one found at Bhattiprolu in Andhra Pradesh. To differentiate this, they called the one found in the north as northern-Brahmi and the one found in the south as southern-Brahmi. Soon after, the discovery at Mangulam in 1882 by Robert Sewell and subsequent satisfactory decipherment in 1924 K.V. Subrahmanya Aiyer (1924: 275-300) made on the script found in rock shelters of Tamil Nadu again throw some light on this script. The inscriptions of Tamil Nadu, in addition to some distinctive scripts, were written in Tamil language whereas the inscriptions outside ancient Tamil

country (ancient *Tamilagam*) were written in Prakrit language. So, to differentiate them from Prakrit-Brahmi they were designated as Tamil-Brahmi. The term Tamil-Brahmi stands for the inscription that carries Tamil language and Brahmi script, of course with certain unique scripts to denote the letters like *l̲a ḷa, r̲a* and *n̲a*. Further the letter *ma* has also some morphological difference. Natana Kasinathan feels that the inscription that found outside Tamil Nadu should be re-designated as Prakrit-Brahmi rather than calling them as Asokan-Brahmi or Mauryan-Brahmi. This opinion seems to be correct as the available evidence suggests that the king Asoka might not have developed this script. Though pre-Asokan evidences are rare but future discovery may tilt this situation. It would be proper and appropriate if one designates the inscription based on language and script instead of calling them based on rulers name or dynastic name. This would help to come out of certain chronological barrier.

Outside Indian context, much of the evidence comes from Sri Lanka. I. Mahadevan called the Brahmi script that found in Sri Lanka as Sinhala-Brahmi (Mahadevan 2003: 117) and the language as Sinhala-Prakrit. He intended to convey the message that there are certain peculiar scripts and certain linguistic style used in that country. So he designated them as Sinhala-Brahmi and Sinhala-Prakrit. The term Sinhala-Brahmi indirectly denotes that the language used in Sri Lanka Brahmi inscription is Sinhala or one may say it is Sinhalised Prakrit. He used the term Tamilised Prakrit to denote the position in Tamil-Brahmi inscription (Mahadevan 2003: 315-375). In Tamil Nadu, the language is Tamil so his term stands well. But this is contradictory to the evidence that found in Sri Lanka. All the inscriptions that so far found in Sri Lanka are in Prakrit language and not in Sinhala language. There is no difference of opinion that

Sinhala is evolved from Prakrit but it does not mean that Sinhala language is in co-existence in 3rd century BC or at the time of Asoka. The language Sinhala acquired its form around 7th century AD and the Sinhala script developed from Brahmi script as in India but under the influence of Pallava Grantha. Likewise, one may also point out to similar situation that found in Kerala. The language used in Brahmi inscriptions of Kerala is Tamil as it was a part of ancient Tamilagam at that time. I. Mahadevan rightly called them as Tamil-Brahmi and not as Malayalam-Brahmi though Malayalam language is evolved from Tamil later on.

At script level, there are certain distinctive features. So, I. Mahadevan calls them as Sinhala-Prakrit. In addition to scripts, there are certain linguistic style surfaced in the inscriptions like *ja* is being used as *jha* and so on. So he called them as Sinhala-Prakrit.

The term Sinhala-Prakrit and Sinhala-Brahmi stands for the distinctive usage of script and language respectively. The regional variation of such kind also encountered in India too. For instance, Asokan edicts of Gujarat region like the one found at Girnar and the one found in Maghatha region have certain features but, over all, the language is Prakrit. So, the scholars identify these features as regional variation. The same is the case with Sri Lankan inscriptions also. The language is Prakrit with certain regional variation. Further, the distinctive scripts that encountered in Sri Lankan inscriptions also surfaced in Tamil-Brahmi inscriptions but here he calls them as Tamilised Prakrit (Mahadevan 2003: 315-375). If one observes the features at close, the Sri Lankan - Brahmi and Tamil-Brahmi had close relation than with their counter-part Asokan-Brahmi. Therefore, at this stage, analysing the similarity between the Tamil-Brahmi and Sri Lankan - Brahmi would be appropriate as both had serious chronological implications.

Tamil-Brahmi and Sri-Lankan Brahmi

In Tamil Nadu, the availability of the inscription is wide spread and it is found on different media like on stone, coins, seals and potsherds. It is found through out Tamil Nadu. The content of the inscription is both secular and non-secular in character. The same situation also prevails in Sri Lanka. Besides thousands of inscriptions, inscribed potsherds were unearthed at Anuradhapura (Conningham 1996: 73-97), Poonagari, Manniththalai, Vettukkadu, Kalmunai and Kandarodai and on coins at Akkurukoda (Bopearachchi 1999) and on seals at Anaikottai (Raghupathy 1987). These evidences clearly suggest that the usage of Brahmi Script is wide spread both in Tamil Nadu and Sri Lanka. Mahadevan feels that Jains introduced Brahmi Script in Tamil Nadu and Buddhist in Sri Lanka (Mahadevan, 2003: 93-96). This religious connotation has serious chronological implication. At any point of time, one can not push the date of the script before the introduction of religions in these two regions. It is widely believed that Buddhism was introduced in Sri Lanka during Asokan times. So the date can not be carried beyond middle of 3rd century BC. But this is contradictory to the ground reality. Script and religion need not be linked as a single component or as a package rather it can be seen as an independent of its own. This religious undertone does not carry much weight. Mahadevan viewed that Jainism is introduced into Tamil Nadu from Karnataka probably from its Southern centres at Sravanabelagola (Mahadevan 2003: 127-128) and so the script also. If Jains have introduced Brahmi script in Tamil Nadu then one must get the early inscriptions in Sravanabelagola, the Southern Jain centre, but till date not even a single early inscription is found in this region. Therefore, the religious connotation may be avoided in dealing with the introduction of script. The recent discoveries of Tamil-Brahmi inscribed memorial stones at Pulimankombai and Thathapatti in mid Vaigai valley throw a much light on this vexed problem. One of the inscriptions of Pulimankombai considered to be of earlier to Mangulam

inscription. It clearly suggests that the people are aware of the script prior to 3rd century BC. Further, these inscriptions are raised for the heroes who died in cattle raid. It does not carry any religious connotation or any Prakrit word. Further, these memorial stone inscriptions are engraved in pure Tamil (Rajan 2007: 118-121).

It seems, according to Mahadevan, that the script had been introduced simultaneously through out the region, if one takes his date as an indicator. There are evidences to prove that Jainism entered Sri Lanka along with Buddhism or even before Buddhism. *Mahavamsa* states that the king Duttagamini constructed a Vihara at Abhayagiri after demolishing the *Jaina Palli* established by the Tamil king (*Mahavamsa* 33:43:44). It suggests Jainism entered Sri Lanka before Buddhism. Even before Jainism, there is a possibility that the trader would have carried the language and script. Unlike Sri Lankan inscription, the Tamil-Brahmi inscriptions do not carry the Jain philosophy. It is on the basis of the certain names like Kaniya, Nanda, Asiriya, Upasan and Amanan (Mahadevan 2003: 129-134) these inscriptions are assigned to Jain. A few scholars view them as Ajvikas. However, such names also encountered in Sri Lankan Buddhist inscriptions (Paranavitana 1970: Ins. no. 78, 530, 534, 925 and 997) which advocate that Ajvikas or Jains have settled in Sri Lanka well before Buddhism arrived or else these names are common to all.

There is no second opinion that Buddhism/Jainism is introduced in Sri Lanka from India. There are a quite number of references to suggest that the Buddhist centres particularly the Bhattiprolu and Amaravathi might have played a greater role in the continuous inflow of Buddhism in Sri Lanka. The sculptures (like Buddha, Bodhisattva and other panel sculptures) have made in these regions and exported to Sri Lanka (Wijesekara 1962). These sculptures are also found in Northern Sri Lanka in the places like at Kandoradai, Vallipuram, Anuradhapuram, Madhavaram and

Kuchchaveli (Pushpa ratnam 2004: 35). Irrespective of these interactions not even a single inscription is found with a character of Bhattiprolu. It is widely believed that Bhattiprolu characters made some impact on orthography of Tamil-Brahmi script also. But till today not even a single letter with Bhattiprolu feature is found either in Tamil Nadu or in Sri Lanka. For that matter even one may say, it is not found anywhere in India other than Bhattiprolu. Though these letters have been devised at Bhattiprolu whether it received the recognition from other parts of the Indian sub-continent is point to probe. It emerged at Bhattiprolu and survived for a shorter period and subsequently died. It is hard to say that Bhattiprolu made a greater impact in the orthography of other religion.

Likewise, there is a marked difference between the Asokan-Brahmi on the one hand and Tamil-Brahmi and Sri Lankan - Brahmi inscriptions on the other hand. All Asokan inscriptions are basically edicts and entirely Buddhists in nature. Whereas, the Tamil-Brahmi and Sri Lankan - Brahmi inscriptions were issued by the people drawn from different segments of the society like local leaders, traders, chieftains and kings and are entirely donatives in character. In Tamil Nadu, all the inscriptions either found on the stone beds or on the brow of the rock-shelter caused to be made to Jain monks. In Sri Lanka all of them were engraved on the brow of the rock-shelter. The non-occurrence of inscription on the stone bed is due to the nature of religion that followed in that region. Moreover the character, the shape of the bed and the place in which these inscriptions are engraved is identical to both Sri Lanka and Tamil Nadu. In addition to this, there are certain palaeographic similarities. The letters like *ma, i, ya* and *ra* are identical to both Tamil and Sri Lankan- Brahmi. Further, one gets special characters of Tamil-Brahmi like *l̲a, ḷa, ṟa* and *ṉa* in Sri Lankan - Brahmi from early stage itself. We have not come across such positions in Asokan - Brahmi inscriptions.

If one sees the features of Tamil, Sri Lankan and Asokan Brahmi inscriptions, the more relation could be witnessed in the former two inscriptions rather than with Asokan inscriptions. The Brahmi letters to represent Prakrit language that found in Tamil Nadu are more akin to the one found in Sri Lanka rather than to Asokan-Brahmi inscriptions. It shows the close cultural contact between Sri Lanka and Tamil Nadu. If one considers the geographical proximity, it is quite natural. These relationships clearly suggest that even before the arrival of Jainism in Tamil Nadu and Buddhism in Sri Lanka, the script and language might have in existence and in usage. Further, it shows that even before Asokan times, the scripts are in usage in Tamil Nadu and Sri Lanka. The occurrence of large quantity of graffiti marks both in Sri Lanka and Tamil Nadu clearly pointsout that the origin of the script lies some where in these two regions.

Mahadevan's view of introduction of Asokan-Brahmi script into Tamil Nadu needs to be examined based on recent evidences that obtained in Sri Lanka and Tamil Nadu. Mahadevan feels that Brahmi script has been introduced in Tamil Nadu after Asoka (as he assigns 2nd century BC to the script) and Tamils developed certain scripts to use exclusively Tamil language (like *ḻa, ḷa, ṟa* and *ṉa*). If this is the case, then we should get inscriptions exclusively using Asokan-Brahmi in the early strata and then inscriptions using both Tamil characteristic letters (after the development) and Asokan-Brahmi letters in the later strata. In the sense, Asokan-Brahmi introduced in Tamil Nadu during 3rd century BC and then it took some time to develop peculiar characters for the usage of Tamil language around 2nd BC. This is the underline meaning, which Mahadevan's hypothesis conveys. So far we have not come across such situation either in Sri Lanka or in Tamil Nadu. The earliest inscription found in the rock inscription at Pulimankombai and Mangulam, the earliest inscribed Pandya coin Peruvaluthi and the earliest inscribed potsherd that found

at Kodumanal carry both the scripts used for Tamil as well as Prakrit language. Moreover all the early inscriptions have come from the Southern part of Tamil Nadu rather than from Northern part. As the evidence stands today, the entry point is not from the North. One may feel that Brahmi script might have introduced in some other media before introducing in inscriptions. It is true. This is also not in supportive of Northern introduction. All the inscribed potsherds that encounterd in India concentrate in Tamil Nadu, Sri Lanka and coastal Andhra Pradesh. Among the three, Tamil Nadu predominates in its position. Inscribed potsherds is very rare or in negligible number in other parts of the country. In archaeological context, the early inscribed potsherd comes from Sri Lanka and Tamil Nadu. Quite interestingly, all the special features like *ma* and *ra* and certain special characters representing *ja* and *sa* in Sri Lanka are found in the sites like at Kodumanal, Arikamedu and Alagankulam in Tamil Nadu (Mahadevan 1994:1-19). Interestingly, all Asokan letters are not encountered in Tamil Nadu. Moreover, the ligatures represented in Asokan inscriptions are interestingly absent both in Sri Lankan and Tamil inscriptions.

Some of the inscribed potsherds end with "*an̲*" suffix to indicate masculine personal name. This is surfaced at Mangulam and Kodumanal and also in Sri Lanka thereby indicating this form is palaeographically, stratigraphically and linguistically earlier in date. Such identical inscribed potsherds have been discovered at Kandarodai and Anuradhapura (Koningham 1996:73-97). Besides, these *"an̲"* suffix also found in inscribed coins collected at Akkurukoda in Southern Sri Lanka reading Utiran, Tajapiyan, Mahacatta-an, Gapatigajapa-an, Tisapurasatanakarasan (Bopearachchi 1999). Some coins also found at Kandoradai in Northern Sri Lanka reading Utipan or Utayan and Nagabhumi. Mahadevan feels that these coins are contemporary to the Pandya coin Peruvaluthi which has been dated by him to 2nd century BC (Mahadevan 2000:147-156). Mahadevan

feels that the Tamil traders who immigrated to Southern Sri lanka might have issued it. However, one needs to observe a significant feature is that Sri Lankan coins are round in shape whereas the Peruvaluthi coins are square. The symbols that are found on the reverse of the coin are not encountered in Tamil coins. Generally, all the Tamil coins are issued by the kings as one we see in Peruvaluthi, Makotai, Makkokotai, Kolliporai and in Kuttuvan kotai coins. All the inscribed coins contain the royal *insignia* like fish (Pandya), tiger (Chola) and bow and arrow (Chera) on the reverse. Such coins carrying the *insignia* of Pandya dynasty have also been unearthed in Northern Sri Lanka. Whereas the coins collected in Southern Sri Lanka could not carry such symbols. It has its own symbols like peacock and flower motif. One may argue that the coins, which are having similar royal insignia, might have gone to Sri Lanka from Tamil Nadu. But, not the coin that is having different symbol and name. The coins collected in Southern Sri Lanka carry the Tamil name with altogether different symbols like peacock, flower motif, etc. The names like Utiran, Tajapiyan, Mahacatta-an, Gapatigajapa-an and Tisapurasatanakarasan found in Sri Lankan coins are similar to the one found in the contemporary Brahmi inscriptions. Such type of names did not occur in Tamil Nadu. Based on these factors Pushparatnam feels Tamil traders living in that area might have issued these coins. The associated coin moulds collected both from Southern and Northern Sri Lanka also supports his view that these coins were issued in Sri Lanka itself (Pushparatnam 2002:33-69). Further, we hardly get any coin issued by the traders in Tamil Nadu. The Tamil names found in coins, potsherds and inscriptions suggest that these people were living in these regions even before 2nd century B.C. *Mahavamsa* refers to 32 Tamil kings living in Southern Sri Lanka (*Mahavamsa* 25:75). The earliest issue of inscribed coins have been encountered in Tamil Nadu and Sri Lanka even before it has been issued in other

parts of India. So, Mahadevan's view on these coins that they were issued by the immigrant traders needs to be reviewed.

The geographical entity of each region also needs close look. One of the Brahmi inscribed coins found at Udhuthurai in Northern Sri Lanka carry the name Nagabhumi which is the traditional name given to that region by the Pali literature and later inscriptions repeats the same name as one found in the gold charter collected at Vallipuram (Paranavitana 1983: 79-80). One of the inscriptions in Pudukottai while referring to this region interestingly refers as Nagabhumi (Pudukottai inscription 239:366). Sri Lanka is referred to with three geographical names as Tambapanni, Elam and Nagabhumi. The term Tambapanni finds its place in Asokan inscription but did not find its place either in Tamil literature or in Tamil-Brahmi inscription instead it calls Sri Lanka as Elam. Whether both the terms Tambapanni and Elam stand for the whole of Sri Lanka or part of it and whether the name got converted into another is yet to be decided. However, one aspect is very clear that the settlements were in existence well before 3rd century B.C. The availability of the black and red ware phase well before the introduction of Brahmi script is revealed in a number of places particularly at Anuradhapura. The chronology of the Brahmi script has to be seen by taking into the consideration of all three important regions namely Tamil Nadu, India excluding Tamil Nadu and Sri Lanka in which the evidences show some similarity and dissimilarity.

Chronology

The Prakrit-Brahmi and Tamil-Brahmi inscriptions do not show any wider chronological gap that led to constant debate such as whether it moved from North to South or *vice versa*. In recent years, Sri Lankan scholars claim on the basis of Anuradhapura evidence that Brahmi script has been developed in Sri Lanka and moved from there to India

through Tamil Nadu. All these contradictions are the result of the availability of the evidence within a short period of time throughout Indian sub-continent. It is true that these scripts would not have got such pan-Indian plane within a short time. But evidences are lacking credibly to prove this hypothesis. All the early inscriptions look alike and contemporaneous in nature and it is very difficult to convincingly and chronologically differentiate them. Nevertheless, there is a ray of hope flickering in recent discoveries particularly in the one found at Anuradhapura in Sri Lanka and the other found at Pulimankombai and Kodumanal in Tamil nadu. An attempt is made here to reassess the date of Tamil-Brahmi script in the light of recent evidences.

The inscriptions of Asokan times were predominantly written on stone and Buddhist in character. Unlike Asokan inscriptions, these scripts were found on stone, potsherd, seal, coin and ring made of gold, silver and copper in Tamil Nadu. Among them, the scripts engraved on stone and potsherds predominate. They were found uniformly through out Tamil Nadu there by showing its wider application. The earlier studies were basically confined to cave inscriptions and it is presumed, of course, based on the content of the inscription that the usage of Tamil-Brahmi script is confined to Jains. It is noteworthy that till today not even single Buddhist cave inscription is found in Tamil Nadu. This may be due to the nature of their abode. Unlike Jains, Buddha monks did not reside in caves in Tamil Nadu. The available literary and archaeological vestiges also suggest that Buddhists mostly lived along the Tamil Nadu coast and actively involved in maritime trade whereas the Jains are mostly involved in internal trade. Leaving aside the cave-inscriptions, majority of them are secular in nature. Even the cave-inscriptions do not carry any Jain philosophy but rather it conveys the grant made by the local elite to Jains. There is hardly any definite clue on the historical date in these inscriptions except

the names of the kings that eludes to place any chronological anchor. The chronology of these inscriptions is fixed based on the palaeography, linguistic style, social structure, name of the ruler, geographical position and the relation between the literature and inscription. The geographical, chronological, linguistic, literary and archaeological dimension of these inscriptions prevented the scholars in venturing deep into this study.

In Tamil nadu, the script is found on stone, metal objects like gold, silver and copper, coins and on ceramics. As per the literary evidences, it would have written on other perishable materials like palm leaves but evidence is lacking. Tamil-Brahmi script is found through out Tamil Nadu and without any exception in all capital cities, port towns, trade centres and in prominent villages mentioned in the Sangam literature. The availability of the script even in the remote insignificant village sites like Mayiladumparai, Pulimankombai, Thathapatti and Teriruveli advocates that this script is widely used in the society. However, there are certain variations in the usage of language. As noted above, all the cave inscriptions, so far found, are dedicated to Jains. Therefore, the Prakrit words like *Dhamma* were frequently used in these inscriptions and some of the Prakrit words are tamilised. But in other evidences, such linguistic dominations are rare. The inscribed stones of Pulimankombai and Thathapatti are raised for the heroes died in cattle raid. Most of the inscribed potsherds, coins and rings carry the personal name of the issuer or possessor. So, one hardly get any religious connotations.in these label inscriptions. It is purely secular in nature. Recently, I. Mahadevan has painstakingly collected all the cave inscriptions and published them in his book entitled *Early Tamil epigraphy: from the earliest times to the sixth century AD*. Again one must keep in mind, this book concentrates on the material of cave inscriptions and it does not carry the material found on coins, seals, potsherds,

ornaments and other objects, probably want of time and space. Naturally, cave inscriptions material had religious overtone particularly Jainism. The scholars of different discipline like linguistics, archaeology, literature and history are pointing out the merits and demerits of the book. The scholars drawn from different disciplines expressed their view in their own perspective and it is quite natural. Due to limited control over the date, the chronological aspect of the evidence is not discussed at length. The date is crucial to determine the nature of the society and its relation with other region. To understand the various social factors like state formation, urbanisation, social structure, inter and intra region relationship, trade, technology and other related paramaters, the date stands very crucial.

Thus, an attempt is made here to analyse the date of the Tamil-Brahmi script based on the stratigraphical position of script. The archaeological stratigraphy has one advantage than all others. The inscribed potsherds or coins or any other artifacts that are found in successive undisturbed cultural layers could be dated relatively based on the principles of stratigraphy. The layer on the top is considered younger than the layer that is found below. Thus, a succession of layers would provide a relative chronological sequence from earliest to latest. Any cultural material found in the layers can be dated relatively younger and older based on from which layer the particular artifact is recovered. The orderly placed artifacts recovered from stratified layers would help to classify them in certain chronological order. Thus, in a stratified layer one can easily identify the appearance or disappearance of a particular script, the palaeography and orthography changes of the script and any other structural changes. This could be identified in sequential order. The inscribed potsherds recovered from Kodumanal is analysed on the basis of stratigraphical sequences. Before divulging into the date of Kodumanal

findings, let us have a cursory look on the date of Tamil-Brahmi script provided by I. Mahadevan.

I. Mahadevan brought all the inscriptions within three following chronological phases :

The Early Period	: 2nd century BC-1st century BC
The Middle Period	: 1st century BC -2nd century AD
Late Period	: 3rd century AD- 4th century AD

The chronological table explicitly suggests that the earliest Tamil-Brahmi script has been dated to 2nd century BC. If one say in chronological point of view, it may fall anywhere between 199 BC and 100 BC. The scholars may place the material anywhere between these two extremes based on the merit of their evidence and on their own perception. I. Mahadevan has dated the inscription based on palaeographical ground as the stratigraphical evidence is lacking in cave inscriptions. There are certain difficulties in placing various cultural materials that unearthed in different archaeological sites in a broader cultural sequence. An attempt is made here to place the available material in front of the scholars and to highlight the difficulties one to face in the archaeological study if one accepts the date of 2nd century BC. The main focus in the present chapter is to understand chronology of Tamil-Brahmi script in the background of archaeological stratigraphy though other aspects are not altogether neglected. Before going into the archaeological stratigraphy of a particular site, it is always desirable to have a broad view on the nature of stratigraphy and its cultural association that encountered in Tamil Nadu.

Archaeological Stratigraphy

In archaeological studies, making of stratigraphic sequences and their periodisation are the most important task for any excavator. The stratigraphy still holds its centre stage in the archaeological interpretations even after the introduction of many scientific dating methods. It reflects

the reliability to some extent. The character of stratification of a particular archaeological site will depnd upon the historical and cultural circumstances in which it was created. Besides these two issues, geological and environmental factors played a greater role in the formation of archaeological site. So, it is difficult to define or bringing to the fore of all archaeological sites in a single fold. As far as Tamil Nadu is concerned, it is assumed that the cultural sequences occurred in the order of Palaeolithic, Mesolithic, Neolithic, Iron Age (Megalithic), early historic and historic. This cultural order is based on excavations that had been conducted in the Northern part of Tamil Nadu. The cultural material unearthed in the excavations at Paiyampalli, Appukallu and Mayiladumparai falls in this cultural sequential order (Rajan 2004:74-89). But recent excavations conducted at Mangudi and Teriruveli show a different cultural order. In these two sites, the Iron Age (black and red ware) phase super imposed on microlithic phase. Based on excavations conducted in different ecological zones of Tamil Nadu by various agencies like Archaeological Survey of India, University of Madras, Tamil Nadu State Archaeology Department and Tamil University, one may place the stratigraphical position of the various cultures in two different broad cultural orders. The Northern part of Tamil nadu, the cultural sequence falls in the following order: Microlithic, Neolithic, Iron Age (Megalithic) and early historic where as in the Southern Tamil Nadu it falls in the order of Microlithic, Iron Age and early historic. One should bear this cultural order in mind while dating the archaeological findings. Further, one must also keep in mind that the Iron Age phase in Tamil Nadu has been labelled as Iron Age, Megalithic and Black and Red ware. The transitional from one phase to another is uniform and smooth with out any cultural break. Now, it is bit clear that the black and red ware and Iron Age graves are independent in its origin and in few places the sequence suggests that black and red ware is earlier than Megaliths.

In Tamil Nadu, almost all recently excavated sites with early historic cultural phase yielded Tamil-Brahmi inscribed potsherds. The occurrence of inscribed potsherds from the Iron Age cist at Kodumanal suggests that the people continued the ritual of burying the dead in chamber tombs even after entering into the early historic phase from Iron Age phase. The Sangam literary evidences also attest this phenomenon. However, placing the Iron Age and black and red ware phase in definite chrological frame eludes the scholars due to limited exploration and excavation.

The most important factor that hindered in placing the Sangam Age in a well chronological frame is of the Iron Age monuments. The long survival of these monuments for about thousand years in Tamil Nadu between the 1000 BC and 100 BC restricted the scholars to place this culture in a specific cultural context. Bringing the monuments of non-Iron Age in nature like urn burials that found without any lithic appendage into the Iron Age fold is further aggravated the problem. The urn burials found South of Vaigai river valley particularly in the coastal plains as one observed at Adichchanallur are mostly devoid of Iron Age influence but still these were unscrupulously placed in the Iron Age horizon, as they were burials. Therefore it is time to see the data in its geographical and chronological background. These monuments were passed from black and red ware phase to early historic times. Secondly these were practiced in capital cities, trade centres, port towns, etc., in advanced stage both in content and quality. For instance at Kodumanal, the Iron Age cist yielded potsherds with Tamil-Brahmi script along with the antiquities of other regions (Rajan 1996:72-86). The Sulur grave yielded punch marked coin struck at Eran (Beck 1930:166-182). It is noteworthy to recall the bronze seal with two-line script collected from a burial at Anaikottai in Jaffna Peninsula (Raghupathy 1987:200-202). These all denote continuity of the custom of erecting Iron Age monuments in early historical period. At the same

moment some contemporary monuments with same superficial identity found in isolated regions were rudimentary in nature. Majority of the reports just identifies the burial complex only on the surface observation. These led to the scholars to mix up, though unintentional, the data of the earlier with the later one. It is very difficult to give any concrete chronological frame to the monuments on the basis of superficial observations. The intrusion area and the terminal area had wide chronological implications though they look alike on the surface. There is an enormous difference in the surface observation of a burial and the excavated one. The classification of the burial based on surface observation has its own limitations. The lack of first hand information on the geographical position of the burial hinders enormously to draw a clear picture about the Megaliths. Irrespective of these problems, one may presume based on the data collected from the recent explorations and excavations that Iron Age people were basically cattle raisers around 1000 BC and probably with a rudimentary agriculture, a spill over of Neolithic. They migrated quite often in search of posture land. The limited availability of the habitation-cum-burial sites can be understood in this background. Even the available settlements are small in nature when compared with their burials. During this time, it seems they did not have any categorical territorial affiliation. In the second stage (c.600 BC) they moved on to the full-fledge agriculture. In this stage, they became settled people clan based society emerged, exploitation of minerals and ores culminated, industrial activities intensified, specialized craftsmanship developed, script developed or the earlier one got modified, trade routes were formed in the potential agricultural and mineral zones, various religions took a shape and literature proliferated.

Likewise, urn burial also needs some attention. Urn burials are concentrated in delta regions, in coastal plains and in the interior part of Tamil Nadu particularly in the region

South of Kaveri. In coastal plains, they are devoid of any lithic appendage whereas in the interior part of Tamil Nadu they found in association with other burial practices. The people occupying different regions were ethnically, linguistically and culturally similar to the people practicing Iron Age burial. They used the same language and script. At no point of time the literature differentiates them. The urn burials are indigenous and probably earlier to Iron Age monuments as latter were intruded into Tamil Nadu from North. The recent Mangadu excavation of an urn burial site in the Kollam District of the Kerala State yielded the radiocarbon date (2890± 70 and 2859±90 BP) of first millennium BC (Satyamurthy 1992:9-10). The radiocarbon date of 785 BC got from the excavation at Korkai, a Pandya port on the mouth of Tambraparani, needs a close look now as this lies in urn burial zone lying closely in the same latitude (Majeed 1987:73-77). This site lies east of Adichchanallur, a famous urn burial site. Therefore placing the urn burial in the same time bracket in unwarranted. It is quite possible to consider these urn burials were earlier to megalithic. Lack of intensive explorations and selective excavations in the urn bearing zones restricted our understanding.

So, the late phase of black and red ware or Iron Age had distinctive historical moorings. This transformation could be seen in their social parameters like language, script, trade, technology, etc. The above analyses suggest that fixing the early historic archaeology of Tamil Nadu is not due to the non-availability of the data but rather understanding the data in right perspective. One must see the development of political units under these circumstances. Keeping these contextual situations in mind, an attempt is made, though in a modest way, to understand the stratigraphical position of the inscribed Tamil-Brahmi potsherds in Tamil Nadu.

In Tamil Nadu; all the archaeological sites yielding early historic cultural deposit invariably start with 3rd century BC and ends with 3rd cent. AD. The fine examples are Uraiyur, Teriruveli, Mangudi, Kodumanal, Korkai, Karur, Vallam, Tirukampuliyur, Alagankulam and host of other sites. These sites yielded Tamil-Brahmi inscribed potsherds. The date of 3rd century BC is given to all these sites irrespective of the amount of cultural deposit with the presumption that Brahmi script is introduced in Tamil Nadu during or after Asoka. If it is introduced in Tamil Nadu from North, then sites in Northern Tamil Nadu should be earlier in date. In contrast to this, the entry point and terminal point has been dated uniformly. It implies that Tamil-Brahmi script is introduced at a single stroke in the whole of Tamil Nadu. Now, I. Mahadevan revised the date to 2nd century BC based on palaeography, orthography and linguistic style of the inscription. If one takes this recent date into account, then one has to revise all the dates of the archaeological sites mentioned above to 2nd century BC. Accepting this date poses a new problem in understanding our cultural process. To understand this problem in wider perspective, a re-look of all the inscribed potsherds recovered from archaeological stratigraphy, particularly Kodumanal stratigraphy, is made.

Nearly 204 Tamil-Brahmi inscribed potsherds (172 by the Tamil University and remaining 32 by the State Archaeology) in the six seasons of the excavations have been recovered which constitute less than 1% of the excavated area. Of these, nearly 92% came from the Northern part of the habitation mound. The inscribed potsherds were recovered through out the cultural deposit. In 50 acres of habitation (about 20 hectares/2,00,000 sq.m), 1200 sq.m area has been excavated which constitutes 0.6% of the total area. In less than 1% area, we could collect more than 200 inscribed potsherds. If the remaining area is exposed, one could have got more than 20,000 inscribed potsherds. This quantified assessment is provided to

understand the enormity of the situation as well as the level of literacy. This is not unique to Kodumanal alone, this state of affairs also repeated in other sites like Karur, the capital of Cheras.

I. Mahadevan classified the features of the Tamil-Brahmi inscriptions into TB-I, TB-II and TB-III based on the medial vowel notations and the occurrence of *pulli* to indicate basic consonants. In the TB-I, the diacritical mark placed on the basic symbol would stand for both inherent long and short vowel. For instance, in the word ***caa-t-ta-n*** vowel consonants of the lon ***caa*** and short ***ta*** carry the diacritical mark to represent both long and short vowel. The consonant ***t*** did not carry any diacritical mark. SO the basic symbol represents consonants. Based on the statistical analysis, Mahadevan suggested that TB-I occurs in larger quantity in the beginning of 2nd century BC and slowly decreases in the course of time and totally disapears from the scene by the end of 1st century BC. According to him, TB-II occurs from the beginning of 1st century BC. The TB-III variety came into existence in 2nd century AD (Mahadevan 2003: 232-233). He felt that TB-I and TB-II as parallel and independent developments from the Mauryan Brahmi script (Mahadevan 2003: 231).

Though he concludes that both the systems are parallel and independent, the Asokan inscriptions do not carry the TB-I writing system. Asokan inscriptions followed the improved version of TB-II writing system. If the Tamil-Brahmi has developed from Asokan-Brahmi, then they would have taken directly the improved version of TB-II writing system followed in Asokan inscription rather than devising a new complicated TB-I writing system. Further, how the complicated system of TB-I, which is not prevalent in Asokan inscription, came in 2nd century BC and the improved writing system TB-II followed in Asokan inscription came in 1st century BC to Tamil Nadu has not been explained adequately. If one considers that TB-II came from Asokan-Brahmi then we have to give proper explanation that from

where the TB-I writing system evolved. This writing system is not found anywhere in India except in Tamil Nadu. Then one has to content with the hypothesis that it is native to Tamil Nadu.

At Kodumanal, the TB-I and TB-II variety is found through out 2.00 m cultural deposit. According to Mahadevan's dating, it would fall within time range of 2nd century BC and 1st century BC. If we accept this date, the whole cultural deposit would fall within the time span of hundred years. The occurrence of graffiti marks, Brahmi letters, russet coated ware, carnelian and agate beads, iron objects like swords and arrow heads, the east-west orientation of the skeletal remains, pottery types like ring stands, plates and bowls, iron slag found mixed with cairns both in the habitation and burial clearly establishes the relation between the habitation and Iron Age burial. Then, one needs to place the whole burial complex also within the range of hundred years. There are nearly 150 cairn circles entombing cist burial spread over an area of 100 acres. The number of graves is only an indicative of what remains today after 2000 years of destruction. The size and the amount of grave goods like thousands of carnelian beads, bronze objects, gold ornaments, hundreds of pots, iron objects etc., placed inside the cist clearly indicate that the burials were not raised to all the members of the society. Only elite people or the people who performed good things to the society would have venerated such burials. The occurrence of urn burial in the burial complex and pit burial in the habitation with very meagre amount of grave goods that too only few pots also supports this view. Further, the study carried out by S.R. Walimbe and Veena Munsif on the thirteen skeletal remains recovered from the cist suggests that the maximum life span of the people is 35 years. Keeping all these data in mind, it is very difficult to presume that within the span of hundred years such amount of elite people would have existed or died. The situation not differs much

in other sites too. If we accept the date of 2nd century BC then at Mangudi, the Microlithic phase exists prior to this date. On the whole, one has to content with the idea that the Neolithic and Microlithic is alone prevalent in Tamil Nadu prior to 2nd century BC. Even if we accept this date of Mahadevan, one has to answer to the pertinent questions like how and when this nomadic people learned the art of engraving the script, language, the advance state of iron and steel technology, trade etc. If they are in nomadic or semi-nomadic stage, then why the king Asoka considered them as a recognisable kingdoms. He places the four Tamil kingdoms namely Cheras, Cholas, Pandyas and Satiyaputras along with the Yavana king who ruled outside his domain in 3rd century BC. Moreover, there are certain scripts exclusively to represent Tamil language like ***l̲a, ḷa, r̲a*** and ***n̲a*** and the special letter ***ma***. These scripts are found almost from the lower most level. Then, one has to answer the pertinent question who has developed these scripts and when? Therefore, I. Mahadevan's date of 2nd century BC is quite contradictory to the existing evidence and needs to be thoroughly revamped based on the available evidence.

The date and origin of the script in Tamil Nadu are still under scrutiny. A bulk of evidence is placed far and against its origin and date. All the inscriptions were dated to 3rd C. BC onwards with the assumption that Asoka introduced the Brahmi script in Tamil Nadu. However, a few scholars attempted to revise the date on the basis of archaeological stratigrphy and radiocarbon dates. Coningham (1996:73-97), Kasinathan (1995), K.V. Ramesh, M.D. Sampath, K.G. Krishnan and K.V. Raman (1976:64-65) felt that Brahmi is pre-Asokan and entered into Tamil Nadu from Sri Lanka. Siran Deraniyagala also holds the same view (Daraniyagala 1992:739-750). Nearly all of the early Brahmi inscriptions that are found in the Northern part of India are Asokan edicts. These were issued in the interest of the state and were engraved on stones as an official

order. Other than Asokan edicts, the occurrence of these Brahmi scripts is very limited. Even the contemporary punch marked coins do not contain any script. The bulk of excavated sites in Gangetic plain fail to yield any remarkable usage of the script on any media. Whether this scenario indicates that the script is only patronised by the official body, is yet to be assessed. In contrast to this scenario, the common man in Tamil Nadu engraved Tamil-Brahmi scripts. At Kodumanal, the inscribed potsherds were found from the lowermost level and the most conservative date goes to 4th c BC. It is to be observed here that this date (4th c. BC) too is given based on Mahadevan's classification and with the wide spread presumption that no script existed before third century BC. Even if one considers the date of 4th c. BC to the potsherd collected from the lowermost level still one has enough data to reckon with the date. The lower most level potsherd had the scripts peculiar to Tamil character like *l̲*, *ḷ*, *r̲* and *n̲* and in addition distinctive palaeographic shape for letter *m*. Besides, there is an omission of voiced consonants, aspirates and sibilants in Tamil-Brahmi (Mahadevan 1995:173-188). This phenomenon is not confined to the Kongu region alone but it is found through out the state and in Jaffna peninsula of Sri Lanka. The evolution and uniform adoption of this peculiar script would have taken considerable time if one considers its wide spread area. It implies that the introduction or evolution or origin of script in Tamil Nadu might go well beyond 4th c. BC. The uniformity of the script suggests the level of literacy rate that prevailed during 4th c. BC. I. Mahadevan adequately expressed the position of literacy in Tamil Nadu (Mahadevan 1995:173-188). Inscriptions and inscribed potsherds that found without any grammatical or syntax error strongly emphasises the level of knowledge attained by the common man in the usage of script and language. If this could have all happened in 4th c. BC. uniformly throughout Tamil Nadu then the script would have introduced well before 4th c. BC. The uniform spread and mixture of Prakrit words also

indicate the existence of cultural contact and a well established state in Tamil Nadu prior to this period. Though the Asokan edicts did not specify any king's name who ruled beyond his dominion in the south, the Mangulam inscription provides the name of the Pandya king Nedunjeliyan. The recent occurrence of an inscribed copper coin with name Peruvaluthi (the Pandya king) on the obverse and fish symbol on the reverse is to be recalled here. This coin is dated to 250 BC (Krishnamurthy 1997: 23). Some arguments were putforth that the status of *raja* has not been given to the Tamil kings by Asoka as of Greek king. Since the name of the Greek king is articulated so the title also provided as *raja*. While referring border states of the South, Asoka referes the name of dynasties rather name of the king which probably resulted in the absence of using the title *raja*. But this is only an assumption. Of the four states, the dynastic rule of Satiyaputs have not been identified for a long. This, controversy also put to rest by the discovery of Jambai inscription. The Jambai inscription put the end to the arguments in identifying the dynasty *sataya* with the *atiyan* dynasty (Nagasamy 1981). Even the less celebrated dynasty like *sataya* finds a place in Asokan edicts. This clearly indicates that by the time of Asoka, the territorial affinity attached to each dynasty might have well established. The recent explorations conducted in the Adiyaman Neduman Anji ruled region of Tagadur (Dharmapuri district) are met with large number of settlements in close vicinity of 5 km radius. Some sites had 50 acre habitation mound and nearly 1000 undisturbed Iron Age burials. The size of the mound and burial ground clearly suggest that this site would have occupied for a period. The cultural material suggests that the cultural transformation from Iron Age to early historical phase has taken place without any break and of course, with continuity of burial practice in early historic times. The most interesting and important point to be observed here is that the king belonged to the Satiyaputo (Adiyaman) dynasty mentioned in Asokan edict was in fact buried in Iron Age

cist (*Purananuru 232*), one needs not to claim that he belongs to Iron Age. At the same time, it is also not desirable to push beyond the terminal phase of the Iron Age phase. Asokan edict, Jambai Tamil-Brahmi inscription and the availability of silver punch marked coin in his territory at Navalai stands as a valid proof to suggest that there was a well established state in 3rd c. BC.

It is not imperative that the combine study of archaeological, epigraphical, numismatic and literary alone can provide better vision on the past. As stated above, if one takes the Tamil-Brahmi cave inscriptions alone then one may be trapped in a view that there was no inscription other than that of Jains. Likewise if one takes the inscribed potsherds alone then one may feel that there was no religion at all. In the same way, one does not come across any stone inscriptions in Chola territory due to the non-availability of the stone. But inscribed potsherds that are found in the excavations at Kaveripattinam, Uraiyur, Vallam and Tirukampuliyur clearly suggest that this region does not differ much from other region. This can be also put in other way too. The Cholas, it seems, did not patronize Jainism but instead they patronized Buddhism. The available literary and archaeological evidences suggest that the inland trade was under the influence of Jains whereas the maritime trade was with Buddhists. All the Jain inscriptions and Jain centres were found on the in land trade routes or near the in land trade centres. It seems Jains were economically more powerful than Buddhists and welts a greater influence on Tamils. Later day outburst against Jains by Hindus may be due to their economic power, which the rulers wanted to alter in their favour.

Nearly 300 inscribed potsherds were unearthed in sixteen archaeological sites throughout length and breadth of Tamil Nadu with high degree of uniformity. It proves that different strata of the society, both rural and urban, used the Tamil-Brahmi script. The Sangam literature calls the land

north of Tamil country as *moḻi peyar tēyam* (other language speaking area) (*Akananuru* 31; 27; 295). In conformity with this statement, the inscriptions that are found in Andhra Pradesh and Karnataka State are in *Prakrit* but again that are not in Telugu or Kannada. However the recent linguistic study clearly suggests that the language used by the common man was Telugu and Kannada (Krishnamurthy 1994: 163-165). This phenomenon continued till 6th c. AD. It would have been in the interest of the ruling elite to protect their privileges by perpetuating their hegemony of *Prakrit* in order to exclude the common people from sharing power (Mahadevan 1995a:173-188). The Pallavas in Tamil country also adopted the same method. They used Sanskrit language and Pallava grantha scripts in their official orders. Whereas the native language and script were Tamil and *vaṭṭeḻuttu* script (a script evolved from Tamil-Brahmi) as indicated by the contemporary hero stones and other non-Pallava inscriptions. Unlike in the adjoining regions, not even a single exclusive Prakrit inscription is encountered in Tamil Nadu. The non-dominance of *Prakrit* in Tamil country conclusively denotes the language linguine of the region was Tamil. The main reason for this contrast development between these two regions appears to be the political independence of the Tamil country. Such level of literacy would not have been attained without well-established state. The occurrence of Tamil-Brahmi inscriptions at Puhalur (Chera) and Mangulam (Pandya) (Mahadevan 1968: 57-73) and the portrait coins with king's name like Peruvaluti, Kolliporai, Makotai and Kuttuvan Kotai (Krishnamurthy 1997, p. 23) clearly denotes the well established state in Tamil country.

The content of the Tamil-Brahmi inscription noticed on coins, rings and on pottery throughout the Tamil country is secular in nature. This evidence is unique and special in the sense that the Asokan inscriptions were found throughout the country but they were all executed on king's order and Buddhism in character. The inscribed potsherds found in

the lower most level at Vallam, Alagankulam, Uraiyur, Karur, Kodumanal, etc., show that this script was known to them as early as 4th c. BC. In all probability the common man should have learnt this script well before this date as all the available forms are in well-developed stage both palaeographically and grammatically. At the same moment, one point needs to be emphasized here that they also known the letters of Prakrit like *sa* and *da*. Few non-Tamil names are also Tamilized, like *kubira* into *kuvira*. Besides the personal names, the availability of the punch-marked coins, beads made of carnelian and lapis lazuli suggest their contact with the rest of the world.

A special mention is needed to record on cultural contact with Sri Lanka. Irrespective of the geographical proximity and close social, religious and trade contacts the Prakrit inscription is surprisingly absent in Tamil Nadu. However, the literary and epigraphical evidences show their contact. The diagnostic linguistic features like the genitive suffixes *-sa* and *ha;* shortening of long vowels; *de*-aspiration of aspirates and unique change of *ja* to *jha* found in the seven inscribed potsherds collected at Arikamedu, Alagankulam and Kodumanal in Tamil Nadu are known to Sri Lankan Prakrit only (Mahadevan 1995: 55-65). The occurrence of *Iḻakudimpikan* (house holder from Iḻam (Sri Lanka) in Tamil-Brahmi inscription at Tirupparankunram in Tamil Nadu (Mahadevan 1968: 57-73); *Iḻattu uṇavu* (food item from Ilam) found in Sangam Literature Pattinappalai (191) and the findings of Tamil-Brahmi script bearing pot-sherds like *velan, vel, ila* at Mannitalai, Paramankiray and Vettukkadu by Pushparatnam 1993: 30-42; Mahadevan 1994) and Tamil inscribed coins with personal names like Kapati Katalan, Utinan, Malla Cattan found in Ruhuna region of Southern Sri Lanka (Bopearachchi 1999, pl. 47: 1-4; Mahadevan, 2000:147-156) conclusively express the contact between the Sri Lanka and the Tamil country. The spread of language and script even before 4th c. BC through a well established port like Korkai, Alagankulam, Kaveripattinam and Arikamedu

denotes that these ports were under control of the well established state.

The above discussion points to the difficulties faced by the scholars working in different discipline in bringing or understanding the available sources in right perspective. The limited exploration and controlled excavation with clear objectives in potential geographical zones prevents us to give a clear picture on the entire segment of the evidence. However, we hope that future studies and findings would solve this problem to the satisfaction of all stake-holders.

Bibliography

Allchin, F.R., 1995 *The Archaeology of Early Historic South Asia, - The Emergence of Cities and States,* Cambridge University Press, Cambridge.

Bandaranayake, S., 1992 "The Settlement Pattern of the Proto-historic-Early Historic interface in SriLanka", C. Jarrige (ed.), *South Asian Archaeology* 1989, pp. 15-24, Prehistory Press, Madison Wisconsin.

Beck, Horace C., 1930 "Notes on Sundry Asiatic Beads", *Man* vol. 30, no. 34, pp. 166-182.

Begley, V., 1973 "Proto-historic Material from Sri Lanka (Ceylon) and Indian contacts", A.R. Kennedy and George L. Possehl (ed.), *Ecological Backgrounds of South Asian Pre-history,* pp. 193-194, Cornell University, Cornell.

Begley, V., 1993 "New Investigations at Port Arikamedu", *Journal of Roman Archaeology,* vol. 6, pp. 93-108.

Begley, V., J.R. Lukacs and K.A.R. Kennedy 1981 "Excavations of Iron Age Burials at Pomparippu, 1970", *Ancient Ceylon,* vol. 4, pp. 49-132.

Bopearachchi, Osmund 1996 "Seafaring in the Indian Ocean- Archaeological evidence from Sri Lanka", H.P. Ray and J.F. Salles (eds.) *Tradition and Archaeology- Early Maritime Contacts in the Indian ocean,* pp. 59-77, Manohar Publishers and Distributors, New Delhi.

Bopearachchi, Osmund and Rajah, M. Wickremesinhe, 1999 *Ruhuna: An Ancient Civilization Re-visited - Numismatic and Archaeological Evidence on Inland and Maritime Trade,* Nugegoda, Sri Lanka.

Carswell, J. and M. Prickett, 1984 "Mantai 1980", *Ancient Ceylon,* vol. 5, pp. 3-80.

Coningham, R.A.E., *et. al.,* 1996 "Passage to India? Anuradhapura and Early Use of Brahmi Script", *Cambridge Archaeological Journal,* vol. 6, no.1, pp. 73-97.

Cunningham, Alexander, 1877, *Inscriptions of Asoka, Corpus Inscriptionum Indicarum,* vol. 1, pp. 49-64.

Deraniyagala, S.U., 1986 "Excavations in the Citadel of Anuradhapura: Gedige 1984, a preliminary report", *Ancient Ceylon,* vol. 6, pp. 39-47.

Deraniyagala, S.U., 1990 "Radio Carbon dating of Early Brahmi Script in Sri Lanka", *Ancient Ceylon,* vol. 11, pp. 149-168.

Deraniyagala, S.U., 1992 *The Pre-history of Sri Lanka: An Ecological Perspective,* parts 1 & 2, Archaeological Survey Department, Government of Sri Lanka, Colombo.

Kasinathan, Natana. 1995 "Date of Sangam Literature", paper presented in the VIIIth International Conference - Seminar of Tamil Studies, January 1-4.

Krishna Sastri, H., 1919 "The Caverns and Brahmi Inscriptions of Southern India", *Proceedings and Transactions of the First All-India Oriental Conference,* Poona, pp. 327-348.

Krishnamurthy, R., 1997 *Sangam Age Tamil Coins,* Garnet Publications, Madras.

Krishnamurthy, Salva, 1994 *A History of Telugu Literature,* Madras.

Krishnan, K.G., 1981 "Origin and Development of Tamil Script", *Studies in South Indian History and Epigraphy,* vol. 1, New Era Publications, Madras, pp. 87-98.

Krishnan, K.G., 1982 "Origin of the Tamil Script", in *Origin, Evolution and Reform of the Tamil Script* (Seminar papers), pp. 15-19.

Mahadevan, Iravatham, 1968 "Corpus of Tamil-Brahmi Inscriptions", R. Nagasamy (ed.), *Seminar on Inscriptions 1996: Speeches and Papers,* Madras, pp. 57-73.

Mahadevan, Iravatham, 1994 "Ancient Tamil Contacts Abroad: Recent Epigraphical Evidence", *Journal of the Institute of Asian Studies,* vol. 12, no.1, pp. 136-155.

Mahadevan, Iravatham, 1995 "From Orality to Literacy: The Case of the Tamil Society", *Studies in History,* vol. 2, pp. 173-188.

Mahadevan, Iravatham, 1995 "Old Sinhalese Inscriptions from Indian Ports: New Evidence for Ancient India - Sri Lanka contacts", *Journal of the Institute of Asian Studies,* vol. 14, no. 1, pp. 55-65.

Mahadevan, Iravatham, 2000 "Ancient Tamil Coins from Sri Lanka, *Journal of the Institute of Asian Studies,* vol. 17, no. 2, pp. 147-156.

Mahadevan, Iravatham, 2003 *Early Tamil Epigraphy: From the Earliest Times to the Sixth Century AD,* Cre-A Chennai and the Department of Sanskrit and Indian Studies, Harvard University, Harvard, USA.

Majeed, Abdul, A., 1987 "A Note on Korkai Excavations", *Tamil Civilization,* vol. 2, Nos. 1-2, pp. 73-77.

Majeed, Abdul, A., *et. al.,* 1992, *Alagankulam: A Preliminary Report,* Tamil Nadu State Archaeology Department, Madras.

Nagasamy, R., 1981 "Ancient Tamil Epigraph found in South Arcot", *The Hindu,* Oct. 9, 1981: "Avvaikku Nellikani inda Atiyaman kalvettu", *Dinamani,* Oct. 12, 1981: "Asoka and the Tamil country - a New Link", *Indian Express,* Dec. 6, 1981.

Paranavithana, S., 1970 *Inscription of Ceylon: Early Brahmi Inscriptions,* vol. 1, Department of Archaeology, Colombo.

Paranavithana, S., 1983 *Inscription of Ceylon: Late Brahmi Inscriptions,* vol. 2, Department of Archaeology, Colombo.

Pushparatnam, Paramu, 1993 *Poonakari - Tolporulaaivu* (Poonakari-An archaeological Survey), Jaffna University Publication, Tirunelveli.

Pushparatnam, P. 2001 *Tolliyal nokkil Ilankai Tamilar Panpadu* (Srilankan Tamil Culture - An Archaeological View), Kumaran Publishers, Chennai.

Pushparatnam, P. 2001 *Ilankai Tamilarin pandaiya kala nanayangal* (Ancient Coins of SriLankan Tamils), Bavani Patippakam, Jaffna.

Raghupathy, P., 1987 *Early Settlements in Jaffna,* Thillimalar Raghupathy, Jubilee Road, West Mambalam, Madras.

Rajan, K., 1991 "New Light on Graffiti Marks", *Journal of Marine Archaeology,* vol. 2, pp. 47-54.

Rajan, K., 1994 *Archaeology of Tamil Nadu (Kongu Country),* Book India Publishing Company, Delhi.

Rajan, K., 1996 "Kodumanal Excavations - A Report", K.V. Ramesh (ed.), *Gauravam,* B.K. Gururajarao Felicitation Volume, Harman Publishing Company, New Delhi, pp. 72-86.

Rajan, K., 1997 *Archaeological Gazetteer of Tamil Nadu,* Manoo Pathippakam, Thanjavur.

Rajan, K., and Osmund Bopearachchi, 2002 "Graffiti Marks of Kodumanal (India and Ridiyagama (Sri Lanka))" *Man and Environment,* vol. 27, no. 2, pp. 97-106.

Rajan, K., 2004 "Excavations at Mayiladumparai", *Man and Environment,* vol. 29, no. 2, pp. 7f-89.

Rajan, K., 2007 "The Earliest Herostones of India", *History Today,* vol. 7, pp. 118-121.

Raman, K.V. 1976 "Brahmi inscriptions of Tamil Nadu: an historical assessment", *The Sri Lanka Journal of South Asian Studies,* vol. 1, no. 1, pp. 64-75.

Satyamurthy, T., 1992 *The Iron Age in Kerala - a Report on Mangadu Excavation,* Department of Archaeology, Thiruvananthapuram.

Seneviratne, Sudharshan, 1984 "The Archaeology of Megalithic - Black and Red Ware Complex in Sri Lanka", *Ancient Ceylon,* no. 5, pp. 237-306.

Shetty, Ashok Vardhan, K., 2003 *Excavations at Mangudi,* Department of Archaeology, Government of Tamil Nadu, Chennai.

Shetty, Ashok Vardhan, K., 2003 *Excavations at Perur,* Department of Archaeology, Government of Tamil Nadu, Chennai.

Soundararajan, K.V., 1994 *Kaveripattinam Excavations 1963-1973 (A Port City on the Tamil Nadu coast),* Archaeological Survey of India, New Delhi.

Sridharan, K., 1984 "Excavations at Karur", paper read in the Seminar on *Archaeology of Tamil Nadu and Kerala - Accomplishments and Prospects,* Tamil University, Thanjavur.

Subbarayalu, Y., 1985 "Vallam Excavations", *Tamil Civilization,* vol. 2, no. 4, pp. 30-42.

Subbarayalu, Y., 2001 "The Pulangurichi Inscriptions", S. Rajagopal (ed.) *Kaveri: Studies in Epigraphy, Archaeology and History,* Panpattu Veliyittakam, Chennai.

Subbarayalu, Y., 2006 "Tamil Epigraphy: Past and Present", *in Negotiations with the Past: Classical Tamil in Contemporary Tamil,* M. Kannan and Carlos Mena (Eds.), Institut Francais de Pondichery and Tamil Chair, Department of South and South-east Asian Studies, University California, Berkeley.

Subrahmanya Aiyer, K.V., 1924 "The Earliest Monuments of the Pandya Country and Their Inscriptions", in *Proceedings and Transactions of the Third All-India Oriental Conference,* Madras, pp. 275-300.

Sukavana Murugan, 2000 "Pennaikaraiyil Sindhu Kasu (An Indus Coin from Pennai river bank), *Avanam,* Journal of Tamil Nadu Archaeological Society, Thanjavur, vol. 12, p. 115., 19-20, August, 2000.

Wheeler, R.E.M., Ghosh, A., and Krishna Deva, 1946, "Arikamedu, An Indo-Roman Trading Station on the East Coast of India", *Ancient India,* Vol. 2., Archaeological Survey of India, New Delhi.

செவ்வியல் தோற்றமும் செவ்வியல் மரபும்
(தமிழ் - கிரேக்கம் ஒப்பீடு)

செ. சாரதாம்பாள்

உள்ளுவது எல்லாம் உயர்வுள்ளல் என்பார் வள்ளுவர். அது போன்று, செவ்வியல் என்றால் உயர்குடி மக்கள், மேன்மை (Excellence) பொருந்திய பாடுபொருள், வடிவச் செம்மை சார்ந்த உயர்ந்த நடை போன்ற கருத்துக்கள் உள்ளத்தில் எழுகின்றன.

உலகமொழி இலக்கிய வரலாற்றில் தொன்மைக்காலம் என்ற ஒரு காலப்பிரிவு முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. அக்காலம் செவ்வியல் காலம் (Classical Age) என்றும், அக்காலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் என்றும் அழைக்கப் படுகின்றன. காலத்தால் தொன்மை வாய்ந்த கிரேக்கம், இலத்தீன், எபிரேயம், வடமொழி, சீனம் ஆகியவை செம்மொழி இலக்கியங்கள் (Classical Literatures) என்று கருதப்படுகின்றன.

> *திருந்திய பண்புஞ் சீர்த்த நாகரிகமும் பொருந்திய தூயமொழி புகல் செம்மொழி என்பது இலக்கணம். இது தமிழ்மொழியின் கண்ணும் அமைந்திருத்தல் தேற்றம் என்னை? இடர்ப்பட்ட சொன்முடிபுகளும் பொருள் முடிபுகளுமின்றிச் சொற்றான் கருதிய பொருளைக் கேட்டபின் தெள்ளிதின் உணர வல்லதாய்ப் பழையன கழிந்தும் புதியன புகுந்தும் திருந்திய மெய்ந்நிற்றலே திருந்திய பண்பெனப்படுவது. இது தமிழ்மொழியில் முற்றும் அமைந்திருத்தல் காண்க. (தமிழ்-செம்மொழி சவால்களும் எதிர்பார்ப்புகளும் பக். 22-23). தமிழ்மொழியின் ஏற்றம் தமிழ் உயர்தனிச் செம்மொழி யாவென்பது.*
>
> *(History of the Tamil language - p. xix)*

என்று தமிழின் செம்மொழித் தன்மையை வீ.கோ.சூ. உறுதிப்படுத்து கின்றார். ஆனால் இன்றைய நிலையில்தான் உலகச் செம்மொழி இலக்கிய வரிசையில் தமிழும், செம்மொழி என ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டுள்ளது.

செவ்வியல் (Classicism) என்பது இலக்கிய அளவில் செவ்வியல் பண்புகளாகவும் செவ்வியல் கொள்கைகளாகவும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதற்கு முன்பு, செவ்வியல் என்ற கருத்துரு (Concept of Classicism) பல வடிவ நிலைகளைக் கண்டுள்ளது. அதன்பின் செவ்வியல் என்பது தோற்றம் பெற்றுள்ளது. ஆதலால் செவ்வியல் தோற்றமும், செவ்வியல் கருத்துரு வளர்ச்சியும், செம்மொழிப் பண்புகளும் செவ்வியல் பண்புகளும், செவ்வியலின் தொன்மைத்தன்மை, வீரயுகக் காலமும் இனக்குழுச் சமுதாயத் தோற்றமும், செவ்வியலின் சமயச் சார்பும், தொன்ம மரபும் என்ற நிலைகளில் செவ்வியல் தோற்றத்தினையும், மரபுகளையும் இனம் காட்ட முயலுகிறது இவ்ஆய்வுக் கட்டுரை.

செவ்வியல் தோற்றமும் செவ்வியல் கருத்துருவளர்ச்சியும்

செவ்வியல் எனில் உயர்ந்தது என்பர். செவ்வியல் என்ற உயர் மரபுத் தோற்றத்தில் பிரோலிடேரியன் (Prolitarian), கிளாசிக்கல் (Classical) என இரண்டு சொற்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. இவ்இரண்டு சொற்களும் உரோமவரிச் சட்டத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை. இவற்றுள் கிளாசிக்கல் ஸ்கிரிப்டர் (Classical Scriptor) என்ற சொல்லானது உயர்நிலை மக்களுக்குரிய எழுத்தாளர்களைச் சுட்டியது (Joseph T. Shipley, Dictionary of world Literacy Terms, p. 47) என்று ஆலஸ் கெலியஸ் (Alus Gellius) குறிப்பிடுகின்றார். இதிலிருந்து கிளாசிக்கல் என்றால் சமூக நிலையில் உயர்ந்தவர்களுக்காக எழுதப்படுவது, மரபு வழிப்பட்ட மேலோங்கிய கவிதை நடையினை (Predominant Poetic Style) உடையது என்று முதன் முதலில் கருதப்பட்டது. பின்பு கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில், மேக்னஸ் பெலிக்ஸ் என்னோடியஸ் (Magnues Felix Ennodius) என்பவரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இச்சொல் கல்வி நிறுவனங்களில் போதிக்கப்படும் தரமுடைய நூலைக் குறித்தது. பின் அவற்றைக் கற்கும் மாணவர்கள், உயர் நிலையினர் என்று கருதப்பட்டனர்.

தெய்வீக அழகு (Serene Beauty) கலையழகு, சுவை, ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு, தெளிவு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் எழுதப்படும் அல்லது வரையப்படும் சித்திரங்கள், கலைகள், இசை அனைத்தும் செவ்வியல் கலைகள் என்றழைக்கப்பட்டன. பின்புதான் இலக்கியங்களைச் செவ்வியல் தன்மை கொண்டதாகப் பார்க்கும் பார்வை ஏற்பட்டது.

கிரேக்க இலக்கியத் தோற்றம் கி.மு.750இலிருந்து தொடங்குகிறது. தொன்மைக்காலமான செவ்வியல் காலத்தில் (Classical age)

காப்பியங்கள், தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள், நாடகங்கள் போன்ற இலக்கிய வகைகள் தோன்றின. இவை கிரேக்க இலக்கிய வரலாற்றில் பேரிலக்கியங்கள் (Major Genres) என்றழைக்கப்பட்டன. இவ்விலக்கியங் களைப் பின்பற்றி உரோம இலக்கியங்கள் தோன்றின. இவ்வாறு செவ்வியல் இலக்கியவகைகள் முதலில் தோன்றினாலும் கி.பி. 2இலிருந்துதான் செவ்வியல் பண்புகள் திறனாய்வுலகில் கருத்துருவாக வளர்ச்சிபெற ஆரம்பித்தன.

அரிஸ்டாட்டில் தான், முதன் முதல் தன் கவிதையியலில் (Poetics 304-322) செவ்வியல் பண்புகள் பற்றிய திறனாய்வுப் பார்வைகளை முன்வைத்தார். அதனால், அரிஸ்ட்டாடிலைச் 'செவ்வியலைத் தோற்றுவித்தவர்' (Fountain head of Classicism) என்று குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால் அரிஸ்டாட்டிலின் கவிதையியல் சிலகாலம் மறைந்து, மீண்டும் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் (கி.பி. 16-17ஆம் நூற்றாண்டில்) தேடிக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அப்பொழுதுதான் இந்நூற் கருத்துக்கள் இத்தாலிய மறுமலர்ச்சித் திறனாய்வாளர்களிடையே ஒரு புரட்சியை உண்டுபண்ணின. இத்தாலியத் திறனாய்வாளர்கள் அரிஸ்டாட்டில் வகுத்த கிரேக்கச் செவ்வியல் பண்புகளைக் கொள்கைகளாக வரையறுக்க முற்பட்டனர் (எ.டு. நாடக ஒருமைகள் போன்றவை). பிரெஞ்சு இலக்கியத்திலும் செவ்வியல் பண்புகள் வேரூன்ற ஆரம்பித்தன. இங்குத் திறனாய்வாளர்கள் செவ்வியல் பண்புகளைக் காரண காரிய அடிப்படையில் அணுகினர். பின்னர் ஆங்கில இலக்கியத்தில் இச் செவ்வியல் போலிச் செவ்வியல் (Pseudo classicism), புதுச்செவ்வியல் (Neo-classicism) ஆகவும் மலர்ந்தது. இவ்வாறு கிரேக்கச் செவ்வியல் அலைகள் கி.மு. 750இலிருந்து கி.பி. 16 வரை இத்தாலி, பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் என்று ஒரு பரவலான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின.

கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டில்தான் செவ்வியல் பற்றிய கருத்துரு முழு வளர்ச்சி அடையத் தொடங்கியது. கிரேக்க இலக்கியங்கள் அவை தோன்றிய காலத்தில் அல்லாது, பின்னர் வந்த உரோமானிய, இத்தாலிய, செருமானியத் திறனாய்வாளர்களால் நன்குணரப்பட்டு வெளிக்கொணரப் பட்டன; விளக்கப்பட்டன. பின்னர் இலக்கிய உலகில் கொள்கைகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுப் பல கோணங்களில் அணுகி ஆராயப்பட்டன. ஆனால் செவ்வியல் பண்புகள் கிரேக்க இலக்கியங்களிலிருந்துதான் வரையறுக்கப்பட்டன.

நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டு மரபுகளைப் பின்பற்றிப் பொருளும் வடிவமும் செம்மைப்படுத்தப்பட்ட நிலையில், செவ்வியல் பிறக்கிறது. செவ்வியல் பண்புகளை: (1) பாடுபொருள், (2) வெளிப்படுத்தப்படும் முறை என்ற இரண்டு நிலைகளில் விளக்கலாம்.

பாடுபொருள்

1. செவ்வியல் என்பது சமூகநிலையில் உயர்ந்தவர்களுக் காக எழுதப்படும் இலக்கியம் (Only for Aristocratic people)

2. செவ்வியல் என்பது மேன்மை பொருந்திய பாடுபொருளைக் (Excellence and Dynamic conceptions of thoughts) கொண்டது. அதாவது வாழ்வியல் செய்திகளை, மானுடம் தழுவிய பாடுபொருளைச் சுட்டும்.

3. தான் எதனையும் பின்பற்றாது தன்னைப் பிற இலக்கியங்கள் பின்பற்றும் தன்மை வாய்ந்தது. தலைமை வாய்ந்தது. ஒவ்வோர் இலக்கிய வரலாற்றிலும் செவ்வியல் காலம் (Classical age) என்ற பகுப்பு செய்யப்பட்டது. கால அங்கீகாரம் பின்பற்றப்பட்டது.

4. மரபு வழிப்பட்ட கவிதை நடையினை உடையது. மரபைப் பின்பற்றும் மரபின் வழி அறிவு முதிர்ச்சி காணப்படும். இதனால் இலக்கியச் செம்மை வெளிப்படும். செம்மைப் பண்பினால் பண்புடைய இலக்கியமாய்த் திகழும்.

5. செவ்வியல் வளர்ச்சியில் மொழிபெயர்ப்பும், படைக்கும் ஆர்வமும் (Translation and Evaluation) அடிப்படைக் காரணங்களாக அமையும்பொழுது, போலச் செய்தல் பண்பும், மரபுடைமையும் செவ்வியலின் அடிப்படைப் பண்பு களாக்கப்பட்டன.

6. செவ்வியல் இன்பம் நோக்கியது. எனவே போதிப்பதும் மகிழ்விப்பதும் இதன் நோக்கமாகும். போதிப்பதன் மூலம் அறச்சார்புகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தது.

7. தனக்கென்று தனிப்பட்ட இலக்கிய உத்திகளைக் கொண்டது (எளிமை, சொற்செறிவு போன்றவற்றைச் சுட்டலாம்).

8. கற்பனை இல்லாது இலக்கியங்கள் இல்லை. ஆனால் அக்கற்பனையும் செவ்வியலில் மரபுக்குட்படுத்தப்படும்.

9. சமயச் சார்புக்கும் இடம் கொடுக்கும்; அதே நேரம் தனிப்பட்ட சமயத்தைச் சுட்டாது. அதாவது சமயம் சார்ந்த தொன்மக் கதை உருவாக்கத்திற்கு இன்றியமையாத இடம் கொடுக்கும்.

10. பல்வேறு இலக்கிய வகைகளின் தோற்றத்திற்கு இடமளிக்கும் தன்மையுடையது.

பாடுபொருள் வெளிப்படுத்தப்படும் முறை

1. உலகப் பொதுமையில் நாட்டம் செலுத்தும்.

2. தற்சார்பின்மை பாராட்டும் (Subjective).

3. படைப்பாளியை இனம் காட்டாது, பாடுபொருளில் கவனம் செலுத்தும்,

4. பாடுபொருளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும்நிலையிலும் வடிவச் செம்மை (Majority Form) பாதுகாக்கப்படும்.

5. தனிமனிதரை இனம் காட்டாது, பொது மனித மாதிரிகள் இனம் காட்டப்படும்.

6. கருத்து வெளிப்பாட்டில் குழுமன வெளிப்பாடு இருக்கும். தனிமனிதச் சிந்தனை என்பதைவிடக் குழுவினரின் சமுதாயச் சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்தும் தன்மையுடையது.

7. பாடுபொருளை வெளிப்படுத்தும் முறையில் தன்னளவில் முழுமையும், ஒருமையும் காணப்படும். செவ்வியல் கருத்துக்களை விளக்கும்பொழுது, ஒருமைத் தொடர்ச்சியைப் பின்பற்றும்.

8. இயற்கைப் புனைவுகளும் வாழ்வுடன் இயைந்த தன்மை யுடையதாகச் செவ்வியலில் காணப்படும்.

9. கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் முறையில் காரண-காரிய இயைபு காணப்படும்.

10. இறந்த கால விழைவுடையது செவ்வியல். நிகழ்காலச் சித்திரிப்பு இருப்பினும் இறந்தகாலப் பண்பாட்டு மரபுகளைப் போற்றும் பண்புடையது.

தமிழும் தொன்மைத் தன்மையும்

காலத்தால் மிகவும் பழமையான பண்பாட்டுப் பாரம்பரியமிக்க இலக்கணமும் இலக்கியமும், தொன்மைத்தன்மை வாய்ந்தவையாகும். இத்தொன்மைத்தன்மை மொழியிலும், இலக்கியத்திலும் செவ்வியலின் முதன்மைப் பண்பாகத் திகழ்கிறது. இத்தொன்மைத் தன்மையின் வழி அடிப்படையான செம்மொழிப் பண்புகள் மட்டும் இவண் குறிப்பிடத்தக்கன.

இந்தியாவின் தென்பாகத்தில் வழங்கும் மொழிகள் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவை என்று மொழியியலறிஞர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். திராவிட மொழிகளுள் திருந்திய மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவை தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், துளு ஆகியவையாகும். இவற்றுள் மற்றைய நான்கு மொழிகளுக்கும் தலைமை வாய்ந்த தகுதியைப் பெற்றுள்ளது தமிழ் மொழியாகும் (Encyclopaedia Britannica. Vol. 2, p.733).

சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார் நாட்டின் நாகரிக வளர்ச்சிக்கேற்பச் சொற்களும், ஏற்படும் பாஷை (மொழி)களும் நாகரிகம் விளைவித்தல் வேண்டும். அவ்வாறு சொற்களேற்படுமிடத்துப் பிற சொற்களின்றித் தன் சொற்களே மிகுதல் வேண்டும். இவையும் உயர்தனித் தமிழ்மொழிக்குப் பொருந்துவனவாகும் என்று தமது நூலில் குறிப்பிடுகின்றதைச் (History of the Tamil language, p. 95) T.R. சேஷ ஐயங்கார் தனது திராவிட இந்தியா (T.R. Sesha Iyengar Dravidian India, p. 77) என்ற நூலில், தமிழ் ஒரு மூலமொழி, தனித்தியங்கும் மொழி என்று வலியுறுத்துகின்றார். மேலும், சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார், தெலுங்கிற்குத் தாய் தமிழ் என்று ஆந்திர சப்தத்துவம் என்ற நூலில் சேஷகிரி சாஸ்திரியார் மொழிந்துள்ள கருத்தை எடுத்துக் கூறித் தமிழின் தனித்தன்மையை நிறுவுகிறார் (ப. 26).

திராவிடமொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் என்ற தமது நூலில் கால்டுவெல் ஐயர், தமிழ் மொழியிலிருந்து வடமொழிச் சொற்களை நீக்கிவிட்டால், எஞ்சியிருக்கும் பழம் பெரும் சிறப்பு வாய்ந்த திராவிடச் சொற்கள் ஆரியக் கலப்பற்ற திராவிட நாகரிக வாழ்க்கை முறையை உணர்த்தவல்லன (திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம், கால்டுவெல் ஐயர், ப.146) என்று தமிழின் தனித்தன்மையை 19ஆம் நூற்றாண்டில் வரையறுத்துள்ளார்.

மிகவும் பழமையான சிந்துவெளி நாகரிகமும் தமிழ் நாகரிகமும் திராவிட நாகரிகத்தின் அடிப்படையே என்று ஹீராஸ் பாதிரியார் குறிப்பிடுகின்றார். உலகின் முதல்மொழி தமிழ் மொழியே. தமிழ் மொழியினின்றே செமிட்டிக் இன மொழிகளான எபிரேயம், அக்காடியம், எகிப்தியம், கானானியம், ஃபோனீயம் போன்றவை கிளைத்தன என்று எபிரேயத்தின் தாய்மொழி தமிழே என்ற நூல் (ம.சோ.விக்டர். 2005) வரலாற்று மொழியியல் ஆய்வு அடிப்படையில் விளக்குகிறது.

தமிழ்மொழி தொன்மைக்காலத்திலிருந்தே தனக்கென்று ஒரு தனிவடித்தைப் பெற்றிருந்தது. உயிர் 12, மெய் 18, சார்பு 3 ஆக முப்பத்து மூன்று என வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தன்மை இவ்வெழுத்துக்கள் பல ஒலிகளை உணர்த்திக் காட்டும் சிறப்புத் தன்மைக்கு வழிவகுத்துள்ளது. குறைந்த எண்ணிக்கையின் துணையுடன் அதிக ஒலி வகைகளை உணர்த்துகிறது. கி.மு.350 என்று கருதப்படும் தொல்காப்பியம் தனக்கு முன்பிருந்த அகத்தியத்தைச் சுட்டுகிறது. அவ்வாறெனில் தொன்மைக் காலத்தே இது வரி வடிவத்தைப் பெற்று விளங்குகிறது என்பன போன்ற கருத்துக்கள் மொழியியல் அறிஞர்களின் ஒட்டுமொத்தக் கருத்துக்களாகும்.

மேலும் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, தெ.பொ.மீ, எஸ்.கே.சட்டர்ஜி, எஸ்.கே.பிள்ளை போன்றோர் தமிழின் தனித்தன்மைகளைச் (வரிவடிவம் பெற்றது, மூலமொழி, திருந்திய மொழி, தனித்தியங்கும் ஆற்றலுடையது) சுட்டியுள்ளனர். தமிழ்மொழி திருந்திய வடிவம் பெற்ற தொன்மைத் தன்மை உடைய இலக்கண இலக்கிய வளமுடைய செம்மொழி என்பது மொழியியல் வல்லுநர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உண்மையாகும்.

கிரேக்க மொழியும் தொன்மைத் தன்மையும்

தொன்மைத் தன்மையும், இலக்கண இலக்கியப் பாரம்பரியமும் உடைய மொழிகளே செவ்வியல் மொழிகள் (classical languages) என்றழைக்கப்பட்டன.

ஒரு மொழியின் அம்மொழி இலக்கியத்தின் தொன்மைத் தன்மையை அறிய அந்நாட்டின் நாகரிகத்தோற்றம், அடிப்படைச் சான்றாக அமையும் என்பர் வரலாற்றறிஞர்க்ள். ஐரோப்பிய மொழிக்குடும்பத்தில் கிரேக்கம் ஓர் உட்பிரிவாகும். கிரேக்கத்தின் தாய்மொழி ஆர்க்டோ-சைபீரியன் மொழியாக இருக்கக்கூடும் என்று மொழியியலறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

ஐரோப்பிய மொழிக்குடும்பத்தில் ஓர் உட்பிரிவு கிரேக்க மொழியாகும். முன்பு கிரீஸ் என்றழைக்கப்பட்டுப் பின்புதான் கிரேக்கம் என்றாகியது. உலகமொழிகளில் தொன்மையானது கிரீஸ் ஆகும். கிரீஸ், கிரேக்கர் என்பது உரோமர்கள் இட்ட பெயர்களாகும். கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்கு முன்பு (சுமார் கி.மு.5 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு) கிரீஸைச் சார்ந்த யூபியா என்ற பிரதேசத்து கிரையி (Crai) என்ற ஜாதியினர் இத்தாலியின் மேற்குப் பக்கத்தில், நேப்பிஸில் குடியேறினர். இவர்களைக் கிரேக்கர்கள் என்று அழைத்தனர். இவர்கள் இதன் பிறகு எந்தப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்தார்களோ, அந்தப்பிரதேசம் முழுமையும் கிரீஸ் என்று அழைக்கப்படலாயிற்று. அங்கு வசித்த அனைவரும் கிரேக்கர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

முன்பு கிரீஸிற்கு ஹெல்லாய் என்ற பெயர் இருந்தது. கிரேக்கத்தின் மூத்த சந்ததியினர் ட்யுக்கோலியன், பிக்ரா என்ற இருவர் ஆவர். இவர்களின் மகன் ஹெல்லன் ஆவான். இவன் வழிவந்தவர்கள் ஹெலன்னீயர்கள். இவர்கள் வசித்த பிரதேசம் ஹெல்லாய் ஆகும்.

ஹெல்லனுக்கு இயோஸை, டோரஸ் என்ற இரண்டு பிள்ளைகள், அயோன், அக்கீஸிஸ் என்ற இரண்டு பேரப்பிள்ளைகள் இருந்தனர். இவர்கள் சந்ததியினர் தான், கிரேக்கர்களுக்குள்ள நான்கு பிரிவினராகிய அயோலியர், டோரியர், அயோனியர், அக்கீயர் ஆவர்.

கிரேக்க நாகரிகம்

இந்நான்கு பிரிவுகளினடிப்படையில் தான் கிரேக்க வரலாறு பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நான்கு பிரிவினருள் ஒருவரான அக்கீயர்கள் பெலாப்பொனேசியாவுக்கு வந்து தங்களை வளப்படுத்திக் கொண்டனர். இவர்கள் பெலாஜ்ஜிய மைசீனியர்களுக்குத் (பெலாப்பொனேசியாவிலிருந்த ஆதி குடிகள்) தங்கள் பண்பாடு, மொழி முதலியவற்றைக் கொடுத்து அவர்களுடன் கலந்தனர். கி.மு.1250இல் பெலாஜ்ஜியர்களை அக்கீயர்கள் ஆளும் சாதியினராயினர். இந்த ஐக்கியத்திலிருந்துதான் கிரேக்க நாகரிகம் ஆரம்பமாயிற்று என்பார் வெ.சாமிநாதசர்மா (கிரீஸ் வாழ்ந்த வரலாறு. பக். 24-30).

இந்நான்கு குழுவினரும் பேசிய மொழிகள் கிரேக்க மொழிகள் என்றே அழைக்கப்பட்டன. இந்த நான்கு கிரேக்க மொழிகளும் 24 எழுத்துக்களுடன் ஒரே வடிவத்தைத்தான் பயன்படுத்தின. பின்பு அயோனிக் கிரேக்கம் ஆதிக்கம் செலுத்தி ஏனைய மூன்றையும் பின்னுக்குத் தள்ளியது என்று கிரேக்க இலக்கிய வரலாறுகள் சுட்டுகின்றன. மேலும் கிரேக்கத்தில் முதன் முதல் எழுந்த ஹோமரின்

காப்பியங்கள், அயோனிக் வட்டத்தில் எழுதப்பட்டதால் இக்காப்பியங்கள் அயோனிக் காப்பியங்கள் என்று குறிப்பிடும் தன்மையும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது. ஆதலால் செவ்வியல் மொழியான கிரேக்கம் பல வட்டார மொழிகளுக்கும் (Vernacular languages) இடம்கொடுத்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கி.மு.13இன் இடைக்காலத்திலிருந்தே கிரேக்க நாகரிகத்தை வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். எனவே கிரேக்கத்தின் நாகரிகத் தோற்றத்தை ஒட்டி, கிரேக்க மொழி கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்கு முன்பே தோன்றி வளர்ந்த தொன்மைத் தன்மையும் இலக்கணப் பாரம்பரியமுமுடையது என்று வரலாற்றுத் திறனாய்வாளர்கள் கணிக்கின்றனர். எனவே செம்மொழிப் பண்புகளின் அடிப்படை இயல்புகளை,

1. நாகரிகம் தோன்றிய தொன்மைக்காலத்தில் தோன்றியது
2. சிறந்த இலக்கண இலக்கிய வளமும் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியமுமுடையது
3. திருந்திய மொழிக்குடும்பத்தைச் சார்ந்தது
4. திருந்திய மொழிக்குடும்ப மொழிகளுக்கு மூலமொழியாகத் திகழ்வது
5. திருந்திய வரிவடிவ அமைப்பை உடையது
6. தனித்தியங்கும் ஆற்றலுடையது
7. பல வட்டார மொழி வளர்ச்சிக்கு இடமளிக்கும் தன்மையுடையது
8. எண்ணற்ற ஒலி வகைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டது
9. எழுத்து முறையைத் தோற்றுவித்த பெருமை உடையது

என்ற வரையறைக்குள் அடக்கலாம்.

தமிழும் வீரயுகமும் (கி.மு. 2 கி.பி.3)

வீரயுகத்தில் காலத்தால் முந்தியது கிரேக்க வீரயுகமாகும். தமிழரது வீரயுகம் புராதன சுமேரியர், கிரேக்கர் முதலியோரின் வீரயுகங்களுடன் ஒரு சேர வைக்கும் தன்மையுடையது என்பார் க.கைலாசபதி. காலவரிசையில் பழந்தமிழரது வீரயுகம் கிறித்துவிற்கு எழுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் தொடங்கி இருக்கலாம். கி.மு.6 ஆம் நூற்றாண்டளவில் இது நிகழ்ந்திருக்கலாம் என்பார் கைலாசபதி (ஒப்பியல் இலக்கியம், ப. 71).

தமிழில் வீரயுகக் காலம் என்பது சங்ககாலம். வீரயுக இலக்கியங்கள் சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். இவை கிரேக்க வீர

யுகத்துடன் ஒப்பிடற்பாலன. சங்க, கிரேக்க, வீரயுக இலக்கியங்களில் ஒத்த பண்புகள் காணப்படுகின்றன என்று வீரயுகம் பற்றி எச்.எம்.சாட்விக், எஸ்.எம்.மார், எஸ் கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார், என்.கே.சித்தார்த்தா, எஸ். வையாபுரி பிள்ளை, க.கைலாசபதி, தமிழண்ணல், கதிர்மகாதேவன், ஜான் சாமுவேல் போன்ற பலரும் சுட்டியுள்ளனர்.

அறிஞர்களின் கருத்தாக்கங்களின்வழியே தமிழும் கிரேக்கமும் வீரயுகமே என்று மறுபடியும் எடுத்துக்காட்டுவது இங்கு நோக்கமன்று. 'தமிழ், கிரேக்க வீரயுகக் கருத்துக்கள் செவ்வியல் பண்புருவாக்கத்திற்கு, உயர்குடிச் சமுதாய உருவாக்கத்திற்கு எவ்வாறு அடிகோலின என்பதை எடுத்துக்காட்டும் முயற்சி' இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

வீரயுக இலக்கியங்கள் என்று கருதப்படும் தமிழ்ச் சங்க இலக்கியங்கள் நாட்டுப்புற இலக்கியங்களிலிருந்தே தோன்றியுள்ளன. இவ்வீரயுகப் பாடல்களில் நாட்டுப்புறத்தன்மைகள் படிந்துள்ளன. இதைப் பலரும் நிறுவியுள்ளனர். இங்கும் உயர்குடி மக்கள் பாடுபொருளாக்கப் பட்டுள்ளனர் (உயர்குடி மக்கள் எனப்படுபவர் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியங்களைப் பொறுத்தவரை அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் தான்). அவர்களின் சமுதாய வாழ்வியல், வீரம், புகழ், பிறப்பு, இறப்பு, வெறியாட்டம், நிலையாமை, அன்பு, காதல், நட்பு என்று மானுடம் தழுவிய பொதுமைக் கருத்துக்கள் பாடுபொருள்களாக்கப்பட்டன. அதே நேரம் சங்க காலத்தில் இனக்குழு மக்கள் வாழ்க்கையும் சுட்டப்படுகிறது. சங்க கால மக்கள் மலையிலிருந்து மெல்லக் காடு, வயல், கடலோரங்களில் பரவி வாழ முற்பட்டுள்ளனர். பழந்தமிழர் நாகரிகம் உருவாகிய காலக்கட்டம் சங்க காலமாகும். எனவே இனக்குழு மக்கள் வாழ்விடங்கள், உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள் முதலியவை சுட்டப்படுகின்றன.

இனக்குழுச் சமுதாயத்தில் விருந்து பேணும் இயல்பு இன்றியமையாததாகக் கருதப்படுகிறது.

> . . . மனைவியும்
> வேட்டச் சிறாஅர் சேட்புலம் படராது
> படமடைக் கொண்ட குறுந்தாள் உடும்பின்
> விழுக்குநிணம் பெய்த தயிர்க்கண் விதவை
> யாணர் நல்லவை பாணரொடு ஒராங்கு
> வருவிருந் துஅயரும் விருப்பினள் (புறம். 326)

என்ற பாடல் சிற்றூர்த் தலைவி வேட்டையாடிக் கொண்டு வந்த உடும்புக்கறியைத் தயிரோடு சேர்த்துக் கொடுத்து விருந்து பேணும் திறனைச் சுட்டுகிறது.

அதே நேரம் உயர்குடி மக்கள் உருவாக்கமும் சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியும் பேசப்பட்டுள்ளது.

அறம்புரி அந்தணர் வழிமொழிந்தொழுகி
ஞாலநின்வழி ஒழுகப் பாடல் சான்று
நாடுடன் விளங்கு நாடா நல்லிசைத்
திருந்திய வியன் மொழித் திருந்திழை கணவ (பதிற்றுப். 24)

என்று பதிற்றுப்பத்து, அரசர்கள் அந்தணர்கள் வழி நடந்தனர்; அவ்வாறு நடந்தால் உலகமே அரசனை ஏத்தி வணங்கும்படியான நல்ல புகழை அடைவர் என்கிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் நாட்டுப்புற மரபுகள்தான் இலக்கிய மரபு களுக்கும், வடிவச் செம்மைக்கும் உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எனவே 'செவ்வியல் காலம் என்ற இலக்கிய மரபுத் தோற்றம் இனக்குழுச் சமுதாயத் தாக்கமும், உயர்குடிச் சமுதாய உருவாக்கமும் இணைந்த நிலையில்தான் அமைந்துள்ளது' (செ. சாரதாம்பாள், செவ்வியல்) என்று உறுதிப்படுத்த முடிகிறது. இனக்குழு வாழ்க்கை முறை அழிந்து நிலவுடைமையாக மாறுகின்ற சூழலே சங்க காலச்சூழல் என்ற கா.சுப்பிரமணியன், கா.சிவத்தம்பி, பெ.மாதையன் போன்றோர் கருத்துக்கள் இவண் ஒப்புநோக்கத்தக்கன.

கிரீஸின் வீரயுகமும் செவ்வியல் மரபுத் தோற்றமும் (கி.மு.1330-1100)

கிரீஸின் வரலாறு கி.மு. 1300லிருந்து ஆரம்பிக்கிறது. கி.மு.1300இலிருந்து கி.மு 1100 வரை உள்ள இருநூறு வருடக் காலத்தைத்தான் வரலாற்றாசிரியர்கள் வீரயுகம் என்று அழைக்கின்றனர். (வெ.சாமிநாத சர்மா, கிரீஸ் வாழ்ந்த வரலாறு) இக்காலக் கட்டத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள், வாழ்வியல் செய்திகள், பழக்க வழக்கங்கள், வீரமரபுகள் முதலியவற்றைப் பொருண்மைகளாகக் கொண்டு நாடோடிப் பாடல்கள் பாடப்பட்டன. தொன்மைக்காலத்தில் பாணர்கள் (Bards) என்ற ஒரு பிரிவினர் கையில் இசைக்கருவிகளுடன் ஊர் ஊராய்த் திரிந்து பாட்டுப் பாடிப் பிழைத்தனர்.

இவர்கள் இசைக்கருவிகளை இசைத்து இனிய குரல் வளத்துடன் பாடினர். பொது மக்களிடமும், அரசவைகளிலும் இவர்களுக்கு நல்ல

வரவேற்பு இருந்தது. போர் நடைபெறும் காலங்களில் இவர்கள் போர்க்களத்திற்கு அரச ஏவலாளர் வழி அழைத்துச் செல்லப்படுவர். போரில் புண்பட்டுக் களைத்துப் போன வீரர்கள் முன்னிலையில் இவர்கள் இசையுடன் பாடினர். பல புராணக் கதைகள், வீரமரபுக் கதைகள், தலைவனைப் பற்றிய கதைகள், வீரதீரச் செயல்களைப் பாடல்களாக இசைத்துப் பாடினர். கிரேக்கர்களுக்குக் கதை, இசையுடன் கூடிய பாடல்களைக் கேட்கும் ஆர்வம் அதிகமாக இருந்தது. கதைப் பாடல்களை விரும்பிக் கேட்டனர். இதனால் மக்களிடையே இக்கதைப் பாடல்களுக்கும் பாணர்களுக்கும் செல்வாக்கு இருந்தது. இப்பாடல்கள் எல்லாம் தாம் கண்ட அனுபவங்களை நினைவில் நிறுத்திப் பாடியவையாகும். இப்பாடல்கள் தொடர்ந்து பரம்பரை பரம்பரையாக அவரவர் குடும்பத்தினரைச் சேர்ந்தவர்களால் பாடப்பட்டன. அதனால் தான் உலகமொழி இலக்கியங்களில் சிறப்பாகத் தமிழ், கிரேக்க மொழி இலக்கியங்களில் வாய்மொழி இலக்கிய மரபைப் பின்பற்றி முதன் முதல் எழுந்த தொன்மையான வரிவடிவ இலக்கியங்களில் பாணர் பரம்பரையினர் மிகுதியாகச் சுட்டப்படுகின்றனர்.

மேலும் இந்த வாய்மொழிப் பாணர்கள் நினைவில் நிறுத்திப் பாடிய பாடல்களில் தம்பெயரைக் குறிப்பிடவில்லை. அதனால் வாய்மொழிப் பாடல்கள், மானுடப் பொதுமையை முன் நிறுத்தின. அதாவது அக்கால வீரமரபுச் செய்திகள், அரசர்களின் போர், வீரம், புகழ், காதல்,வெற்றி, பிறப்பு, இறப்பு, களியாட்டம், அறிவுரைகள், விருந்து முதலிய அடிக் கருத்துக்கள் பொதுமைப்படுத்தப்பட்டன (எ.டு.விருந்தைக் குறிப்பிடலாம்). இக்கருத்துக்கள் வரிவடிவ இலக்கியத்தில் இலக்கிய மரபிற்குட்படுத்தப்பட்டன. வடிவச் செம்மைப்படுத்தப்பட்டன. இவ்வடிப்படையில் தான் ஹோமரின் இலக்கியங்கள் பாணர்கள் வாய்மொழியாகப் பாடிய பாடல்களைத் தொகுத்துத் தகுந்த உருவம் கொடுத்துக் காப்பியமாக்கியவை என்பர். கிரேக்கக் கருத்துக்களை ஆராய்ந்த மில்மன்புரியும் நாட்டுப்புறப் பாடல் மரபுகள் கிரேக்கக் காப்பியங்களில் மிகுதியும் படிந்துள்ளன என்று குறிப்பிடுகின்றார். இங்ஙனம் வாய்மொழி இலக்கியப் பண்புகளின் தாக்கமும் வரி வடிவ இலக்கியத் தொடர்ச்சியும் ஒன்றுபடும் நிலையில்தான் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் பிறந்துள்ளன. அவ்விலக்கியங்கள் தோன்றிய தொன்மைக் காலத்தை, வரிவடிவ இலக்கியக் காலத் தொடக்கத்தைத் தான் செவ்வியல் காலம் (Classical Age) என்று உலகமொழி இலக்கிய வரலாறுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

சங்க, கிரேக்க வீரயுக ஒப்பீடு

தமிழ் வீரயுகம் சுமார் ஆறு, ஏழு நூற்றாண்டுகளை உள்ளடக்கித் தான் குறிப்பிடப்படுகிறது. கிரேக்க வீரயுகத்தில் (சுமார் 20 நூற்றாண்டுகள்) நாட்டுப்புறப்பாடல்கள்தான் வழக்கில் இருந்தன. அவற்றைப் பின்பற்றிக் கிரேக்கக் காப்பியங்கள் எழுந்துள்ளன. தமிழ் வீரயுகத்தில் நாட்டுப்புறப் பாடல்களைப் பின்பற்றி எழுந்த தமிழ்ச் சங்கச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் வீரயுக இலக்கியங்களாகக் குறிப்பிடப் படுகின்றன. இரண்டு இலக்கியங்களிலும் உயர்குடிமக்கள் பாடுபொருளில் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர்.

கிரேக்கத்தில் காப்பிய இலக்கியம் முதலான செவ்வியல் இலக்கியங்கள் உயர்குடியினருக்காக உருவாக்கப்பட்டன. மேலும் ஏதென்ஸ் நகரில் செல்வக் குழந்தைகளைச் செவிலியரே வளர்த்தனர். வீட்டு முற்றங்களில் பெண்கள் பாவைகளை வைத்து விளையாடி, ஊஞ்சலாடி, மகிழ்ந்து, பொழுதுபோக்கினர். சிறுவரின் விளையாட்டுப் பொருட்களாகப் பந்து, வலை, பம்பரம், சிறுதேர் ஆகியவை காணப்படு கின்றன என்று டக்கர் குறிப்பிடுவதாக இலக்கியத் திறனாய்வாளர்கள் குறிப்பிடுவர். எவ்வாறாகினும் இனக்குழுச் சமுதாயத் தாக்கமும், உயர் சமுதாய ஆதிக்கமும் இணைந்த நிலையில்தான் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றுள்ளன எனலாம்.

ஹோமர் தம் காப்பியங்களில் நாட்டுப்புறப் பழக்கவழக்க மரபுகளைத் தொகுத்துப் பாடியுள்ளதால்தான் இவற்றை வீரயுகக் காப்பியங்கள் என்று சுட்டுவர். நாட்டுப்புற மரபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் செவ்வியல் இலக்கியங்களில் தொன்மத்தன்மை, மரபுடைமை, மானுடத்தை மையப்படுத்தும் பாடுபொருள், வெளிப்படுத்தும் முறையில் உலகப் பொதுமை தழுவிய மனித நேயம், உயர்குடி மக்களுக்காக எழுதப்படுவது போன்ற செவ்வியல் இலக்கிய மரபுகள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன.

கிரேக்கத் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களில் பெயர்சுட்டும் பண்பு உள்ளது. ஆனால் தமிழில் தொல்காப்பியர் அகப்பாடல்களில் சுட்டி ஒருவர்பெயர் கொளப் பெறாஅர் என்ற விதியாகவே வகுத்துள்ளார். இது தமிழ் மரபு. சங்க அகப்பாடல்கள் முழுவதும் இம்மரபைப் பின்பற்றுவதால், உலகப் பொதுமைப் பண்பு இன்னும் சிறப்படைகிறது. ஆனால் கிரேக்க இலக்கியத்தில் காதல் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களில் பெயர் சுட்டப்படுவதால் அங்கு உலகப் பொதுமை இல்லை என்பது

பொருளன்று. மானுடம் தழுவிய பாடுபொருட்களில் உலகப் பொதுமை மையப்படுத்தப்படுகிறது.

சங்க இலக்கியமும் தொன்மச் சார்பும்

சங்க இலக்கியங்கள் தனிப்பாக்களாக அமைந்துள்ளதால் இவற்றில் உத்தியாகவும், உவமையாகவும், தெய்வங்கள் பற்றிய செய்திகள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. ஆனால் பரிபாடலிலும் திருமுருகாற்றுப்படையிலும் தனித்தனித் தெய்வங்கள் (முருகன், திருமால்) பற்றிய தொன்மச் செய்திகள் விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. இவை தவிர இராமாயணக் கதைகளும், அகம், புறம், பதிற்றுப்பத்து, கலித்தொகை முதலியவற்றில் இடம்பெறுகின்றன. பெண்தெய்வங்களாகக் கொற்றவை (போர்க்கடவுள்), கொல்லிப் பாவை, அணங்கு முதலியவை காட்டில் உறையும் தெய்வங்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

முருகன் சீற்றத்து உருகெழு குரிசில் (புறம்.16)

என்று புறம் முருகன் சீற்றத்தைத் தலைவனின் சீற்றத்துக்கு ஒப்பிடுகின்றது.

வெறி என உணர்த்த உள்ளமொடு
மறி அடுத்து அன்ன அயரும் (நற்.4)

என நற்றிணைப் பாடல் முருகனுக்கு ஆடுபலியிட்டு வழிபட்டதைக் குறிப்பிடுகிறது. இங்கு முருக வழிபாடு வெறியாடல் என்ற சமுதாய நிகழ்ச்சியாகவே இடம்பெற்றுள்ளது. சாமிசிதம்பரனார் இதனை முன்னோர் வழிபாடு (பழந்தமிழர் வளர்ச்சியும் வாழ்வும் ப.36) என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பரிபாடலில் முருகனைப் பற்றி எட்டுத் தனிப்பாடல்களும் (5,8,9,14,17,19,21) திருமாலைப் பற்றியும் தனிப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

ஆதியந்தணன் அறிந்துபரி கொளுவ
வேத மாபூண் வையத்தேர் ஊர்ந்து
. . . .
உமையொடு புணர்ந்த காமவதுவையுள்
அமையாப் புணர்ச்சி அமைய நெற்றி
இமையா நாட்டத்து ஒருவரங் கொண்டு
விலங்கென விண்ணோர் முதல்வன்
கடவுள் ஒருமீன் சாலினி யொழிய
அறுவர் மற்றையோரு மந்நிலை அயின்றனர்
மறுவறு கற்பின் மாதவர் மனைவியர் (பரிபாடல் 22-30)

என்று கடுவனிளவெயினனாரின் பரிபாடலில் முருகன் பிறப்பு சுட்டப்படுகிறது. இங்குச் சிவன் உமையை வதுவை செய்த காலத்தில், இந்திரன் வேண்டிக் கொண்டபடி, சிவன் தப்பானாகிப் புணர்ச்சி தவிர்த்து, கருப்பத்தை இந்திரன் கையில் கொடுக்க, அதை இறைவன் கூறாகிய முத்தீக்கட் இருடிகள் உணர்ந்து, தமக்குத் தரித்தல் அரிதாகையால் அதை இட்டுச் சக்தி குறைந்த கருப்பத்தை முனிவர் எழுவரும் தம் மனைவியர் கையில் கொடுக்க அருந்ததி தவிர மற்ற அறுவருக்கும் சூல்முதிர்ந்து வளர்ந்தது என்று நச்சினார்க்கினியர் முருகன் பிறப்பைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகனது பிறப்புச் செய்தி, ஆறுமுகங்கள், பன்னிரு தோள்களின் உருவகக் காட்சி, சூர் கடிந்தது, மாமரம் வெட்டியது, அவுணரை அழித்தது, நான்முகனைச் சிறைப்படுத்தியது, திருமால், சிவன், இந்திரன் போன்ற தெய்வங்கள் நான்குமுகனுக்காக முருகனிடம் வேண்டிக் கொள்ளுதல், ஆல்கெழு கடவுள் புதல்வன், மலை மகள் மகன், வானவர் தானைத் தலைவன் போன்ற செய்திகள் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் இடம் பெற்றுள்ளன.

திணைநிலைத் தெய்வமான முருகன் இங்கு ஆறுமுகங்களும் பன்னிரு கைகளும் உடையவனாகத் தோற்றப்படுத்தப்படுகிறான். மேலும் அந்தணர்கள், திருவேரகத்தில் வேதம் ஓதி வழிபடுகின்றனர். அதே நேரம் மகளிர் கடம்பத்தின் மலர்களுடன், தழையாடை அணிந்து கானவர்களுடன் தொண்டகம் என்ற சிறுபறையை முழக்கிக் குரவைக்கூத்து ஆடி வழிபடுகின்றனர். திணைநிலைத் தெய்வ வழிபாடும் அதாவது குழு வழிபாடும் உள்ளது. அந்தணர் வழிபாட்டின் வழி முருகக் கடவுள் வழிபாடு மேனிலையாக்கமும் செய்யப்பட்டுள்ளது. தமிழ் மரபு வழி முருகனின் தொன்மக்கதை சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதாவது திணைநிலைக்கடவுள் என்ற வட்டத்தில் இருந்த நிலத்தெய்வம், பெருந்தெய்வ நிலைக்கு மேனிலையாக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. முருகன் இனக்குழுச் சமுதாய வழிபாட்டு மரபிலிருந்து உயர்குடிச் சமுதாய மரபுநிலைக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளான்.

கிரேக்கச் சமயத் தொடர்பு

கிரேக்க இலக்கியங்களில், எண்ணற்ற தெய்வங்களின் பெயர்கள் பேசப்படுகின்றன. அவற்றுள் அப்போலோ (Apollo), அத்தினே (Athena), அப்ரோடைட் (Aphrodite), ஏரெஸ் (Ares), ஆர்ட்டிமிஸ் (Artemis), ஆஸ்கிலோபியஸ் (Aerusculapius), இயோலஸ் (Aeolus), கியூபிட் (Cupid), குரோனாஸ் (Cronus), டயோனியல் (Dionysus), டெமிட்டர் (Deumeter),

பொசிடோன் (Posedopn), பூளுட்டோ (Pluto), ஹீரா (Hera), ஹெர்மிஸ் (Hermes), ஹெஸ்டியா (Hestia), ஜியூஸ் (Zews) என்பவை குறிப்பிடத்தக்கன. இத்தெய்வங்கள் எல்லாம் கிரேக்கர்களின் வாழ்வில் ஒவ்வொரு செயல்பாடுகளிலும் இணைந்து செயல்படுகின்ற தன்மையைக் கிரேக்க இலக்கியங்களில் காணலாம். இவற்றுள் காப்பியங்களிலும், நாடகங்களிலும்தான் இத்தெய்வங்களின் செயல்பாடுகள் அதிகமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இவற்றுள் ஹீஸியட் (Hesiod), தம் தியோகனி (Theogony)யில் முழுக்க, முழுக்கக் கலைத்தெய்வங்களைக் கண்முன் நிறுத்துகிறார்.

இவற்றுள் சில தெய்வங்களின் செயல்பாடுகள் மனித வாழ்வுடன் இணைத்துக் காப்பியங்களில் படைக்கப்பட்டிருப்பதை ஓரிரு சான்றுகள் மூலம் காணலாம்.

ஜீயூஸ் (Zews)

ஜீயூஸ் என்பவன் மலையில் வாழும் மலைத்தெய்வம் ஆகும். மலையில் உறையும் தெய்வக் கூட்டத்திற்கெல்லாம் ஜீயூஸ்தான் தலைமைத் தெய்வமாகும். இவன் கோபம், இடி, மழை, மின்னல், இவற்றுடன் தொடர்புபடுத்தப்படுகிறான். இவன் பெண்களிடம் மிகவும் எளிதாகக் காதல் கொண்டுவிடுவான். திருமணமும் செய்து கொள்வான். இந்நிலையில் இவன் திருமணம் புரிந்த பெண்கள் பலராவார். இவனுடைய வாகனம் கழுகு. மரம் ஓக் (oak) ஆகும் (G.M. Kirkwood, A. Short Guide to Classical Mythology, pp. 107-109).

பத்திமைப் பாடல்களில் (Hemeric hymns) ஒலிம்பஸ் மலைத் தெய்வங்களைப் போற்றுவதாக உள்ளது.

> **ஒலிம்பஸ் கடவுளர் புன்னகை புரிந்து**
> **உழவனின் வேலைக்கு உதவினால் தான்**
> **திணை முற்றிக் கதிர் சாயும்**
>
> (J.F. Highams C.M. Bowra, 1942, 141)

என்று கிரேக்கர்கள் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் கடவுளையே காரணமாக்கித் தொடர்புபடுத்துவர் (மா. செண்பகம் இராமசுவாமி, ப.171) என்று திறனாய்வாளர்கள் குறிப்பிடுவர்.

டயோனிசஸ் (Dionysus)

டயோனிசஸ் கிரேக்கத்தில் மதுத் தெய்வமாகும். இத் தெய்வம் கிரேக்கத் தன்னுணர்ச்சிப்பாவின் ஒருவகையான வெறியாட்டப் பாடலில்

(Dthyrams) கிரேக்கத் துன்பியல் நாடகங்களுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது என்பர்.

வெறியாட்டப்பாடல் என்பது டயோனிசஸ் என்ற மதுத்தெய்வத்தை வழிபடும் பொழுது நிகழ்த்தப்படும் குழுப்பாடலாகும். இக்குழுவில் ஐம்பது உறுப்பினர்கள் அடங்கி இருப்பர். இவர்கள் குதிரைக்காலும், மனித வடிவும் கொண்ட வனதெய்வக் குழுவினர் (Satyre) போல உடையணிந்துகொண்டு வட்டமாக நின்று பாடிக்கொண்டு ஆடுவர். இது சமயம் சார்ந்த சடங்காகவும் கருதப்பட்டது.

இவன் ஜியூஸ், செம்மி இருவரின் மகனாகக் கிரேக்கப் பழங் கதைகளில் குறிப்பிடப்படுகிறான். ஆனால் இவனைப் பற்றி நிறையத் தொன்மக் கதைகள் பேசப்படுகின்றன. இவன் ஹோமர் காப்பியங்களில் குறைந்தளவே பேசப்படுகின்றான். ஹோமர் இவரை ஒலிம்பஸ் தெய்வங்களுடன் இணைத்துக் குறிப்பிடவில்லை. ஹோமருக்குப் பின் இவன் வேளாண்மைத் தெய்வம், வருந்தும் தெய்வம், சிறப்பாக மதுத்தெய்வம் (a god of vegitation, a suffering god, particularly as a God of wine. The Oxford companian to classical literature, Paul, Harvey, pp. 147-149) என்று பாராட்டப்படுகின்றான். இவனுக்கு ஆடுகளைப் பலியிட்டு வணங்கிய செய்தியும் உள்ளது.

சடங்குகளுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டு, ஆடுகளைப் பலியிட்டு, நோய் தீர்க்க வழிபடும் தன்மையுடையதாக உள்ள டயோனிஸஸ் என்ற கிரேக்கத் தெய்வத்தின் வழிபாட்டுத் தொடர்புடைய கருத்துக்கள் முருகனின் வெறியாட்டுப் பாடல் தன்மையை ஒத்துள்ளன எனலாம்.

பொதுவாகக் கிரேக்கச் செவ்வியல் இலக்கியங்களில் 1. இயற்கையுடன் இணைத்தும், 2.சமயச் சடங்குகள் நிகழ்த்தியும் 3.வாழ்வின் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் தெய்வத்தைக் காரணப்படுத்தியும் 4.தெய்வத்தை மனிதர்கள் போன்று செயல்படுவதாகத் தம்முடன் மிகுதியும் தொடர்புபடுத்தியும், 5.தெய்வத்திற்குக் குடும்ப உறவுகளும் அதனுடன் பல தொடர்பான பழங்கதைகளைக் கூறியும் 6.தாம் தெய்வத்தின் பரம்பரையினர் என்று கூறிக்கொள்ளும் மரபும் போன்ற நிலைகளில் கிரேக்கச் தொன்மச் சார்பைக் காணமுடிகிறது.

கிரேக்கச் சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு

இங்கு ஒரு வினா எழுப்புவர். அதாவது செவ்வியல் தனித்த சமயத்தைக் குறிக்காது. நடுநிலைமை உடையது என்று சமயம் குறித்த

செவ்வியல் பண்புகள் சுட்டப்படுகின்றன.அவ்வாறிருக்க, திருமால், முருகன் முதலியோரைப் பற்றித் தனித்த செய்திகள், முருக வழிபாட்டையும், திருமால் வழிபாட்டையும் முன்னிறுத்துகின்றன.

பரிபாடலும், திருமுருகாற்றுப்படையும் சமய வளர்ச்சியைச் சுட்டுகின்றன. தனித்தனிக் கடவுளர்களைச் சுட்டி, மற்ற உதிரிப்பாடல்களிலிருந்து வேறுபட்டு நிற்கும் இவற்றை எத்தன்மைக்குள் அடக்குவது. அதே போலச் சங்க இலக்கியங்களுக்குள்ளேயே காலத்தால் பின் எழுந்த கலித்தொகையிலும் கடவுளர் பற்றிய தொன்மச் செய்திகள் மிகுதியும் இடம்பெறுகின்றன. இம்மூன்றிலக்கியங்களிலும் தனித்த தெய்வங்களின் நிலைப்பாடு அதிகம் உள்ளது என்பர்.

> ஒரு குழை ஒருவன் போல், இணர்சேர்ந்த மராஅமும்
> பருதியஞ் செல்வன்போல நனை ஊழ்ந்த செருந்தியும் (கலித். 26)

என்ற பாடலில் முறையே பலராமனுக்கு வெண்கலம் மரம், சூரியனுக்குச் செருந்தி மரம், இராமனுக்குக் காஞ்சி மரம், காமனுக்கு ஞாழல் மரம், சிவனுக்கு இலவ மரம் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இக்கருத்துக்கள் சங்க இலக்கியத்தில் மக்கள் இயற்கையையும் இறையையும் ஒன்றுபடுத்திப் பார்த்துள்ள மரபைச் சுட்டுகிறது எனலாம், இதே போன்று கிரேக்கத்தில் ஜியூஸ் தெய்வத்திற்கு உரிய மரமாக ஓக் (oak) குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது, இவன் மலைத் தெய்வமாகக் குறிப்பிடப்படுகிறான். அப்பல்லோ தெய்வத்திற்குரிய நகரம் டெல்பி. அதினி (Athene) தெய்வத்திற்குரிய மரம் ஆலிவ் மரமாகும். ஆந்தை இத்தெய்வத் திற்குரிய பறவையாகும். இக் குறிப்புகள் இயற்கை இறை ஒப்பீட்டைக் காட்டுகின்றன. இச்செய்திகள் இயற்கை வழிபாட்டுச் சடங்குகள் தோன்றக் காரணமாய் இருந்தன என்ற கருத்தையும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

சங்க அகப்பாடல்களில் தெய்வங்கள் பற்றிய செய்திகள் ஓர் உத்தியாக இடம்பெற்றுள்ளன. பரிபாடல், திருமுருகாற்றுப்படையில் அக் கடவுள் பற்றிய புராணக்கதைகள் குடும்ப உறவுகளுக்குட்படுத்தப் பட்டு விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன.

கிரேக்க இலக்கியங்களிலும் இத்தகைய தன்மைகள் உண்டு. கிரேக்கத் தெய்வங்களுக்கும் குடும்ப உறவுகள் கற்பிக்கப்பட்டன. (எ.டு. ஜியூஸ் - தலைமைத் தெய்வம், இவன் மகன் டயோனியஸ், ஹெர்மிஸ்,

அவர். மகள் - அப்பல்லோ) மேலும் மனிதர்கள் தங்களைக் குறிப்பிட்ட தெய்வத்திற்குரிய பரம்பரை என்றும் கூறிக்கொண்டனர்.

இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேல் ஹோமரின் பத்திமைப் பாடல்கள் (Homeric Hymns) தெய்வங்களுக்குரிய தனிப்பாடல்களாகவே விளங்குகின்றன. ஒலிம்பிக் மலைத் தெய்வம் இங்குப் போற்றப்படுகிறான். ஹோமருக்குப் பின் எழுந்த ஹிசியட்டின் தியோகனி (Theogony) கிரேக்கத் தெய்வங்களின் பட்டியலைத் தருகிறது. கலைத் தெய்வங்களின் வழிபாடு, ஜியூஸ் வழிபாடு - அப்பல்லோ வழிபாடு முதலிய வழிபாடுகளைச் சுட்டுகின்றது. எண்ணிப் பார்த்தால், கிரேக்க இலக்கியங்களில் உள்ளதுபோல் தெய்வுங்களைப் பற்றிய புராணக் கதை மரபுகள் சங்க இலக்கியத் தனிப்பாடல்களில் குறைவு எனலாம். ஏனெனில் கிரேக்கத்தில் கலைத்துறைத் தெய்வங்கள் தவிரப் பூதங்கள், அணங்குகள், சிறு தெய்வங்கள் போன்ற கணக்கற்ற தெய்வங்கள் காணப்பட்டன. இத்தெய்வங்கள் உலகிலுள்ள மனிதர்களின் எண்ணிக்கை அளவு இருந்தன என்று வில் டியூரண்ட் (Will Durant) என்ற அறிஞர் குறிப்பிடுகின்றார் (மா. செண்பகம், ப. 154). காலத்தால் பிந்தி எழுந்தவை என்று பலராலும் கருதப்படும் பரிபாடல், கலித்தொகை, திருமுருகாற்றுப்படையிலும்தான் கடவுள் பிறப்பு, வளர்ப்பு, வெற்றி, காதல் தெய்வத்திற்குரிய சிறப்புப் பண்புகள் பற்றிய முழு தொன்மக்கதை நிகழ்ச்சிகள், சடங்குகளுடன் தொடர்புபட்டு நிற்கும் தன்மை மரபுகள் முதலியன பேசப்பட்டுள்ளன.

இத்தன்மைகள் சங்க காலத்தில் முருகன், திருமால் பற்றிய தொன்மக் கதைகள் மக்களிடம் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததைச் சுட்டுகின்றன. மேலும் முருகன் வழிபாட்டு நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் சமுதாய நிகழ்ச்சிகளாகவே முன்னோர் வழிபாட்டு மரபுகளாகவே ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டுள்ளன. ஆதலால் கலியும், பரியும், திருமுருகாற்றுப்படையும், சமயத்தை வற்புறுத்தின என்பதைவிட முருகன், திருமால் பற்றிய தெய்வங்களுக்குக் குடும்ப உறவுகள் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளன. அத்தெய்வங்களின் பிறப்பு, வளர்ப்புக் குறித்துத் தொன்மக் கதைகள் விரிவாக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தன்மைகள் பின்னுள்ள பக்தி இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அடிகோலியுள்ளன என உறுதிப்படுத்தலாம். தொன்மக் கதைகள் கிரேக்கத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருப்பது போல் பரிபாடல், முருகாற்றுப்படையில் முருகன் பற்றிய தொன்மக்கதைகள் விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. மேலும் பரிபாடல் முருகாற்றுப்படை பற்றிய சமயக்

குறிப்புகளை நோக்கும்பொழுது இருண்ட காலத்தை ஒட்டி எழுந்திருக்கலாமா? என்ற கருத்தும் உடன் எழுகிறது.

ஆனால் காப்பியத்திற்குரிய இயற்கை இறந்த நிகழ்ச்சி, கடவுள் மனிதர் நேரடித் தொடர்பு சங்க இலக்கியங்களில் இல்லை. ஏனெனில், காப்பியம் அங்கு முதன்முதல் எழுந்ததால், அப்பாடல் காப்பியக் கூறாகவே பேராட்சி புரிகிறது.

சங்க இலக்கியம் மானுட உணர்வுகளுக்கும், தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபுகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளது. கிரேக்க இலக்கியமும் மனிதனை விட்டுவிட்டுச் சிந்திக்கவில்லை. கிரேக்கர்களின் முக்கிய ஆர்வமெல்லாம் மனிதனைப் பற்றியதாகையால் அவர்கள் மனிதத் தத்துவத்தைப் பற்றி முதன்முதல் கண்டவர்கள் ஆவார் என்பார் சி.எம். பௌரா (C.M. Bowra, Ancient Greek Literature, p. 161).

சங்க இலக்கியமும் மனிதத்தத்துவத்தை விட்டுப் பாடவில்லை. மனித உணர்வுகளை அப்படியே பாடுபொருளாகக் கொண்ட இலக்கியம் சங்க இலக்கியம். காதல், போர், வீரம், புகழ், கொடை, ஆட்சி, நிலையாமை, பிரிவு, நட்பு என்றனைத்தும் மனிதத் தத்துவத்தையே கண்முன் நிறுத்துகின்றன. மனிதத் தத்துவத்தை மனிதர்களிடம் கண்டு பாடியவர்கள் சங்கப்புலவர்கள். மனித உணர்வுகளைக் கடவுளர்களிடமும், கடவுளனைய மனிதர்களிடமும் கண்டு பாடியவர்கள் கிரேக்கப் புலவர்கள். இதே போன்று செவ்வியல் மரபுப் பின்னணியில் சமணம், பௌத்தம் இவற்றை முறையே முன்னிறுத்தும் சிலம்பையும் மணிமேகலையையும் சிந்திக்க வேண்டும்.

GRAMMATICAL TREATISES IN SANSKRIT EDITED BY FOREIGN SCHOLARS

SINIRUDDHA DASH

In linguistic study, the first and foremost question that arises is the query regarding the status of grammar or grammars in that language. That one and the same language has many grammars written for its elaboration gives its diversity of interpretation. Nowhere is this more obvious than in Sanskrit where many grammars have been written for this language. Though Pānini has been said to have written 'a monument of human intelligence' the Aṣṭhādhyāyi, even his sutras are open to interpretation. Thus we see that even one grammatical tradition has various interpretations and judgements. In Sanskrit, the Pāṇinian school has dominated intellectual and literary activity during the course of many centuries right down to the 18th century where we see Nāgeśa writing commentaries on the Mahābhāṣya.

What is the purpose of a grammatical treatise or text? In essence, it reflects the purpose of grammar itself and the reasons necessary for the study of grammar. The Mahābhāṣya, a text written or compiled by Patañjali in 1.5 B.C. E gives in its introductory book the Paspaśāhnikam, the very nature of grammar. In prose and quoting verses from ancient sources such as Vyāḍi, Patañjali tells us that the purpose of grammar is to become '*lopa-āgama-varṇavikāra-jñah*', a person well versed in the knowledge of elision, addition, changes of letters among other things. In fact he goes on to say '*eka śabdaḥ samyak jñātaḥ suprayuktaḥ svarge loke ca kāmadhuk*' implying that a word well used and well understood is capable of giving all desires.

This text read in the introductory classes of Sanskrit grammar offers deep insight into the nature of grammar. Every statement of the Vārttikakāra, Vararuci or Kātyāyana, is examined, commented on and analyzed by Patañjali. Indeed grammar itself is defined as *lakṣyalakṣaṇē vyākaraṇam*, a happy combination of usage or instances and rules thereof. Even the use of the lyuṭ affix used to form the word vyākaraṇam is discussed elaborately. But one of the central teachings of the Paspaśāhnikam is the eternality of word and meaning and the nature of word-universal or ākṛti. This backbone of the Paspaśāhnikam teaching, has been taken up by later day grammarians, such as Bhartṛhari among others who have discussed the nature of universals.

This continuity of discussion of grammatical concepts is common to Sanskrit. The line of commentarial tradition starting from Pāṇini is long and sometimes the same concept is revisited every century by a new commentator or writer. This talk will concentrate in the main, on the Pāṇinian school and its commentaries. The Aṣṭhādhyāyī forms the main text, the substratum from which all the commentaries are based. The text consists of 8 adhyāyas or chapters of 4 pādas or quarter chapters each and hence its name. The text also contains of accessory manuals such as the Gaṇapāṭha, Dhātupāṭha, Liṅgānuśāsanam, Pāñinīya Śīkṣā and the Uṇādisūtra. While the authorship of these manuals is hotly debated still, the existence of various commentaries on these point to their authenticity. The Aṣṭhādhyāyī is structured in such a way as to promote lāghava or brevity that is so essential to grammatical study. Indeed it has been said that a grammarian will rejoice in cutting down a syllable as he would over the birth of a son. Thus, the aphoristic nature of Aṣṭhādhyāyī, one of the major and unique features of the text is the assumption of the pratyāhāra, the unit of grammatical change. The áiva sutras or the pratyāhāra sutras form the basis of all sound change

described by Pāṇini. The authorship of these sutras is still controversial. The order of the adhyāyas also follows a logical succession due to the method of anuvṛtti where words of a previous sutra are read along with the sutra. This anuvṛtti is said to give rise to ordering or numbering and sets up a hierarchy of rules in grammatical operation. Thus a posterior rule has more force, a 'para' rule as compared to an anterior rule. Therefore even the arrangement of topics within the text follows the logical order. Thus, kāraka relations are finished before the second adhyāya, followed by moods and tenses in the second adhyāya followed by the formation of root stem in the third adhyāya. A major portion of the fifth adhyāya is devoted to secondary affixes. The sandhi rules are placed in the eighth adhyāya and the concept of asiddha is responsible for the relation of sandhi rules to the anterior part of the text. Thus the consistency of the text is seen with regularity of topics introduced and devices that determine the strength and force of a sutra in grammatical operation. The accessory manuals of this work such as the Dhātupāṭha, Gaṇapātha, Liṅgānuśāsanam, Pāṇinīya Śīkśā are found with many commentaries of which the commentary of Kṣīrasvāmin on the Dhātupāṭha is famous. Subsequently these manuals were assimilated into the texts of other grammatical schools as well.

Editions of Aṣṭhādhyāyī

The various editions of this seminal work sometimes seem to vary in the number of sutras cited. Some editions like Ram Nath Sarma closely follow the text of Kāśikā. The text itself in all editions consists uniformly of eight adhyāyas of four pādas each, the text starting with the sutra vṛddhiraadaic (1.1.1.) and ending with a a iti.(8.4.68). The term Aṣṭhādhyāyī extends to all subsidiary books of the text such as Gaṇapāṭha and Dhātupāṭha and the Śiva sutras.

The authorship of these subsidiary works is still hotly debated in scholarly circles although the consensus is that these instructory texts were probably handed down to Pāṇini. Some of the editions of the main sutra-pāṭha are:

1) Panini Grammatik by Otto Bohtlingk, Bonn.1839.
2) Pāṇini, his place in Sanskrit Literature, Theodor Goldstucker,reprint Allahabad, 1861.
3) Pāṇini and the Veda, Paul Thieme, Allahabad, 1935.
4) La grammaire de Pāṇini traduite du Sanskrit avec des extraits des commentaries indigenes, Paris, 1948-54. ed. by S. M. Katre,1987.
5) Aṣṭhādhyāyī of Pāṇinī,Tr. And Explanatory notes by S. D. Joshi and J. A. F. Roodbergen, Sahitya Academy, New Delhi.(12 volumes)

Gaṇapāṭha and Dhātupāṭha

The Dhātupāṭha is preserved in some commentaries such as Maitreya-rakshita. The version given in the commentaries probably did not exist to Kātyāyana. It is also known from some of Nāgēśa's statements that interpolations were common to the text. The authorship of the work has also been attributed to the etymological school (Pawte) but refuted by scholars such as Palsule. As far as the Gaṇapāṭha is concerned, even scholars such as Bhandarkar have indicated the possibility of tampering and interpolation. The work of Ayaschit and Cardona seems to bear this out.

1) Ksīrataraṅgiṇī, a comm. on Dhātupāṭha by Liebich Bruno. Marcus.

Uṇādisūtra-s

1) Ujjvala's commentary on the Uṇādisūtras, edited from a manuscript of East India House,1859 by Theodor Aufrecht.

Mahābhāsya

The first available commentary on the Aṣṭhādhyāyī is the Mahābhāṣya of Patañjali. It is in the form of a dialectic giving the prima facie view as the pūrvapakṣa, and the views of the uttarapakṣa and Siddhāntin. The resolution of the arguement is often left open ended and open to different interpretations. So difficult is this text to read and understand that the proverb mahābhāṣyam vā pāṭhayet mahārājyaṁ vā pālayet indicates the benefit of deep and arduous study of this text. Prior to the compilation of the Mahābhāṣya, Kātyāyana's Ślokavaarttika is available to us. These axioms or vārttikas were meant to complement the sutras of Pāṇini. While they were emendatory in nature in some places, their primary function was in being complementary to the sutra tradition. Often Kātyāyana or Vararuci is said to be in opposition to Pāṇini but the truth is that even in being emendatory in some places he remained faithful to the tradition. This is a first example of dissent but within the confines of the tradition and the eventual assimilation into the traditional mainstream. Patañjali's work was in examining the 1500 sutras available to him and reviewing the purpose of the vārttikas. Often he is seen as a defender of the sūtrakāra but the reality is that even he is independent in some of his views. This marked independence in thought and scholarship is the hallmark of the grammatical tradition. In order to resolve the tensions between the sūtrakāra and the vārttikakāra, Patañjali introduces novel methods to read a sūtra, such as the 'yogavibhāga' or splitting up the sūtra differently to arrive at the intended meaning. This is seen in the section on kāraka, the Kārakaahnikam, where the sutra regarding apādana or ablation is read by yogavibhāga. Thus from the beginning of the commentatorial traditon novel methods are used to explain discrepancies. Yogavibhāga itself is not new to grammarians but its employment to explain the bulwark of rules is. In a marked trend this

tendency to use a concept such as yogavibhāga is seen later in the Kārakā, an independent commentary on the Aṣṭhādhyāyī. The Mahābhāṣya is divided into 85 topics or ¡hnikas as it is said that one āhnika could be read within a day. As has already been said the first āhnika the Paspaśāhnikam deals with the fundamental concerns regarding grammar. Not only is the purpose of studying grammar delved into, the purpose of the upadēśa of letters or akṣara is also dealt with. The independence of the commentators is seen in many instances. To cite an instance, the opening sutra of the Paspaśā is 'atha śabdānuśāsanam'. There is much controversy of opinion as to whether this line is a sūtra, a vārrttika or part of the Bhāṣya. Though Kaiyaṭa is a typical Pāṇ!niya, in this instance he does not feel that this line is part of the sutra. Sticking to his position he says that the first sutra is 'vṛddhiraadaic' (1.1.1) and the line belongs to the Bhāṣya tradition. Such differences are common to the commentaries and treatises but by large the later day commentators fall in line with Pāñini, Vararuci and Patañjali. It is not without reason that Pāṇini, Vararuci and Patañjali are regarded as the Munitraya of grammar, so much so that in the 17th century Bhattoji pays respects to them before starting his prakriyā work the Siddhānta Kaumudī.

Editions of Mahābhāṣya

The standard edition is by Kielhorn followed by K. V. Abhyankar's edition. The dīpikī is the earliest commentary by Bhartṛhari on the Mahābhāṣya. The two running commentaries preserved to date on the text are the earlier Pradīpa by Kaiyaṭa and the Uddyota of Nạgeśa. The latter offers his own interpretation at times though he follows the Pradīpa in the main. M. S. Narasimhacarya worked on the commentaries Laghuvivara,a, Bṛhadvivara,a of Rāmacandra Sarasvatī, Ratnaprakaśa of Sivarāmendra

Sarasvatī Yogendra and the Nārāyaṇīya, of Nārāyaṇa Sāstrin, on the Pradīpa, a work that Filliozat came to be associated with. On the basis of the statement *ārṣe viplavate granthe* considerable controversy has been generated whether a portion of the text was lost or not. The opinion of Kielhorn seems to be that the text was not reconstructed during its transmission in manuscripts, an opinion expressed by Weber among others.

1) ed. Kielhorn. Govt. Central Press. Bombay. 1880-85.
2) ed. James R. Ballantyne. Orphan School Press. Mirzapore. 1856.
3) ed. George Buhler,Mss. Of the Mahābhāṣya from Kaśmir, IA,1878.
3) Avyayībhāvatatpuruṣāhnika ed.S. D. Joshi and J.A.F.Rood bergen, Univ. of Poona, Poona.1969.
4) Karmadhārayāhnīka ed. S. D. Joshi and J.A.F. Roodbergen, Univ. of Poona, Poona. 1971.
5) Tatpuruṣāhnika ed. S. D. Joshi and J. A. F. Roodbergen, Univ. of Poona, Poona. 1973.
6) ed. Filliozat, Institut Francaise d' Indologie, Pondicherry. 1973.
7) Kārakāhnika ed. S. D. Joshi and J. A. F.Roodbergen, Univ. of Poona, Poona. 1974.

The commentatorial tradition of the Mahābhāṣya is unbroken upto the 18th century. One of the most important commentaries on the text is the Mahābhāṣyadīpikā of Bhartṛhari. The Dīpikā though incomplete offers insight into problematic discrepancies. The date of this text is assigned to the 7th century A. D. Immediately following this composition is the production of Kaiyaśa's Pradīpa on the Mahābhāṣya. Kaiyaśa marks the end of one stage of the Pāṇiniya school. The next available commentary is the Uddyota of Nāgeśa

as late as the 18th century A. D. By this time the prakriyā grammars had gained much importance and only a few commentaries were written on the Mahābhāśya.

Kāśikā

The next major text, an independent running commentary is the Kāśikį of Jayāditya and Vāmana. While the Kāśikā is based on the Aṣṭhādhyāyī and borrows from the Mahābhāṣya it is most heavily influenced by Candra Vyākaraṇa of Candragomin. We are indebted to this text for the identification of some of the sutras as belonging to pre-Pāṇinian grammarians such as Apiśāli among others. The lack of a maṅgalācaraṇa at the beginning of the text suggests Buddhist leanings in the author. Jayāditya composed the first five chapters and Vāmana the last three. The merit of the work is that it is a running vṛtti and maintains the order of sutras in the Aṣṭhādhyāyī thus accounting for anuvṛtti among other devices that the A uses. This is where it differs from the Siddhānta Kaumudī which is a prakriyā work that disturbs the order of the A and therefore also of the hierarchical structure of the rules. The Kāśikā also follows the yathoddeśapakṣa giving a full knowledge of the words and not merely its forms or derivations as the prakriyā grammar does. But the Kāśikā also differs from the A in about 58 rules some of which have come about by splitting the original i.e. by yogavibhāga. The main commentary on the Kāśikā is the Nyāsa of Jinendrabuddhi who is quoted by no less a rhetorician than Bhāmaha. Following the Nyāsa (5th century A. D.) Haradatta composed in the 8th century the Padamañjarī on the Kāśikā. Thus the Kāśikā enjoys the presence of two major commentaries on the text.

Editions of Kāśikā

1) La Kāśikāvṛtti adhyāya I pādal 2 vols. École française d' Extrême Orient. Paris. 1960-62.

2) La Kāśikāvṛtti adhyāya I pādal traduite et commentee par Yutaka Ojihara et Louis Renou, Paris, 1967.

3) At present Johannes Bronckhurst of Switzerland is working with Saroja Bhate of Pune on a edition of running Kāśikā.

The Prakriyā grammars

The period between Kaiyaṭa and the beginning of the prakriyā tradition is characterized by recasts of the Aṣṭhādhyāyī of which the Ruupamāla is one such.

Rāmacandra was the first to write a prakriyā grammar, the Prakriyā kaumudī, in the beginning of the 15th century. The most famous commentary on this text is the Prasāda of Viṭṭhalācārya. The other commentary is the Prakriyāprakāśa of Śeṣa NarasimhaSūrī.

1) Gustav Oppert, The grammar of śākatāyana with the prakriyasaṃgraha commentary of AbhayacandraSūrī, Madras, 1894.

Bhaṭṭōji Dīkṣita's Siddhānta Kaumudī

The work, Siddhānta Kaumudī is the magnum opus of Bhaṭṭōji Dīkṣita written in 1650 A. D. This is in the prakriyā or perfected tradition where the original sutras of Pāṇini have been rearranged for the ease of instruction. The Siddhānta Kaumudī follows the kāryakālapakṣa giving merely the forms and derivations of words. Thus after the introduction to Saṃjña or technical terms it deals with sandhi rules, a section that finds place in the last part of the Aṣṭhādhyāyī. The grouping together of similar topics under the same heading has made this work so popular that with the passage of time it ousted out the Aṣṭhādhyāyī in terms of popularity. So much so, that it was read only by serious scholars but the Kaumudī found acceptance among all as

a ready reference manual. However as previously stated the drawback of the Kaumudī is that the devices such as anuvṛtti, maṇḍūkapluti are hard to decipher in the ordering of sutras. The force of the 'para' rule is hard to understand as the numbering has changed. To remedy this Bhaṭṭōji provided a vṛtti to make it self explanatory and this vṛtti has become extremely popular.

Bhaṭṭōji wrote a commentary the Prauḍha manoramā that is different from the commentary Bālamanoramā. The immediate commentary on this latter manoramā is the Tattvabodhinī of Jñānēndra Sarasvatī. Moreover, the commentary Śabdakaustubha is a commentary on the Asṭhadhyayi by Bhaṭṭōji. This work is incomplete.

Editions

LaghuSiddhānta Kaumudī

1) ed. James Ballantyne 1889.

The next most illustrious Pāṇiniya is Nāgeśa a pupil of a close relative of Bhaṭṭōji. His commentary the Uddyota is on the Pradīpa of Kaiyaṭa. Apart from this he compiled the Paribhāṣenduśekhara a collection of paribhāṣas or rules of interpretation. He is also responsible for Śabdaratna, a commentary on the Prauḍhamanoramā and different editions of Śabdenduśekhara on Pāṇini's grammar. Among the other works is viṣamī a commentary on Śabdakaustubha. His final and lasting contribution to grammar are the three editions of the Vaiyākaraṇasiddhānatamañjūṣā.

Editions

Paramalaghumañjūṣā

1) currently Prof. George Cardona is working on Paramalaghumñjuṣā edition.

Paribhāṣēnduśēkhara

1) ed. F. Kielhorn, Part I, Indu Prakash Press, Bombay, 1868, Part II, 1874.

Vaidaynātha Payaguṇde has written many commentaries on the existing works. Gadā on Paribhāṣēnduśēkhara, Kalā on the Mañjūṣā, Prabhā on Śabdakaustubha, Bhāvaprakāśikaa on Śabdaratna are among others.

AnnamBhaṭṭa outside the circle of the Dīkṣita school wrote the Mitākṣarī an independent commentary on the Aṣṭhādhyāyī. This writer is the same as the author of the Nyāya manual Tarkasaṅgraha. Varadarāja contributed to the abridgement of the Siddhānta Kaumudī into Madhya, Laghu and Sāra versions. The progressive simplification of the texts ultimately resulted in manuals such as Rūpāvalī and Samāsacakra.

Vākyapadīya and Texts on the Philosophy of grammar

Around 650 A. D. Bhartṛhari wrote the famous tract the Vākyapadīya on the philosophy of grammar expounding Sabdādvaita or monism of language. The book is divided into three parts, the Āgama, the Vākya and the Pada Kāṇḍas. The first Kāṇḍa has the illustrious commentary of Vṛṣabhadeva the Paddhati and the more recent Ambākartrī by Raghunatha Sarma. Punyarāja and Helarāja are the two main commentators of the other two Kāṇḍas. Bhartṛhari himself has written an autocommentary, the vṛtti on the Āgama or Brahma Kāṇḍa. This text is important in that it carries on the tradition laid by previous grammarians such as Patañjali on the topics such as universals and the relation between word and meaning which is eternal according to the grammarians. Bhartṛhari's original contribution lies in synthesis of the theory of Sphoṭa, resonance of which was

found earlier. Kāla or Time, Jāti or universals and vṛtti or complex derivations are analyzed threadbare in an attempt to go deeper into the semantics of form or structure of the word.

1) Brahmakāṇḍam avec la vṛtti de Harivṛṣabha, ed. Madeiline Biardeau, Boccard, Paris, 1964.

2) The philososphy of Trikāṇḍī, Ashok Aklujkar, Harvard University dissertation on Bhartṛhari the grammarian with extensive bibliography.

Other works on Semantics

Kauṇḍa Bhaṭṭa's Bhūṣaṇasāra after the time of Bhaṭṭoji is an abridgement of his larger Siddhānta Bhūṣaṇa. The work is exceedingly semantic in outlook and he devotes a chapter to the delineation of Sphoṭa theory.

Bhūṣaṇasāra

This text by Kauṇḍa Bhaṭṭa is mostly semantic and has the following edition though Chowkhamba has more than three editions.

1) M.M. Deshpande, Kauṇḍabhaṭṭa on the philosophy of nominal meanings (the text of Kauṇḍabhaṭṭa Nāmārthanirṃaya with an English translation explanation and introductory essay, University of Pennsylvania dissertation,1972.

Sphōṭasiddhi

This text by Maṇḍana Miśra vindicates the theory of Sphoṭa against Mīmāmsakas.

1) Madeleine Biardeau, Institut Francaise d' Indologie, Pondichery, 1958.

The Non-Pāṇiniya Grammars

Aindra School of Grammar

1)Burnell A.C. On the Aindra school of Sanskrit grammarians their place in Sanskrit literature and subordinate literatures, Mangalore,1875.

Cāndra Vyākaraṇa

Candragomin lived before the time of the Kāśikā and thus the lower limit of his date is considered to be 650A.D. The upper limit is given by a reference to the Huns and thus the date of Candragomin is fixed at 470 A.D. according to Belvalkar. Candragomin was a Buddhist and accordingly made changes in his grammar expunging vedic examples and references. The number of pratyāhāras is also lesser in his scheme .The total number of sutras amounts to 3100 as against the 4000 odd of Pāṇini. The work is of six chapters of four pādas each. Candragomin has grouped together the sutras of a grammatical operation but his terminology is as artificial as Pāṇini. The accessory works of this grammar are the Varṇa śīkṣā akin to the Pāṇiniya one, the Liṅgānuśāsanam, an Uṇādisūtra list, Upasargavṛtti and the Gaṇapāṭha. The Dhātupāṭha of Pāṇini commented by Kṣīrasvāmin has been modified to meet the needs of the Buddhists. Being the work of Buddhists it shared the same fate and quickly went out of vogue due to its lack of originality. Many Ceylonese and Tibetan translations preserve this grammar.

1) Bruno Liebich, C¡ndravy¡kara¸a: die Grammatik des Candragomin, Sūtra, uṇādi, Dhātupāṭha, Liepzig, Brockhaus, 1902.

Jainendra school

Devanandi is the author of this grammar and his date precedes Candragomin. This grammar consist of about

3000 sutras in the shorter version followed by Abhayanandī and about 3700 sutras in the version followed by Somadeva. There is an utter lack of originality and the work suffers from clarity although brevity is maximized. The pratyāhāra sutras and the vedic accents are omitted. One recast of this work is available in the 15th century A.D. but it died a natural death.

Another Jain grammar is the Śakaṭāyana school which consists of the work Sabdānuś- āsana with a total number of sutra being 3200. He has omitted vedic references and included 13 pratyāhāra sutras. The accessory works are found attached to this work. This work along with its commentaries came to naught with the compilation of Hemacandra's Śabdānuśāsana. This work consists of 4500 sutras in 8chapters of 4 quarter chapters each. The striking feature of this work is the fact that the last chapter consists of rules of the Prākṛt language only. Hemacandra also wrote a commentary on his own work the Bṛhadvṛtti. The text lacks originality borrowing alternately from Pāṇini Candragomin and Devanandi. The accessory manuals such as Dhātupāṭha Gaṇapāṭha, Liṅgānuśāsanam and a book of Paribhāṣas are found attached to the text. The fifteenth century saw a culmination of commentaries on this grammar but Hemacandra's work fell into disuse.

Other Grammars

The most popular and simplified grammar was that of Śarvavarman who wrote the Kātantra grammar. Burnell pointed the relation between Kātantra and the Tamil grammars as the former also is said to be from the Aindra. The work consists of 1400 sutras and the vedic accents were omitted. The status of the kṛt and taddhita sections are controversial as they are regarded to be interpolations by some. Durgasimha wrote a commentary to this work.

Another grammar is the Sārasvata school which consists in its work of only 700 sutras. This grammar

dispenses with the anubandhas and by simplifying extensively gains in economy. The arrangement of these sutras by Anubhutisvarūpācārya resulted in the Sārasvata prakriyā. The Sārasvata prakriyā enjoyed the attention of many commentators and also consists of the various accessory manuals.

The Mugdhabodha of Bopadeva belongs to the 13th century. Belvalkar admires the clarity, the economy and the originality of Bopadeva. The only accessory treatise found is the Kavikalpadruma the list of roots and Kāmadhenu with quotations.

The two other prominent schools are the Jaumara school of Kramadiiśvara and the Saupadma school of Padmanabhadatta.

An interesting aspect of these schools is that they have survived to date in Bengal, far away from Maharashtra, which saw a resurgence of the Pāṇinian Prakriya tradition. The other works that followed the former works show a great degree of sectarianism in that the employment of technical terms is reflected in the use of the names of Hari, Kṛṣṇa or Rādha as the case maybe.

The examination of grammatical treatises reveals the predominant position that Pāṇini enjoyed and even with the short lived popularity of Candra's grammar the functionality of a complete, perfect and original grammar could not be superseded. However the tradition illustrates the fact that grammars reflect the need of the day and are written with the implicit understanding that they will meet that need. The position of the commentaries is so highly esteemed in Sanskrit that it is said that vyākhyānato viśēṣapratipattiḥ na hi sandehāt alakṣanam. Thus a commentary with its special emphasis can throw light on a problem and our doubts cannot repudiate their importance or significance. This

importance given to the commentarial tradition underlies all significant grammatical activity in Sanskrit.

Miscellaneous but significant works on grammar by other foreign scholars:

Al-George, Sergiu, contributed many articles to subject in Pāṇini and zero in Pāṇini

Allen, William Sidney, was responsible for the exposition of Phonetics in Ancient India, Oxford University Press, London,reprint, 1963.

Theodor Aufrecht, De accentu compositorum sanskritorum, Bonn, Konig, 1847.

Bendall Cecil, Review of Kielhorn, A grammar of the Sanskrit Language, Bombay, Government Central Book Depot, 1889.

Benfey Theodor on Vedic grammatical works,1852,1874.

Leonard Bloomfield works such as review of Liebich(1929) and in Language,1933 NY,USA.

John Brough, works on early brahminical gotra and pravara systems,1953, Cambridge.

Thomas Burrow, The Sanskrit Language, London, Reprint, 1959.

Paul Kiparsky, Pāṇini as a Variationist on the rules of vibhāṣā

J.S.Speijer, Sanskrit Syntax, Reprint, Kyoto, 1886.

J.F.Staal, Among his many works on Vedic and grammar Euclid and Pāṇini deserves special mention for a comparative study. Also his book on Universals touches on all branches of Sanskrit on the nature of Universals. Besides, he has written READER ON THE

SANSKRIT GRAMMARIANS, Cambridge, MIT press, 1972.

Jakob Wackernagel, Altindische Grammatik, ersterr Band, Lautlehre, Reprint with introduction by Louis Renou, 1957.

Albrecht Weber, The history of Indian Literature tr. From the second german edition by John Mann ND Theodor Zachariae reprint, Varanasi, 1877.

Whitney, Sanskrit grammar, Harvard Univ. press, 1955 reprint.

References

1) George Cardona, *Pāṇini - A Survey of Research,* Motilal Banrsidass, Delhi,1976.

2) George Cardona, *Recent Research in Pāṇian Studies,* Motilal Banarsidass, Delhi, 1999.

3) S. K. Belvalkar, *Systems of Sanskrit Grammar,* Aryabhushan Press, Poona, 1915.

4) K. V. Abhyankar and J. M. Shukla, *Vyākaraṇa Mahābhāṣyam (Navāhnikī)*, Poona, 1968.

Acknowledgement

I would like to acknowledge the assistance received from Dr. G. Gayathri Preetha in the preparation of this document.

செம்மொழித் தமிழ் மொழியியல் ஆய்வுகள்

செ.வை. சண்முகம்

1. செம்மொழித் தமிழ்

செம்மொழித் தமிழ் என்பது அண்மையில் இந்திய அரசு தமிழுக்குக் கொடுத்த ஒரு புதிய அடையாளம். தமிழின் வரலாற்றுத் தொன்மையையும், உலகளாவிய நிலையில் தமிழ் இலக்கியத்தின் தனித் தன்மையையும் கருதி, கி.பி. 2004 செப்டம்பர் 17ஆம் நாள் இந்திய மொழிகளில் தமிழ் ஒரு செம்மொழி என்று இந்திய அரசு ஓர் அரசாணையை வெளியிட்டது. அதன் தொடர்பாகத் தமிழ் அறிஞர்கள் குழு, கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு வரை உள்ள 41 தமிழ் நூல்களைச் செம்மொழித் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங் களாகக் கருத வேண்டும் என்று முடிவு செய்தது. அவையாவன: தொல்காப்பியம், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, முத்தொள்ளாயிரம், (இறையனார்) களவியல் ஆகியவை.

2. அடையாள வரலாறு

இளம்பூரணர் (11ஆம் நூற்றாண்டு) 'சான்றோர் செய்யுட் கோவை' என்றும் (அகத்திணையியல் 5), 'பெரியபாட்டு பத்துப்பாட்டு' என்றும் (செய்யுள். 150) குறிப்பிடுவதில் சான்றோர் செய்யுட்கோவை என்பது எட்டுத்தொகையைக் குறிப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. பத்துப்பாட்டுப் பெயர்களை ஆங்காங்கே குறிப்பிட்டுள்ளார். சிலப்பதிகாரத்தை ஓரிடத்தில் நேரடியாகவும் (செய்யுள். 150), இன்னொரு இடத்தில் (அகத்திணை. 20) காடுகாண் காதை அடிகளை (64-66) எடுத்துக் காட்டி, 'பிற சான்றோர் செய்யுளகத்து வருதல்' - என்று குறிப்பிடுவதால் சிலப்பதிகாரத்தைப் பிற சான்றோர் செய்யுள் என்ற வகையில் அடக்கியுள்ளார் என்பது தெளிவு.

பேராசிரியர் (13ஆம் நூற்றாண்டு) பாட்டும் தொகையும் (செய்யுளியல் 52) என்று குறிப்பிடுவது பத்துப்பாட்டும், எட்டுத்தொகையும் ஆகும். தற்கால வரலாற்று ஆசிரியர்கள் சங்க நூல்கள், சங்கம் மருவிய நூல்கள் என்று குறிப்பிடுவார்கள். இது பழங்காலத்தில் சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்க்கப்பட்டது என்ற மரபு வழக்கத்தின் அடிப்படையாகும்.

சங்க இலக்கியத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த இராமானுஜம் (Poems of War and Love, Oxford, 1985) முன்னுரையில், 'தமிழ் இரண்டு இந்தியச் செம்மொழிகளில் ஒன்று' என்றும், 'சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்கள்' என்றும் குறிப்பிட, சங்க இலக்கிய மொழிக்கு நோக்கீட்டு இலக்கணம் எழுதிய இராஜம் (A Reference Grammar of Classical Poetry, Philadelphia: The American Philosophical Society, 1992) அதற்குச் செவ்வியல் இலக்கியம் என்ற தலைப்பே கொடுத்துள்ளார். அகத்தியலிங்கம் (1997) 'சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களே' என்ற நூல் எழுதியுள்ளார். இவையெல்லாம் அரசு தமிழைச் செம்மொழி என்று அறிவிப்பதற்கு முன்னரே சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்புத் தன்மையை மனதிற்கொண்டு கூறப்பட்டவை களாகும். உலகளாவிய வரலாற்று மொழியியல்படி இவை பழந்தமிழ் (Old Tamil) நூல்கள் என்று அழைக்கப்படும். ஆனாலும் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகியவை மட்டுமே கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. செம்மொழித் தமிழ் இன்னும் பரந்த தளத்தை உள்ளடக்கியது.

செம்மொழித் தமிழ் நூல் பற்றி மூன்று முக்கியச் செய்திகள் சுட்டிக்காட்டத் தகுந்தவை.

1. அவற்றில் இரண்டு இலக்கண நூல்களும், 39 இலக்கிய நூல்களும் அடங்கியுள்ளமை. (இலக்கண இலக்கியம் என்ற வேறுபாடு மொழியியல் ஆய்வுமுறையிலும் வேறுபடுவது பற்றிப் பிற்பகுதியில் சுட்டிக் காட்டப்படும்).

2. அவைகளின் காலத்தைக் கி.மு. 300 - கி.பி. 600 என்று குறிப்பிடுவதால் வரலாற்று மொழியியல் நோக்கில் இது தமிழ்மொழியின் ஒரு காலக்கட்டத்தை (Period), குறிப்பாகப் பழந்தமிழ்க் காலக்கட்டத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளப் பெறுவது.

3. ஒரு காலக்கட்டம் என்னும் பொழுது அந்தக் காலக் கட்டத்துக்குள் ஏற்படும் வேறுபாட்டையும் வளர்ச்சியையும் ஒட்டி நூல்களைக் கால வரிசைப்படுத்துவது (Relative Chronology of the works).

வரலாற்று மொழியியல் நோக்கில் பார்க்கும்பொழுது செம்மொழித் தமிழ், தமிழ்மொழியின் பழங்காலக் கட்டத்தைச் சேர்ந்ததாக

இருப்பதால் அந்தக் காலக்கட்ட மொழி அமைப்பு, எப்படி அந்த மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பிறமொழிகளோடு ஒற்றுமையும், வேற்றுமையும் உடையதாக அமைந்து தனிமொழியாக உருப்பெற்ற தொல் வரலாறுக்கும் (Pre-history) உள்ளடங்குவது. அது போலவே, பழங்கால மொழி எப்படி இடைக்கால மொழியாக வேறுபட்டது என்ற வரலாற்று ஆய்வுக்கும் (Historical Grammar) உறுதுணையாக இருப்பது.

3. மொழியியல் ஆய்வு வகைகள்

மேலே குறிப்பிட்டபடி செம்மொழித் தமிழ், இலக்கணம், இலக்கியம் என்ற இரண்டு வகைகளை உள்ளடக்கி இருந்தாலும் மொழியியல் ஆய்வுத் தரவுகள் என்ற முறையில் 41 நூல்களின் மொழி, மொழியியல் ஆய்வுக்குத் தனியே எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

தமிழைப் பொறுத்தவரையில் இலக்கணம் என்பது இலக்கிய ஆய்வையும், தமிழ் மரபுப்படி பொருள் ஆய்வையும் உள்ளடக்கி யுள்ளது. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரமும் களவியலும் இலக்கியக் கோட்பாட்டு ஆய்வுக்குரியவை. ஆகையால் அவை இங்கு மொழியியல் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் ஆகிய இரண்டும் மொழியியல் ஆய்வோடு நேரடியாகத் தொடர்புடையதால் அவை பற்றிய ஆய்வே இங்கு விளக்கப்படும்.

4. இலக்கணம் : பொது மொழியியல் ஆய்வு

எழுத்து, சொல் இலக்கணங்கள் அடிப்படையாக மொழி அமைப்பை விளக்குவதால் அது ஒரு வகையில் மொழியியல் ஆய்வு நூல் - குறிப்பாக ஒரு காலக்கட்ட மொழியின் விளக்கமுறை மொழியியல் ஆய்வு நூல் என்று கருதலாம். இருந்தாலும் மொழி அமைப்பை எளிமை யாகவும், தெளிவாகவும், முழுமையாகவும் புரிந்து கொள்ள மொழியியல் கோட்பாட்டு நோக்கில் மறுவருணனை ஆய்வு (Reinterpretative Study) செய்யும் முறை பரவலாகக் காணப்படுகிறது. உதாரணமாக, தொல்காப்பியர் விளக்கிய சாரியை இடைச்சொற்களின் மறுவருணனை ஆய்வே அவற்றின் சரியான வடிவத்தையும் பொருளையும் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. உதாரணமாக, தொல்காப்பியர் அக்கு, இக்கு என்று கூறிய சாரியைகள் (புணரியல் 17) உண்மையில் முறையே அகரத்தையும் குகரத்தையும் மட்டுமே குறிப்பவை. புணர்ச்சி வடிவங்கள் தனித்தன்மை வாய்ந்தவையாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தொல்காப்பியர் அப்படிக் குறிப்பிட்டுள்ளார் (சண்முகம் 2001, ப. 204-28).

இந்த மறுவருணனை ஆய்வு இரண்டு நிலைகளில் மேற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. முதலாவது மேலே காட்டிய மொழி அமைப்புப் பற்றியது. இன்னொன்று: இலக்கண ஆசிரியரின் கோட்பாட்டைக் கண்டுபிடித்து அதனையும் மறுவருணனை செய்வது. மறுவருணனை என்பதை மாற்று வருணனையாகவும் கருதலாம்.

இரண்டாவதாக இலக்கணம் மொழி அமைப்பை விளக்கும் வருணனையிலும் விளக்கத்திலும் அமைந்துள்ள கோட்பாடுகளை இனம் காணுவதும் ஒரு வகை மொழியியல் ஆய்வே. இது இலக்கண மொழியியல் கோட்பாட்டு ஆய்வு (Linguistic Theories of Grammar) என்று அழைக்கப்படும். அதுவே பிற மொழியியலாருக்கும் மொழியியல் வரலாற்று ஆசிரியர்களுக்கும் பயன்படக்கூடியது. இதுவே உலக அளவில் ஓர் இலக்கணத்தின் பெருமையைப் பறைசாற்றப் பயன்படுவது.

இங்கும் மொழியியலாரின் அல்லது மொழியியலின் கோட்பாட்டு நோக்கில் மறுவருணனை செய்வது அவசியம். உதாரணமாக அக்-, -க்கு என்ற வடிவங்களை முறையே அக்கு, இக்கு அடிநிலைக் கிளவிகளாகக் (Base form in Sandhi) கொண்டு சில புணர்ச்சி விதிகளையும் கூறியுள்ளதற்குத் தொல்காப்பியரின் இரண்டு கோட்பாடுகளே காரணம்.

1. அடிநிலைக் கிளவிகள் மொழியியல் அமைப்புக்கு மாறுபட்டு இருக்கக்கூடாது. அதாவது தமிழில் வல்லெழுத்துகள் சொல்லுக்கு முதலிலும் இறுதியிலும் வரா என்பதால் அக்கு இக்கு என்று கொண்டது.
2. அடிநிலைக் கிளவிகள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி வடிவம் (Unique form) கொண்டதாக இருக்க வேண்டும் என்பது.

சொல்லதிகாரத்தில் 'இடைச்சொல்' என்று கூறிய சொல்வகையில்

(அ) ஒட்டுகள் (Bound Morphemes)

(ஆ) ஒட்டிகள் (Clitics)

(இ) அகராதியன்கள் (எல், தஞ்சம் போன்றவை)

என்று மூன்று வகை அடங்கியிருப்பது இன்று உணரப்பட்டுள்ளது (சண்முகம், 1992: 261-84). எனவே இலக்கண ஆசிரியரின் மொழியியல் கோட்பாடு என்ன? இன்றைய மொழியியல் நோக்கில் ஆசிரியரின் மொழியியல் கோட்பாடு என்ன? என்று காண்பது, கோட்பாடுகளை மறுபரிசீலனை செய்வது என்று கோட்பாட்டு ஆய்வும் இரண்டு வகைப்படும்.

அண்மைக்காலமாக இலக்கணத் தோற்றத்திற்கான காரணம், இலக்கணத்துக்கும் இலக்கியத்துக்கும் உள்ள உறவு, இலக்கியத்துக்கும் சமூகத்துக்கும் உள்ள உறவு ஆகியவற்றை ஆராயும் இலக்கண சமூக இயல் என்ற (Sociology of Grammar) ஆய்வு, உலக அளவிலும் தமிழக அளவிலும் பேசப்பட்டு வருவது சமூக மொழியியலின் (Sociolinguistics) ஒரு பகுதியாகக் கருதத்தகுந்தது.

5. செம்மொழித் தமிழ் இலக்கண மொழியியல் ஆய்வு

செம்மொழித் தமிழில் அடங்கியுள்ள இரண்டு இலக்கணங்களில் மிகப் பழமையானது தொல்காப்பியமே. தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் சொல்லதிகாரம் விளக்கும் மொழி அமைப்பும் இலக்கண இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் சிறப்பானவை; தனித்துவம் வாய்ந்தவை. அதன் முழுச் சிறப்பு இன்னும் உலக அளவில் உணரப்படவில்லை. அதற்கு ஒரு காரணம் நாம் மொழியியல் கோட்பாட்டு நோக்கில் ஆராய்ந்து அதன் கோட்பாட்டுப் பெருமைகளை உலக அளவில் உணர்த்தாததுதான்.

தொல்காப்பியத்தின் முதல் ஆய்வாளர்களாக, தமிழ் இலக்கண ஆசிரியர்களே கருதத் தகுந்தவர்கள். உதாரணமாக 'எல்' என்ற சொல்லை ('எல்லே விளக்கம்' - இளம்பூரணர் பாடம் - இடையியல்: 21) 'உரிச்சொல் நீர்மைத் தாயினும்' ஆசிரியர் இடைச் சொல்லாக ஓதினமையால் இடைச்சொல் என்ற கோடும்' - என்ற சேனாவரையர் (13ஆம் நூற்றாண்டு) வாசகம் அந்தச் சொல் வகை பற்றிய ஐயத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. உரையாசிரியர் என்ற முறையில் அவர் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்கினாலும், நேமிநாதர் (12ஆம் நூற்றாண்டு) 'எல்லும் விளக்கம் எனல்' (உரியியல் 59.4) எனக் கூறியுள்ளதால் நூலாசிரியர் என்ற முறையில் அவர் மறுவருணனை செய்துள்ளார் என்று சொல்லலாம். ஆனால் 'எல்' என்ற சொல்லின் முழுப் பகிர்வையும் கவனிக்கும்போது, 'எல்லினன் பெரிதேல்' (குறுந்தொகை, 45.3), விளக்கமுடையவன், எல்லும் எல்லின்று பகல்பொழுது மயங்கியது (குறுந்தொகை, 179.2), இடைச்சொல்லாகவே கருதலாம் என்று இன்று உணரப்பட்டுள்ளது (சண்முகம், 1992: 235).

அடுத்த நிலையில் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களே தொல்காப்பிய மொழியியல் ஆய்வாளர்களாகக் கருதத்தகுந்தவர்கள். அவர்கள் உரை பல இடங்களில் மறு வருணனை ஆய்வாகவும் மொழியியல் கோட்பாட்டு ஆய்வாகவும் அமைந்துள்ளது.

இலக்கண உலகில் உரையாசிரியர் (11-16ஆம் நூற்றாண்டு) என்ற போர்வையின்றி இலக்கண ஆராய்ச்சி செய்த பெருமை 18ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சிவஞானமுனிவருக்கே உரியது. அவருடைய **தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தியும் முதல் சூத்திர விருத்தியும்** இருபதாம் நூற்றாண்டு ஆய்வுமுறை வளர்ச்சியின் முன்னோடியாகக் கருதத் தகுந்தவை. அவர் தொல்காப்பியத்தை மறுவருணனை ஆய்வும் கோட்பாட்டு ஆய்வும் செய்துள்ளார். அவரே முதன்முதலில் உயிரெழுத்துகளில் குறிலும் நெடிலும் வேற்றுநிலை வழக்கில் வருவதால் (அடு/ஆடு) தனி எழுத்துகளாகக் கருதவேண்டும் என்று விளக்கி உயிரளபெடை அப்படி அமையவில்லை என்றும் சுட்டிக்காட்டி யுள்ளதால் ஒலியன் கோட்பாட்டை முன்மொழிந்தவராகக் கருதலாம்.

> **நெட்டெழுத்தாவது நீரும் நீரும் சேர்ந்தாற் போலக் குற்றெழுத்து இரண்டு ஒத்து நின்று நீண்டிசைப்பது ஒன்றாகலின், அஃது உணர்ந்து கோடற்குக் குற்றெழுத்து களுக்குப் பின்னர் நெட்டெழுத்துக்கள் வைக்கப்பட்டன. . . . இந்நெட்டெழுத்துக்கள் மொழி காரணமாய் வேறு பொருள் தந்து நிற்றலின் அது பற்றி வேறு எடுத் தெண்ணி உயிர் பன்னீரெழுத்து எனப்பட்டன.* அளபெடை அந்நெட்டெழுத்தோடு குற்றெழுத்து ஒத்துநின்று நீண்டிசைப்பது ஒன்றாயினும், மொழி காரணமாய் வேறு பொருள் தராது இசை நிறைத்தல் மாத்திரை பயத்தலாய் நிற்றலின் வேறு எழுத்தென வைத்து எண்ணப்படாததாயிற்று என்பது நுண் உணர்வோர் ஓர்ந்து உணர்க**

என்பது அவரது வாசகம். 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஒலியன் கோட்பாடும் அதற்கு அடிப்படையாகப் பேசப்படும் குறைந்தபட்ச இணைகள் என்ற கருத்தமைவும் இங்குப் புதைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

20ஆம் நூற்றாண்டு எழுத்ததிகார ஆய்வைப் பொறுத்தவரை வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார், தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார், கா. பால சுப்பிரமணியன், க. முருகையன், செ.வை. சண்முகம், சுபாஷ் சந்திரபோஸ் ஆகியோர் மறுவருணனை ஆய்விலும் கோட்பாட்டு ஆய்விலும் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்கள். தொல்காப்பியரின் ஒலியன் கோட்பாடு

* கருத்து முக்கியத்துவம் கருதி அடிக்கோடு இடப்பட்டுள்ளது

மாற்றிலக்கண மொழியியலாளரின் ஒலியன் கோட்பாடான விதிமுறை ஒலியன் கோட்பாட்டை ஒத்தது என்று இப்போது உணரப்பட்டுள்ளது. அவருடைய புணரியல் கோட்பாடு ஒலிக் கட்டுப்பாடு மட்டும் அல்லாமல் சொல், பொருள், இலக்கண உறவு, சொல் வகைப்பாடு ஆகிய பல நிலையிலும் கட்டுப்பாடு உடையது என்ற கருத்தும் உடையது என்று உணரப்பட்டுள்ளது.

சொல்லதிகாரத்தைப் பொறுத்தவரையில் ச. அகத்தியலிங்கம், மு. இஸ்ரேல், செ.வை. சண்முகம் ஆகியோர்களது ஆய்வு குறிப்பிடத் தகுந்தது. மூன்றாம் வேற்றுமை வினைமுதல் பொருளிலும் வரும் என்பார் தொல்காப்பியர் (வேற்றுமை. 12). அகத்தியனாரால் தமிழ் உரைக்கப்பட்டது என்பதே அதற்குரிய உதாரணம். இங்கு அகத்தியனார் தமிழை உரைத்தார் என்ற புதைநிலை வாக்கியத்திலேயே அகத்தியர் என்பது வினை முதலாகும். இங்குப் புறநிலையில் மூன்றாம் வேற்றுமையாக இருப்பதை வினை முதல் என்று கூறியதற்கு அதன் புதைநிலை அமைப்பே காரணம். இது மாற்றிலக்கண மொழியியலுக்கு முன்னோடி.

தொல்காப்பியரின் சொல்லதிகாரம் சொல்லியலை (Morphology) விடத் தொடரியலுக்கே முக்கியம் கொடுத்துள்ளதும், தொடரியலில் புறநிலை அமைப்பு (Surface Structure), புதைநிலை அமைப்பு (Deep Structure) என்ற வேறுபாட்டை உணர்ந்து ஆங்காங்கே விளக்கி யுள்ளதும், தனி வாக்கியத்தின் தொடரியல் அமைப்பு மட்டுமல்லாமல், கருத்தாடல் நோக்கில் அமையும் கிளவிகள் (utterance - அது ஒரு சொல்லாகவும், தொடராகவும், ஒரு வாக்கியமாகவும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வாக்கியங்கள் அமையலாம்) என்ற முறையில் கவிதையின் தொடரமைப்பு மாற்றத்தை 'மொழிபுணர் இயல்பு' என்று விளக்கியுள்ளதும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தகுந்தவை. தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம் இலக்கிய மொழி ஆய்வுக்கும் - மொழியியல் திறனாய்வுக்கும் முன்னோடியாக அமைந்துள்ளதும் இப்பொழுது தெளிவாகி உள்ளது.

தொல்காப்பிய இலக்கணச் சமூக ஆய்வே உலக அளவில் காணப்படும் மிகப் பழைய இலக்கணங்களோடு ஒப்பிட்டு, தொல்காப்பியத்தின் தனித்தன்மையையும் தோன்றியதற்கான காரணத்தையும் ஓரளவு விளக்கியுள்ளது (அகத்தியலிங்கம், 2001, 2005, சண்முகம், 1989). உலகில் மிகப் பழைய இலக்கணங்கள் (சுமேரிய மொழி, கி.மு. 1600, வடமொழிப் பாணினி இலக்கணம் கி.மு. 500, கிரேக்கம், டையோனியஸ் த்ராக்ஸ் (Dionysius Thrax), டெக்னே கிரமடிகே (Techne

Grammatike) கி.மு. 100) மொழி அமைப்பை (எழுத்து, சொல்) மட்டுமே விளக்கும் இலக்கணங்களாக அமையத் தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் மூன்றையும் விளக்கும் இலக்கணமாக அமைந்துள்ளது. இலக்கணச் சமூக ஆய்வின் ஒரு கூறான இலக்கண உருவாக்கத்தில் பிறமொழிச் செல்வாக்கும் அடங்கும். தொல்காப்பியருக்கு வடமொழி தெரியும் என்று இன்று பரவலாக ஒத்துக்கொள்ளப்படுகிற நிலையில் அதன் செல்வாக்கு, தொல்காப்பியத்தின் தனித்துவம் ஆகியவை பற்றி ஆராய்ச்சிகள் (சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, 1934, மீனாட்சி, 1997) மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளன.

இறையனார் களவியல் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது களவியல் என்ற நூலின் ஆசிரியர் இறையனார் என்ற பொது வழக்கில் வழங்கும் மரபை ஒட்டியது. நூலுக்குள் சிவபெருமான் இயற்றியதாகவே குறிப்புகள் காணப் படுகின்றன. அது ஒரு ஐதீக/வைதீக மரபே. அதனால் ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை என்று கருதுகிறார்கள். அது ஒரு பொருள் இலக்கணம். அதன் தோற்றத்துக்குக் காரணமான இலக்கண சமூக இயல் நோக்க ஆய்வு (சண்முகம், 1994) மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

6. மொழியியல் : சொல் ஆய்வு

மொழியியல் என்பது கடந்த 50 ஆண்டுகளாய்க் கலைச் சொல்லாய் அறிவியல் வழிப்பட்ட மொழி ஆய்வைக் குறித்து வருகிறது. இங்கு இயல் என்பது அறிவியல் ஆய்வைக் குறிக்கும் கலைச்சொல்லாய்ப் பரவலாகப் (விலங்கியல், தாவரயியல், இயற்பியல், வேதியியல்) பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால் செம்மொழிக் காலத்தில் நூலின் உட்பிரிவைக் குறித்து ஓத்து (அ) அத்தியாயம் என்ற பொருளில் வழங்கியது என்பதற்குத் தொல்காப்பியம் பிறப்பியல், புணரியல், வேற்றுமையியல், அகத்திணையியல் போன்றவை சான்றாகும். அந்த முறையிலேயே நன்னூலார் (14ஆம் நூற்றாண்டு) பதவியல் என்று கூறியதை 18ஆம் நூற்றாண்டில் முத்துவீர உபாத்தியாயர் 'மொழியியல்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இங்கு மொழி என்பது சொல் என்பதையும் இயல் என்பது நூலின் பகுதியையும் குறிக்கும்.

மொழி என்பதும் செம்மொழித் தமிழ்க் காலத்தில் 'சொல்' என்ற பொருளிலேயே பெரும்பான்மையும் வழங்கப்பட்டது. இன்று நாம் பாஷை என்ற பொருளில் வழங்குவது அன்று சிறுபான்மை வழக்கே.

7. இலக்கியம்: பொது மொழியியல்

இலக்கியம், மொழியியலாருக்கு ஒரு தரவு (Data) நூலேயாகும். எனவே அதன் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு இலக்கியத்திற்கும் ஒரு விளக்க முறை இலக்கணம் எழுதலாம். அப்படி ஒரு காலக்கட்டத்தைச் சேர்ந்த இலக்கியங்களைத் தனித்தனியே ஆராய்ந்து விளக்கமுறை இலக்கணம் எழுதுவது, அகராதி தயாரிப்பது ஆகியவை அடுத்தகட்டப் பணி. அதற்கு அடுத்த கட்டமாக அந்த எல்லா இலக்கியங்களின் இலக்கணங்களையும் தொகுத்து வகைப்படுத்தி அந்தக் காலக்கட்ட மொழி அமைப்பு (Synchronic Grammar) எழுதப்பட வேண்டும். ஒரு காலக்கட்ட அகராதி தயாரிப்புப் பணியும் மேற்கொள்ளப்படலாம்.

ஒரு காலக்கட்டம் என்பது பல நூற்றாண்டுகள் அடங்கிய காலப்பகுதி என்பதாலும், அந்தக் காலக்கட்டத்துக்குள் வேறு வேறு காலப் பிரிவில் நூல்கள் எழுதப்பட்டிருக்கும் என்பதாலும் மொழியியல் அடிப்படையிலும் அந்தக் காலக்கட்டத்தைச் சேர்ந்த நூல்களில் காலவரிசை (Relative Chronology) வரையறை செய்ய முடியும். அதுவே வரலாற்று மொழியியல். ஒரு காலக் கட்டத்தைச் சார்ந்த மொழியின் அமைப்புக்கு உள்ளேயே மூன்று உட்பிரிவாக முன் (early), இடை (middle), பின் (late) என்று பாகுபடுத்துவதும் உலகளாவிய முறை ஆகும். அந்த முறையிலும் மொழியியல் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படலாம்.

ஒரு காலக்கட்டத்தைச் சேர்ந்த நூல்கள் அந்த மொழிச் சமூகத்தின் பல சமூகத்தையும், வட்டாரத்தையும் சார்ந்த ஆசிரியர்களால் எழுதப்பட்டிருக்கக் கூடும் என்பதால் வருணனை நிலையிலேயே அந்த நூல்களுக்கிடையே காணப்படும் மொழி அமைப்புப் பொதுமைகளை இயற்சொல் வழக்குகளை - தகுமொழி வழக்குகளை (Standard dialect) இனங்காண முடியும். பெரும்பான்மையும் இலக்கியங்கள் தகுமொழி வழக்கிலேயே உருவாக்கப்படும். இருந்தாலும் அந்த ஆசிரியரின் சொந்த வட்டார, சமூக வழக்குகள் அவரை அறிந்தோ, அறியாமலோ பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கக் கூடும். அதாவது இலக்கியத்தில் சிறுபான்மை வழக்கு களாகக் காணப்படுபவைகளை அதே கட்டத்தில் வேறு வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த ஆசிரியரால் எழுதப்பட்ட இலக்கிய வழக்குகளுடன் ஒப்பிட்டால் வட்டாரக் கிளைமொழி (திசைச் சொல் - Regional dialect) வழக்குகளையும், சமூகக் கிளைமொழி (Social dialect) வழக்குகளையும் இனங்காணலாம்.

ஒரு மொழியின் வரலாற்றை மூன்று பெரும் காலக்கட்டங்களாகப் பழங்காலம் (Old period), இடைக்காலம் (Middle period), தற்காலம் (Modern period) என்று பிரித்து ஒவ்வொரு காலக்கட்டமும் முந்திய காலக்கட்டத்திலிருந்து எவ்வாறு மாறுபட்டது, பிந்திய காலக்கட்டமாக எப்படி உருவானது என்ற மொழி அமைப்பின் எல்லா நிலையிலும் ஆராய்வதே மொழி வரலாறு அல்லது வரலாற்று மொழியியல் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

உலகெங்கிலும் 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஒப்பிலக்கண வரலாறு தோன்றுவதற்கு முன், மொழியியல் ஆராய்ச்சி எல்லாக் காலக் கட்டத்துக்கும் பொருந்தும் இலக்கணமாகக் கருதப்பட்டது. ஒப்பிலக்கண வரலாறு தோன்றிய பிறகு சில மொழிகள் இன உறவு (Genetic Relation) உடையதாக - ஒரு மூலமொழியில் இருந்து தோன்றியதாக ஒரு கருத்தமைவு தோன்றியதால் மொழிக் குடும்பம் (Language family), மொழிக் குடும்பத்துக்குள் நெருக்கமான உறவுடைய உட்பிரிவு மொழியிலிருந்து தனிமொழியாகப் பிரிந்த வரலாறு - தொல் வரலாறு (Pre-history) என்ற கருத்தமைவுகளும் தோன்றின.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தற்கால மொழியியல் ஆய்வு பல்கலைக் கழகங்கள் மூலம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதால் பல்கலைக்கழக நிலையில் வரலாற்று மொழி ஆய்வும், வருணனை மொழி ஆய்வும் பரவலாக மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

8. செம்மொழித் தமிழ் இலக்கிய மொழியியல் ஆய்வு

செம்மொழித் தமிழ் நூல்களின் மொழி ஆய்வு பெரும்பான்மையும் விளக்கமுறை ஆய்வாகவே அமைந்துள்ளது. அதாவது தகுமொழி வழக்குகளே பெரும்பான்மையும் ஆராயப்பட்டு வந்துள்ளன. எனவே ஒரு காலக்கட்ட மொழி அமைப்பு ஆய்வாகவே கருதத் தகுந்தது. அதே சமயத்தில் சிறுபான்மையாக வட்டாரக் கிளைமொழி பற்றியும் மிகக் குறைந்த குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

செம்மொழித் தமிழின் முதல் மொழியியல் ஆய்வாளர் தொல்காப்பியரே. அவருடைய எழுத்ததிகாரமும், சொல்லதிகாரமும் செவ்வியல் தமிழ்க் காலக்கட்டத்தின் மொழி அமைப்பை விளக்கும் ஒரு காலக்கட்ட இலக்கணமே (Synchronic Grammar of Classical Tamil). மேலும் அவர் கோட்பாட்டு நிலையில் மட்டுமே வட்டாரக் கிளைமொழி வழக்குகளைக் (திசைச்சொல்-எச்சவியல்: 4) குறிப்பிட்டுள்ளார். சமூகக்

கிளைமொழி வழக்கைப் பொறுத்தவரை பொதுமைப்படுத்தாமல் ஓர் உதாரணம் மட்டுமே கொடுத்துள்ளார் (எச்சவியல் 49-50). மேலும் தொல்காப்பியர் உறழ்ச்சிகளாக (Free Variations) பல வழக்குகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளதிலிருந்து கிளைமொழிக் கோடுகள் (Isoglosses) கண்டுபிடிக்கப்பட்டு நான்கு கிளைமொழிப் பரப்புகள் (Dialect areas) இனம் காணப்பட்டுள்ளன (சண்முகம், 1989: 255). குறிப்பிட்ட நிலையில் மட்டும் வீரசோழியமும் செம்மொழித் தமிழின் சில பண்புகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளதாகக் கருதலாம்.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படாத செம்மொழித் தமிழுக்குரிய சில மொழிக் கூறுகளை ஆங்காங்கே சுட்டிச் சென்றுள்ளார்கள்.

19ஆம் நூற்றாண்டில் உலகளாவிய நிலையில் கோட்பாட்டு நிலையில் வரலாற்று ஒப்பிலக்கண ஆய்வு தோன்றியதால் தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு, குடகு போன்ற மொழிகள் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவை என்றும், அவற்றின் அடிப்படை மொழி அமைப்பு மாறுபட்டது என்றும் எல்லீஸ் போன்றோர் கூறியதைக் கால்டுவெல் (1856) உறுதி செய்து தென்னிந்திய மொழிகள் அல்லது திராவிட மொழிக் குடும்பம் என்ற நூலை வெளியிட்டுச் செம்மொழித் தமிழ் ஆய்வுக்கு வரலாற்றுப் பின்னணியைக் கொடுத்தார்.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் செம்மொழித் தமிழுக்குரிய இலக்கிய இலக்கணங்கள் அச்சு வாகனம் ஏறியதால் இலக்கண இலக்கிய ஆய்வுகள் பரவலாக்கப்பட்டுத் தற்கால மொழியியல் ஆய்வும் தோற்றம் பெற்றது.

20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பக் கட்டத்தில் செம்மொழித் தமிழ்மொழியியல் ஆய்வு, பிறமொழியினரால் மேற்கொள்ளப்பட்டு ஆங்கிலத்தில் பல கட்டுரைகளும், சிறு நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன. அவை பெரும்பாலும் செம்மொழித் தமிழ் சார்ந்த இலக்கியங்களின் சிறப்புக் கூறுகளை ஆராயும் ஆராய்ச்சிகளாகவே அமைந்துள்ளன. அவர்களில் குறிப்பிடத்தகுந்தவர் எல்.வி. இராமசாமி ஐயர். அவரின் கலித்தொகை மொழி (1937), திருவள்ளுவர் மொழி (1937), பழந்தமிழ் வினைச் சொற்களின் சொல்லியல் அமைப்பு (1938) ஆகிய கட்டுரைகள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தகுந்தவை. அவர்தான் முதன்முதலில் கலித்தொகை, பரிபாடல் ஆகிய இரண்டு நூல்களும் பிற எட்டுத்தொகை நூல்களை விடக் காலத்தால் பிற்பட்டவை என்றும், பின் பழந்தமிழ்க்

(Late Old Tamil) காலத்தைச் சேர்ந்தவை என்றும் குறிப்பிட்டு, சங்கத் தமிழ் நூல்களுக்குள் நூல் வரிசையை நிர்ணயித்தவர்.

ஐரோப்பிய நாட்டார்கள் செம்மொழித் தமிழ் ஆய்வில் சென்ற நூற்றாண்டின் ஐம்பதுகளிலிருந்தே தொடர்ந்து ஈடுபட்டுப் பல சிறிய நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் எழுதி வருவதும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தகுந்தது.

இங்கிலாந்தைச் சார்ந்த பர்ரோ (1945, 1948) சங்க இலக்கியத் தரவுகளைத் திராவிட ஒப்பியல் ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தி, திராவிட மொழி ஒலியன் மீட்டுருவாக்கத்தில் சங்க இலக்கிய மொழியின் பங்களிப்பையும் ஒப்பு நோக்கிக் கால வரிசையையும் தெளிவாக விளக்கிக் காட்டியுள்ளார். செக்கோஸ்லேவியா நாட்டைச் சார்ந்த கூய்ப்பர் (Kuiper) இரண்டு கட்டுரைகள் (1958, 1962) சங்கத் தமிழ் பற்றி எழுதி இருப்பதால் செம்மொழித் தமிழாய்வில் குறிப்பிடத் தகுந்த ஒருவராகிறார்.

ஐரோப்பிய நாட்டு அறிஞர்களில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தகுந்தவர் செக்கோஸ்லேவியா நாட்டைச் சேர்ந்த கமில் செவலபில் (Kamil Zvelebil). அவர் செம்மொழித் தமிழ் மட்டுமல்லாமல் பக்தி இலக்கியம், தமிழில் கிளைமொழிகள், தற்கால இலக்கியம், வாய்மொழிப் பாடல், இலக்கணம் ஆகிய துறைகளில் கடந்த 60 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆங்கிலத்திலும் ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் கட்டுரைகளும் நூல்களும் எழுதிவருகிறார். தமிழுக்கு வரலாற்று மொழி இலக்கணம் வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்தியுள்ளார்.

உருசிய நாட்டைச் சேர்ந்த ஆண்டரனோ 1950இலிருந்து முன்னவரைப் போலப் பல துறைகளிலும் செய்துள்ள ஆய்வும் குறிப்பிடத் தகுந்தது. அவரே முதன்முதலில் திராவிட மொழியின் ஆய்வடங்கல்களை வெளியிட்டவர். ஜெர்மன் நாட்டைச் சேர்ந்த தாமஸ் லெகுமன் & மால்ட்டன் ஆகிய இருவரும் (1997) சங்க இலக்கியச் சொல்தொகை (A word Index for Cankam Literature) என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

அறுபதுகளில் தமிழகத்தில் மொழியியல் ஒரு பாடமாகவும், துறையாகவும் ஏற்படுத்தப்பட்டதால் தமிழ்மொழியியல் ஆய்வும் குறிப்பாக, செம்மொழித் தமிழ் ஆய்வும் சிறப்பாக மேற்கொள்ளப்பட்டன. கேரளப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை வருகைதரு பேராசிரியராக அமர்ந்து சங்க இலக்கிய ஆய்வை ஐம்பதுகளிலேயே மேற்கொண்டதால் பேராசிரியர் வ.ஐ. சுப்பிரமணியம்

தலைமையில் சங்க இலக்கியம் தனித்தனியாக முனைவர் பட்ட ஆய்வுகளுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. அவர்கள் அகராதி தயாரித்து, வருணனை முறை இலக்கணமும் எழுதினார்கள். பதிற்றுப்பத்து (ச. அகத்தியலிங்கம்), பத்துப்பாட்டு (இராம சுந்தரம்), ஐங்குறுநூறு (இளைய பெருமாள்), நற்றிணை (அ. காமாட்சிநாதன்), கலித்தொகை (ஆண்டியப்பன்), திருக்குறள் (அ. தாமோதரன்), சிலப்பதிகாரம் (ச.வே. சுப்பிரமணியம்) ஆகியோர்களின் ஆராய்ச்சி குறிப்பிடத்தகுந்தது. அதன் விளைவாகப் புறநானூற்று அகராதி (வ.ஐ. சுப்பிரமணியம்), அகநானூற்றின் இலக்கணமும் அகராதியும் (ச.வே. சுப்பிரமணியன்) (1972), சிலப்பதிகாரத்தின் இலக்கணமும் அகராதியும் (ச.வே. சுப்பிரமணியன்) (1965), குறுந்தொகை இலக்கணமும் அகராதியும் (கிருஷ்ணாம்பாள்) (1974) ஆகியவை நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனாரின் வழிகாட்டுதலில் சங்க இலக்கியத்தில் பரிபாடல் (சோ.ந. கந்தசாமி), நற்றிணை (நித்யகல்யாணி), திருக்குறள் (பரமேஸ்வரி), தொல்காப்பிய உரை மறுவருணனை ஆய்வு (செ.வை. சண்முகம்) மேற்கொள்ளப்பட்டதோடு, அவரே (1965) ஒரு பருந்துப் பார்வையாகத் தமிழ்மொழி வரலாற்றையும் எழுதி உள்ளது குறிப்பிடத்தகுந்தது. அந்த நூலில் அவர் செம்மொழித் திட்டத் தமிழின் மொழி அமைப்பைத் தொல்காப்பியத் தமிழ், சங்கத் தமிழ் என்று மூன்று இயல்களில் ஆராய்ந்ததோடு அவைகளின் கால வரிசையையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் திருக்குறளைக் கலித்தொகை, பரிபாடலுக்கு முந்தியதாக வரிசைப்படுத்தியுள்ளார். அகத்தியலிங்கம் (1979) பதிற்றுப்பத்து மொழியைக் குறிப்பாக எழுத்தியலையும், சொல்லியலில் வினைச் சொல்லையும் விரிவாக ஆராய்ந்து ஆங்கிலத்தில் ஒரு தனி நூலாக வெளியிட்டுள்ளார். அதைத் தொடர்ந்து சங்கத் தமிழ் என்ற (வரிசையில்) ஆய்வும் (5 தொகுதிகள் (1983-1987)) வெளியிட்டுள்ளதில் செம்மொழித் தமிழின் ஒருங்கிணைந்த இலக்கணமாக வினைச்சொற்களை விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். அந்த நூல்களைப் பழந்தமிழ்க் கால நூல்கள் என்று குறிப்பிட்டதோடு, முன் பழந்தமிழ் (Early Old Tamil) பின்பழந்தமிழ் (Late Old Tamil) என்றும் பிரித்துள்ளார். முன்பழந்தமிழில் பதிற்றுப்பத்து, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, நற்றிணை, புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு ஆகியவற்றையும் பின் பழந்தமிழ் நூல்களாகப் பரிபாடல், கலித்தொகை, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை அடங்கும் எனக் குறிப்பிட்டு

அவை இரண்டுக்கும் உள்ள மொழியமைப்பு வேறுபாட்டையும் முதல் தொகுதியில் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். மேலும் பாலசுப்பிரமணியன் (1972), தொல்காப்பிய மொழிக்கும், முருகையன் (1973), கலித்தொகைக்கும் விளக்கமுறை இலக்கணங்கள் எழுதியுள்ளார்கள்.

மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம் தொல்காப்பியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியமும் (தி. நடராஜன், 1977), தொல்காப்பியமும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களும், தொல்காப்பியமும் மணிமேகலையும் போன்ற தலைப்புகளில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளதாகத் தெரிகிறது. இவை ஒரு வகையில் செம்மொழித் தமிழ் நூல்களுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாட்டைப் புலப்படுத்தி, கால வரிசையை நிர்ணயிக்க உதவுகின்றன.

செம்மொழிக் கவிதைகளில் நோக்கீட்டு இலக்கணம் (A Reference Grammar of Classical poetry) (இராஜம், 1992), என்ற எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகியவற்றின் கவிதை மொழியையும் மொழி அமைப்பையும் விளக்கும் நூல் ஒன்று வெளிவந்துள்ளது.

இந்த நிலையில் செம்மொழி இலக்கியத் தமிழுக்குப் பாண்டிச்சேரி பிரெஞ்சு நிறுவனம் (1967-70) ஓர் அகராதி வெளியிட்டுள்ளது. அதில் தொல்காப்பியம், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் வரும் சொற்கள் தொகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. **தொல்காப்பியச் சிறப்பகராதி**யும் (தொகுத்தோர் ப.வே. நாகராசன் & த. விஷ்ணுகுமாரன், பன்னாட்டுத் திராவிட மொழியியல் நிறுவனம் - திருவனந்தபுரம், 2000), **தொல்காப்பிய அகராதி**யும் (சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், 2004)) வெளிவந்துள்ளன. அண்மையில் **சங்க இலக்கிய வினை வடிவங்கள்** என்ற அகராதி எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகியவற்றில் வந்துள்ள வினை வடிவங்களைத் தொகுத்து (புலவர். மணியன், 2007) வெளிவந்துள்ளது.

செம்மொழித் தமிழ்க்கால மொழிநிலப்பரப்பு இன்றைய தமிழகம் (சோழ, பாண்டிய நாடு) கேரளத்தை (சேரநாடு) உள்ளடக்கியது. அதற்கேற்பச் சங்க இலக்கியத்தில் சேர நாட்டுப் புலவர்களாக 24 பேர் அடையாளம் காட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள். தொல்காப்பியரும், இளங்கோவடிகளும் சேர நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களே. திருவள்ளுவர் சேர நாட்டை ஒட்டிய நாஞ்சில் நாட்டைச் சேர்ந்தவராகக் கருதப்படுகிறார். இவர்கள் மொழியை ஆராய்ந்த பொழுது பழைய மலையாள

மொழிக்குரிய கூறுகள் அன்றைய சேரநாட்டு வட்டார வழக்காக இனங்காண முடிகிறது. அந்த ஆய்வை மேற்கொண்டவர்களில் இராஜராஜவர்மா, வையாபுரிப்பிள்ளை, இளையபெருமாள், நாச்சிமுத்து, சண்முகம் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இந்த ஆய்விலிருந்து செம்மொழித் தமிழ்க் காலத்தில் கேரளப் பகுதி தமிழ் பேசும் வட்டாரமாக இருந்தது. தமிழ் இலக்கியங்களும் எழுதப்பட்டன என்றாலும் 9ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு அரசியல் சமூகப் பண்பாட்டுக் காரணங்களால் தனி மொழியாக மாறத் தொடங்கிவிட்டது (சண்முகம், 1977). இதைத்தான் கேரளப் பாணீனிய ஆசிரியரான இராஜராஜ வர்மா (1917),

> **மலையாளத்தில் பழங்குடி மக்கள் தமிழர்கள் என்பதோடு அவர்களது மொழி தமிழாகவும் இருந்தது... செய்யுள் மொழிக்குச் செந்தமிழ் என்றும், நாடோடி மொழிக்குக் கொடுந்தமிழ் என்றும் தமிழ் நூலாசிரியர்கள் பெயரிட்டிருக் கின்றனர். அவ்வாறு அமைந்த பலவகைக் கொடுந்தமிழ்களில் ஒன்று நம்முடைய மலையாளமாய் அமைந்தது**

என்று தன்னுடைய முன்னுரையில் (பகுதி - 4) குறிப்பிட்டுள்ளது இந்தக் கருத்தை வலியுறுத்தும்.

சங்க இலக்கிய மொழியைப் பற்றி மொழிச் சமுதாயவியல் நோக்கில் (Sociology of language) எழுதப்பட்ட ஆசிரியரின் **மொழி வளர்ச்சியும், மொழி உணர்வும் (சங்ககாலம்)** என்ற நூலில் (சண்முகம், 1989) சங்ககாலக் கிளைமொழிகள், தருமொழி (இயல்சொல் - A Standard dialect) மொழிச் சூழல் (அதாவது தமிழகத்தில் வழங்கிய பிறமொழிகள் அவற்றின் தாக்கம்) இலக்கண உருவாக்கம், இலக்கணச் சமூகவியல் ஆகியவைகளின் நோக்கில் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியங் களுக்குப் பிந்தியது என்று கண்டுணரப்பட்டுள்ளது. இலக்கணக் கூறுகள் ஆகிய ஆராய்ச்சியும் அந்த நிலையில் செம்மொழித் தமிழ்க் காலக்கட்டத்தில் வழங்கிய பிறமொழிச் சொற்களின் ஆராய்ச்சியும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. செம்மொழிக் காலக்கட்டத்தில் பாண்டிய நாட்டுத் தமிழே தருவழக்காக வழங்கி இருக்க வேண்டும் என்றும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அனவரதநாயகம் பிள்ளை (1919), வைத்தியநாதன் (1971) ஆகியவர்களது பிறமொழிச் சொற்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் குறிப்பிடத்

தகுந்தவை. எதிர்நிலையில் தமிழ்ச் சொற்கள் பிறமொழியில் குறிப்பாக வடமொழியில் சென்ற விதம் பற்றியும் ஆராய்ச்சி மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளது (பர்ரோ. 1945).

வரலாற்று நோக்கில் வினைச் சொற்களின் சொல்லியல் ஆய்வைச் சித்திரபுத்திரன் (2005. Tamil Verbal Suffixes - A Study of Tamil Verb System) மேற்கொண்டுள்ளார். பழந்தமிழை முன் பழந்தமிழ். பின் பழந்தமிழ் என்று பிரித்தும். இடைக்காலத் தமிழை முன் இடைக்காலத் தமிழ். பின் இடைக்காலத் தமிழ் என்று பிரித்தும் வினை விகுதிகள் வரலாற்று நோக்கில் அதில் ஆராயப்பட்டுள்ளன. சங்கத் தமிழ்த் தொடரியல் அமைப்பை வரலாற்று நோக்கில் சுசீலா. (2001 - A Historical Study of Old Tamil Syntax) ஆராய்ந்துள்ளார்.

பொருண்மையியல் ஆய்வில் சொற்பொருண்மையியல் (Lexical Semantics) நோக்கில் சங்ககால இயற்பெயர்கள் - சிறப்புப் பெயர்கள் (Proper names) (வ.ஐ. சுப்பிரமணியன். 1965). காலப்பெயர்கள் (செ.வை. சண்முகம். 1980). உறவுமுறைச் சொற்கள் (Kinship terms) (சித்திரபுத்திரப் பிள்ளை. 2000) ஆகியவைகளும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

திராவிட மொழி ஒப்பிலக்கண நோக்கில் தமிழ். பிற திராவிட மொழிகளிலிருந்து குறிப்பாகத் தென் திராவிட மொழிகளான துளு. கன்னடம். குடகு. கோட்டா. தோடா ஆகிய மொழிகளிலிருந்து திரிந்த தமிழின் தொல் வரலாறும் ஆராயப்பட்டுள்ளது (சண்முகம். 1969). அதே முறையில் மலையாளம் தமிழோடு நெருங்கிய உறவு உடையது. தமிழின் கிளை மொழியாக இருந்து தனி மொழியாக ஆகியது. தமிழ். மலையாளம் ஆகிய இரண்டு மொழிகளும் பிற தென்னிந்தியத் திராவிட மொழிகளிலிருந்து மாறுபட்ட மாற்றங்கள் ஆகியனவும் ஆராயப்பட்டுள்ளன (சண்முகம், 1985).

9. மொழியியல் திறனாய்வு

கடந்த பத்து ஆண்டுகளாகச் செம்மொழித் தமிழ் இலக்கியங்கள். மொழியியல் திறனாய்வு என்ற புதுமுறைத் திறனாய்வுக்கு உட்படுத்தப் பட்டுள்ளன. ஒரு பாடலைத் தரவாகக் கொண்டு ஆராயப்பட்டுள்ளதால் தொடரியல் ஆய்வுக்கு மேலாகக் கருத்தாடல் ஆய்வு மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளது. அதனால் செய்யுளில் வாக்கியங்கள் அடையும் மொழி மாற்றம். வாக்கிய இணைப்புகள். கவிதையில் சொற்கள் பொருள் மாற்றம்

அடைவது ஆகியவை விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. கவிதையின் முரண்தொடை ஆய்வு என்பது சொற்பொருண்மை (Lexical Semantics) ஆய்வுதான். கவிதையில் காணப்படும் முரண் ஓரளவு செயற்கையாகவும் அமைவதால் (இன்பம்-புகழ்-குறள் 156) அது முரணாக்கம் எனப்படும். முரணாக்கத்தைப் புரிந்துகொள்ளப் பொருண்மைக் கூறு (Componential analysis) என்ற ஆய்வின் இன்றியமையாமையைப் புலப்படுத்தியுள்ளது (அகத்தியலிங்கம், 2000, 2001, சண்முகம் 1998, 2001, 2002). இந்த ஆய்வில் சமூகக் கிளைமொழி, குறிப்பாக - பால் (ஆண்/பெண், வயது, (இளையர், முதியர்), செல்வம் (ஏழை/பணக்காரர்) வேறுபாடு கவிதை உருவாக்கத்தில் கொண்டுள்ள பங்கும் விளக்கப்பட்டுள்ளது (சண்முகம், 2004).

10. முடிவுரை

இந்தக் கட்டுரை பெரும்பான்மையும் அகத்தியலிங்கம் & சக்திவேல் ஆகியோர் தொகுத்த A Bibliograpbhy of Dravidian Linguistics (1973), L.S. இராமையாவின் Tamil Language and Linguistics (1995), அமிர்தலிங்கம் (2000), சங்க இலக்கியக் களஞ்சியம் ஆகிய மூன்று நூல்களின் அடிப்படையிலும், ஆசிரியரின் சொந்த அறிவு அடிப்படையிலும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

செம்மொழித் தமிழ் இலக்கணங்களில் தொல்காப்பிய மொழியின் மொழியியல் ஆய்வு, இலக்கண மொழியியல் ஆய்வு ஆகிய இரண்டு நிலையிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டுப் பல நூல்களும் கட்டுரைகளும் வெளி வந்துள்ளன. மேலும் தொல்காப்பிய மொழி, தொல்காப்பியர் வருணிக்கும் இலக்கணம் ஆகிய இரண்டும் செம்மொழி இலக்கிய ஆய்வோடு ஒப்பீட்டாய்வும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. களவியல் மொழியியல் ஆய்வு வெளியிடப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அது இலக்கணச் சமூகவியல் நோக்கில் ஓரளவு ஆராயப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

செம்மொழித் தமிழ் இலக்கியங்களைப் பொறுத்தவரையில் எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகியவையும் பழந்தமிழ் நூல்களாகக் கருதப்பட்டு மொழியியல் ஆய்வுகள், வருணனை ஆய்வுகள், வரலாற்று ஆய்வுகள் பல வெளிவந்துள்ளன. குறள் ஒழிந்த பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்கள், முத்தொள்ளாயிரம், களவியல் ஆகியவைகளின் மொழியை வருணனை நிலையிலும் ஆராய்ந்து பழந்தமிழ்க் காலமொழிக்குள் அவைகளின் நிலை விளக்கப்பட வேண்டும்.

செம்மொழித் தமிழ் நூல்களின் ஒட்டுமொத்த அகராதி ஒன்றும் வெளியிடும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். அவற்றுக்கு அடிப்படையாகச் செம்மொழித் திட்டத்தின் கீழ், செம்மொழித் தமிழ் நூல்களுக்குரிய மொழி ஆய்வு பற்றி ஆய்வடங்கல் ஒன்று தயாரிக்கும் பணி தனித் திட்டமாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

துணையன்கள்

Agesthialingom, S. 1966 "Tolkappiyar's treatment of Syntax", **Araychi-I**, 238-48, 1969.

" 1977 **A Grammar of Old Tamil with Special reference to patirruppattu** , Annamalainagar.

" 1983-87 **சங்கத்தமிழ்** (5 தொகுதிகள்), அண்ணாமலை நகர்.

" 1997 **சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களே**, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

" 1998-99 **கவிதை உருவாக்கம்** (2 தொகுதிகள்), மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

" 2001 **தொல்காப்பிய உருவாக்கம்**, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம்.

" 2003 **குறள்மொழி**, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம்.

" 2004 'தொல்காப்பியத்தின் தனித்துவம்', **தொல்காப்பியத் திறனாய்வுகள்**, (ப-ர்) மீனாட்சி சோமசுந்தரம், ச.மெ.ப. 9-16, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம்.

அகத்தியலிங்கம், ச. & முருகையன் 1972 **தொல்காப்பிய மொழியியல்**, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர்.

Agesthialingom, S. & Sakthivel, S., 1973 **A Bibliography of Dravidian Linguistics**, Annamalai University, Annamalai Nagar.

அமிர்தலிங்கம், சு. 2000 **சங்க இலக்கியக் களஞ்சியம்**, மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், சிதம்பரம்.

Anavaratanayagam Pillai, 1991 **Aryan Vocables in Dravidian,** University of Madras, 238-48, 1969.

" 1919 "The Sanskrit in the Vocabularies of the Dravidian languages", **Dravidic Studies,** 9-53, University of Madras.

Andiappa Pillai, D. 1971 **Descriptive Grammar of Kalittogai,** Ph.D. Dissertation, Kerala University.

Andronov, M. 1964 "Materials for a Bibliography of Dravidian Linguistics" **T.C.** XI, I, 3-50.

" 1966 "Materials for a Bibliography of Dravidian Linguistics" University of Malaya, Kualampur.

" 1969 **The Standard Grammar of Modern and Classical Tamil,** New Century Book House Private Ltd., Madras.

" 1972 "Notes on the Nature and Origin of the adjective in Tamil", **IJDL,** Vol. 1, 2 1-9.

Arunachalam, K.P. 1971 "A New theory on appellative Verb (Kurippu Vinai)" **Proc. ICSTS,** 2, 1, 329-33.

Arunachalam, P. 1966 "A Study of itaiccol and uriccol in Tolkappiyam", Seminar on **Grammatical Theories in Tamil,** Annamalai University, Annamalai Nagar.

" 1967 **History of Tamil Syntax upto 1300 A.D.,** Ph.D. Dissertation, Annamalai University, Annamalai Nagar.

Balasubramanian, K. 1972 **A Descriptive Grammar of Tolkappiyam,** Ph.D. Dissertation, Annamalai University, Annamalai Nagar.

" 2001 **Studies in Tolkappiyam,** Annamalai University, Annamalai Nagar.

Beschi, J.C. 1967 **A Grammar of the high dialect of the Tamil Language,** Madras.

Burrow, T. 1938 "Dravidian Studies", **BSOAS,** 9.3.711-22.

" 1945 "Some Dravidian Words in Sanskrit" **TPS,** 79-120.

" 1948 "Dravidian Studies - VII, Further, Dravidian Words in Sanskrit", **BSOAS,** 12, 2, 365-96.

Caldwell, R. 1856 **A Comparative Grammar of the Dravidian or South Indian Family of Languages,** London, 1913, Reprint, Madras.

Chatterjee, S.K. 1954 "Old Tamil Ancient Tamil and Primitive Dravidian", **IL,** 14, 1-19. Also **T.C.** 5, 2, 148-74, 1956.

Chithiraputhiran, H. 2002 **சங்கத்தமிழில் உறவுமுறைச் சொற்கள்,** International Institute of Tamil Studies, Chennai.

" 2005 **Tamil Verbal Suffixes** (A Study on Tamil Verb System), Visala Publication, Thanjavur.

Dhamotharan, A. **A Grammar of Tirukkural,** Sud Asien Institute, Heidelberg.

Elayaperumal, M. 1958 "The 'mar' Suffix in Early Tamil Literature", **IL,** 19, 177-84.

" 1970 **The Descriptive Grammar of Ainkurunuru,** University of Kerala, Trivandrum.

Elayaperumal, M. 1971 "Tolkappiyamum malayalamum" (Tolkappiyam and Malayalam), **Ayvukkovai,** 203-08.

Gloria Sundarmurthi 1962 **Morphology of Irayanar Kalaviyal with Index,** M.A. Thesis, Kerala University, Trivandrum.

Israel, M. 1973 **Treatment of Morphology in Tolkappiyam,** Madurai University, Madurai.

Kamatchinathan, A. 1964 **Grammatical Study of Narrinai with text, translation and index,** Ph.D. Dissertation, Kerala University.

Krishnambal, S.R. 1964 Descriptive Grammar of Muttollayiram, M.A. Thesis, University of Kerala, Trivandrum.

Kuiper, F.B.J. 1958 "Two problems of Old Tamil phonology", **IIJ,** 2.1-2, 191-224.

Kumaraswami Raja, N. 1961 **A Philological Study of Kuruntokai,** M.Litt., Thesis (unpublished).

" 1972 'இடைச்சொல் பற்றித் தொல்காப்பியர்' - தொல்காப்பிய மொழியியல், ப. 197-206.

Lehmann, T.S. & Malten, T. 1993 **A Word Index for Cankam Literature,** Institute of Asian Studies, Madras.

மணியன், புலவர் 2007 **சங்க இலக்கிய வினைவடிவங்கள்,** பன்னாட்டுத் திராவிட மொழியியல் நிறுவனம், திருவனந்தபுரம்.

Meenakshi, K. 1997 **Tolkappiyam and Astadhyaya,** International Institute of Tamil Studies, Chennai.

Meenakshisundaram, T.P. 1964 "The Initial Monosyllable in Tamil", **IL,** 25, 93-104.

" 1965 **A History of Tamil Language,** Poona.

" 1968 "The Phoneme 'Y' in ancient Tamil", **Studies in Indian Linguistics** (Prof. M.B. Emeneau

Sast part I, Volume) (Ed.) Bh. Krishnamurthi) Poona and Annamalai Nagar, 226-30.

Murugaiyan, K. 1973 **The Language of Kalittogai,** Ph.D. Dissertation, Annamalai University.

Murugarathnam, T. 1996 **A Morphological Study of Ancient Tamil,** Ph.D. Dissertation, University of Madras.

ப.வே. நாகராசன் & த. விஷ்ணுகுமாரன் (தொ.ஆ.). 2000 **தொல்காப்பியச் சிறப்பகராதி,** பன்னாட்டுத் திராவிட மொழியியல் நிறுவனம், திருவனந்தபுரம்.

நாச்சிமுத்து, கி. 2004, 'சங்க இலக்கியத்தில் புவியியல் பின்னணி' **சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள் செய்தனவும் செய்ய வேண்டுவனவும்,** ப. 195-219, கேரளப் பல்கலைக்கழகம், திருவனந்தபுரம்.

நாச்சிமுத்து, கி. 2005 சிலப்பதிகாரத்தில் மலைநாட்டு வழக்குகள், **சிலம்பு மலர்,** கோவை.

Nithyakalyani, R. 1963 **The Language of Narrinai,** M.Litt. Thesis, Annamalai University.

Parameswari, A. 1961 **The Language of Tirukkural,** M.Litt. Thesis, Annamalai University.

Rajarajavarma 1974 **Ke:ralapa:nini:yam** (Ta.Tr. Elayaperumal, M. 1977), Thiruvanandhapuram.

Rajam, V.S. 1992 **A Reference Grammar of Classical Poetry,** Philadelphia.

Ramanujam, A.K. 1985 **Poems of Love and War,** Columbia University Press.

Ramaiah, L.S. 1995 **Tamil Language and Linguistics,** Madras.

Ramaswami Aiyar, L.V. 1937 'The Language of Tiruvalluvar's Kural', **LIMS,** 28, 194-204.

" 1938 "The Morphology of Old Tamil Verbs", **Anthropos** 33, 747-81.

Sankaran, C. 1951 **Phonemics of Old Tamil,** Deccan College, Poona.

Sathasivam, A. 1958 "The Suffix'ci<u>n</u>' in Cankam Tamil" **T.C.** VII, 2 140-9.

Seethabai, R. 1960 **A Study of Index of words in Tolkappiyam,** M.Litt. Thesis, Madras University.

Shanmugam S.V. 1967 **Naccinarkkiniyar's Conception of Phonology,** Annamalai University.

" 1969 தமிழ்மொழியின் தொல் வரலாறு. **தமிழ்ப் பொழில்,** தொகுதி 43, 8, 236-46.

" 1970 'பழந்தமிழ் ஒலியன்' **தமிழ் அணங்கு,** 7, 8, 9.

" 1971 சங்ககால மொழி அமைப்பு. **ஆராய்ச்சி,** 2, 326-34.

" 1971 Some Problems in Old Tamil Phonology, **IIJ,** 13.1.31-43.

" 1972 'பழந்தமிழில் ஐகார ஔகாரங்கள்', நான்காவது கருத்தரங்க மலர், 368-72, திருவனந்தபுரம்.

" 1972 "Compound Verbal Participants in Old Tamil", **An insight into Tamilology,** 134-39, Coimbatore.

" 1974 பழந்தமிழில் கிளைமொழிகள், **லண்டன் தமிழ்ச் சங்க மலர்,** 58-81, லண்டன்.

" 1977 'Formation and development of Malayalam', **Indian Literature,** XIX 3, 5-30.

" 1980 **எழுத்திலக்கணக் கோட்பாடு,** அண்ணாமலை நகர்.

Shanmugam S.V. 1980 'Time Nouns in Old Tamil' in **Heritage of the Tamils: Language and Grammar**, Pp. 106-16, International Institute of Tamil Studies, Chennai.

" 1984-92 **சொல்லிலக்கணக் கோட்பாடு- தொல்காப்பியம் I-III**, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

" 1985 "Malayalam in Dravidian", **History of Malayalam Language** (Ed. Prabhakaravariar K.M.) Pp. 1-15, University of Madras, Madras.

" 1989 **மொழி வளர்ச்சியும் மொழி உணர்வும் (சங்க காலம்)**, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

" 1994 **இலக்கண உருவாக்கம் (பல்லவர்- பாண்டியர் காலம்)**, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

" 1996 The Concepts of Standard Dialect and Regional Dialects in Tamil Grammars, **Journal of Tamil Studies**, Vol. 49 & 50, Pp. 188-200.

" 1998 **இலக்கியமும் மொழி அமைப்பும்**, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.

" 2000 **கவிதை மொழி**, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

" 2002 **குறள் வாசிப்பு**, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

" 2003 **கவிதைக் கட்டமைப்பு**, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம்.

" 2004 "Sociolinguistics of Literary Discourse", **Journal of Tamil Studies**, Vol. 65, 61-76.

Shanmugam Pillai, M. 1964 "Reconstruction of a:nkaram in early Tamil texts", **IL**, 25, 27-29.

Subash Chandra Bose 2001 **எழுத்தியல் ஆய்வுகள்**, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம்.

Subramanya Sastri, P.S. 1934 **History of Grammatical Theories in Tamil and their relations to the Grammatical Literature in Sanskrit,** Madras.

Subramaniyan, S.V. 1965 **Grammar of Cilapatikaram,** Nagercoil.

" 1972 **Grammar of Akananuru with index,** University of Kerala.

Subramoniam, V.I. 1963 **Index of Purananuru,** Trivandrum.

" 1985 'Personal Names in Old Tamil' **Indian Linguistics.** 16. 170-8

Sundaram, R.M. 1964 **Grammatical Study of Pattuppattu with Index, Text and Translation,** Ph.D. Dissertation, Kerala University.

Suseela, M. 2001 **Historical Study of Old Tamil Syntax,** Tamil University, Tanjavur.

Vaidyanathan, S. 1991 **Indo-Aryan - Loan words in Old Tamil,** Rajan Publishers, Madras.

Vaiyapuri Pillai, S. 1990 **History of Tamil Language and Literature** (from the beginning to 1000 A.D.)

" 1951-1952 Tamilum Malayalamum, செந்தமிழ், 47. பக். 87-106.

" 2004 தொல்காப்பிய தொடரியல், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.

வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார், வே. 1944 எழுத்ததிகார ஆராய்ச்சி, சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், சென்னை.

வ.ஜெயதேவன் (பஆ) & ப.வே. நாகராசன் (தொ.ஆ.). 2004 தொல்காப்பிய அகராதி, சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், சென்னை.

Zvelebil, K.V. 1956 "Short remarks of Old Tamil Syntax", **ArO,** 24, 120-22.

" 1957 "Inna:na:rpatu, a study in late Old Tamil Philology", **ArO,** 25, 56-82.

" 1957 "Tentative Periodization of the development of Tamil" **TC,** VI, I, 50-55.

" 1957 "Verbal in Early Old Tamil", **T.C.** VI, 2, 87-91.

" 1958 "Iniyavai na:rpatu, a study in late Old Tamil Philology", **ArO,** 26, 385-426.

" 1958 "Dative early Old Tamil", **IIJ,** 2, 1 (54-65), Also in **TC,** 8, 1, 83-107; 1959.

" 1969 **The language of Perunkunrur Kila:r,** Moscow, Pp. 11-109.

1967-1970 **Index des mot de Literature Tamoule ancienne III,** Vols. French Institute of Pondicherry, Pondicherry.

CLASSICAL TAMIL - LITERARY STUDIES RESEARCHES BY FOREIGNERS

Ulrike Niklas

In this article, I will briefly recall the beginnings of the European study of Tamil, before I turn to an account of the efforts undertaken by members of those nations which had holdings in the Tamil speaking region during colonial times (the French and the British), followed by remarks on works undertaken by Czech, Russian and German scholars. The last part of the article will be devoted to Modern Tamil Literary Studies, including efforts in the U.S.A., international scholarly networks and new developments.

Tamil has a very old history of being "researched by foreigners" - infact, Tamil was the first Indian language that became known in Europe in the 16th century, long before Sanskrit came prominently into the focus (in the 18th century).

THE BEGINNINGS

When the Portuguese came to India at the end of the 15th century, the merchants and the soldiers were quickly followed by Jesuit missionaries. In their pursuit to convert the Indian "heathens" to Christianity, they soon realized that they could not reach the local population by first teaching them the Portuguese language, but that they, in turn, had to learn the local languages - true to the Jesuit saying that "one must know one's enemy well in order to triumph over him". One of the first great missionary projects, initiated by the Spanish Jesuit Francis Xavier in the middle of the 16th century, but then taken over by Portuguese Jesuits, was

the conversion of Tamil speaking Parava fishermen who lived along the cost from Rameshvaram to Kanniyakumari. The Portuguese missionaries established for themselves Tamil language courses for which they prepared materials. At about 1575, a Tamil school for missionaries was established in Punnaikayal, in Tuttukuti (Tuticorin) district. Attached to this school was Henrique Henriques who, in the second half of the 16th century, composed the first foreign Tamil grammar ever written. Since Latin was in Europe the standard language for grammatical description, Henriques applied, as far as possible, the Latin system to the Tamil language, which necessarily had to lead to contortions and misunderstandings. Nevertheless, this method was continuously followed by other Europeans authors, well into the 20th century.

But Henriques, who appears to have mastered the Tamil language quite well, was also the author of a number of translations of Portuguese Christian texts into Tamil, among them two catechisms and a collection of legends of Christian saints. He moreover undertook the first step to get translated Tamil texts printed in original characters. In 1577 the first texts were printed in Tamil letters and thus Tamil was the first non-European language printed in its own characters.

While Henriqes was the first highlight with respect to foreigner's researches on Tamil grammar, Antao da Proenca, a Portuguese like Henriques, became the pioneer in foreign Tamil lexicography. In 1679 his "Vocabulario Tamulico"- a Tamil - Portuguese dictionary for the use of Portuguese missionaries - was printed. This dictionary was the first in line of missionary's efforts to make the Tamil language accessible to Europeans, among them Beschi's Tamil-Latin dictionary (1742; unpublished) and a Tamil-French dictionary (1744; unpublished), de Bourges' Tamil-French dictionary (sometime during the 18th century) which also remained unpublished but nevertheless became the

base of the work by Mousset and Dupuis, and the "Tamil Malabar and English Dictionary" published in 1779 by Johann Philipp Fabricius in Tarankampati. This work has been reedited several times and was last printed again in 1972.

With these remarks, I will leave the field of grammars and dictionaries, which was important to mention in order to indicate how long standing the European acquaintance with the Tamil language has been, and I will turn to the main focus of this article: Tamil **Literary** Studies by Foreigners.

Here again, the first to be mentioned are Christian missionaries who went beyond acquiring a mere working knowledge of the Tamil language and made themselves acquainted with Tamil literature. The two greatest names, certainly, are Roberto de Nobili (1577 - 1656) and Constanzo Beschi (1680-1747). True to their Jesuit missionary zeal, both of them mastered the Tamil language to such an extent that they became original authors of Tamil Christian prose.

Beschi, moreover, composed two grammars (in Latin Language), one was the "common" (i.e. spoken) and one was the "high" (i.e. written) form of the Tamil language (thus as the first European taking clear note of the language's diglossia), adding an Introduction to Tamil Poetry to the latter, thus allowing his European readership a first glimpse into Classical Tamil literary theory.

The first Protestant mission, installed by the Danish king in Tarankampati, was inaugurated and headed by a young German missionary by the name of Batholomaeus Ziegenbalg (1682-1719). Ziegenbalg learned Tamil, other than his Jesuit predecessors, on the Tinnai-schools of the village of Tarankampati and searched the contact of the population. In 1708 he published his translations of Nitivenpa, Konraiventan and Ulakaniti into German. In the same year, he composed an account of Tamil literature, based on 112 works that he mentioned along with short

glosses. Besides Tamil literature, Ziegenbalg also took a great interest in Tamil religion. His two books on this topic earned him the anger of his missionary-station back in Germany, since he was considered "to preach Christianity to the heathens and not to bring heathendom back to Germany" (approximate quotation from a letter from the Halle Mission).

THE FRENCH

Considering the fact that the two largest former French enclaves in India lie inside the Tamil speaking region (Pondicherry and Karaïkkal), it is not astonishing that the French acquaintance with Tamil started quite early and has a continuous history up to the present day. It is astonishing, though, that it was a native Tamil scholar, Maridas Pillai, who in the second half of the 18th century was the first to translate several Tamil texts into French and, although his works first remained unpublished, attracted scholars to initiate a new discipline within Oriental studies in France. Maridas Pillai had translated several astronomical works, a Tamil Panchatantra and a Tamil Bharatam along with a description of the theory of the "five setting" (aintinai). French scholars were sent to Pondicherry where they had the opportunity to gain Pillai's help in the effort to learn about Tamil language, literature, religion and everyday life.

The important breakthrough came in the late 19th century, when Julien Vinson (1843-1926) introduced Tamil studies in Paris at the "Ecole Nationale des Langues Orientales Vivantes". Vinson was a Frenchman who had been born in Karaikkal, where he had also spent the first part of his life. He had translated several Tamil texts into French and had written articles and manuals on Dravidian languages. In 1879 he took over the task of teaching Tamil and other Indian languages at the Ecole Nationale des Langues Orientales, where he was succeeded in 1921 by Jules Bloch. Bloch was a linguist who made important

contributions to the knowledge of Dravidian languages from a comparative point of view. From 1937 till 1951 Bloch taught Tamil at the College de France.

While these developments went on in Paris, at the same time efforts also continued in Pondicherry, with the help of francophone native Tamil scholars. Thus, Gnanou Diagou translated into French the Tirukkural, Nalatiyar and parts of the Kamparamayanam and R. Dessigane the Tiruppavai.

Soon after the French enclaves had been merged in the new Republic of India in 1954, in Pondicherry the French Institute of Indology (later renamed into French Institute of Pondicherry or IFP) was created along with a branch of the Ecole Franchise d'Extreme-Orient (or EFEO), thus allowing French scholarship on India to continue on a permanent base. The Indology department of these institutions was divided into a Sanskrit and a Tamil-section. The first publication to come out of the Tamil section in 1956 was a new edition and French translation of the poems of Karaikkalammaiyar by Karavelane. To date, 16 publications on classical Tamil literature have appeared in this institute, to which names like (among others) those of Jean Filliozat, R.Dessigane, P. Pattabiramine, Francois Gros and T.V. Gopal Aiyar are attached. During the last decade, the study of modern Tamil literature has been taken up additionally and has so far resulted in 4 publications.

THE BRITISH

Disregarding the many grammatical and lexicographical works on Tamil as well as other Indian languages that have been accomplished by British authors, and rather focusing on Tamil literary studies, it becomes obvious that the one Tamil work that had attracted the attention of Europeans more than any other was the Tirukkural. Hence, there are a number of translations of this work into English, from the 18th century onwards.

The first great name that comes to mind is that of G.U. Pope (1820-1907). He made parts of Tamil literature accessible to European students of that language through Readers and Anthologies. But he also published translations and scholarly works on aspects of Tamil literature. His most important achievements are the annoted translation of Tirukkural and Nalatiyar and the edition and annotated translation of Tiruvacakam, his magnum opus in which he also reveals his broad knowledge of Tamil Caiva Cittantam.

A first attempt to present popular Tamil text was the work "The Folk Songs of Southern India" (published in 1893) by Charles E. Gover which contains a section on Tamil songs.

Another milestone in British studies of Tamil literature was the work by John Marr who taught Tamil for many years at the SOAS in London. His book "The Eight Anthologies" represents a first detailed account of Cankam literature and its literary theoretical background.

Other than these, there are a number of translations of minor Tamil works and of extracts from Tamil literature, found in anthological publications. The British interest turned more to linguistic and historical research and was hence not overly productive in literary studies.

EAST-EUROPEAN SCHOLARS

Czech interest in Tamil began already in the 18th century, when the Jesuit Karel Przikryl went to India and during his about 15 year's stay obviously wrote grammars or grammatical sketches of several Indian languages - one among them was Tamil. Unfortunately, only a few pages of his Tamil- manuscript are left. They have been described by Kamil Zvelebil in Tamil Culture IV-4, in 1955. Unfortunately, there was no succession to this early endeavour since the Indology Department of the Karls University at Prague was more interested in Sanskrit-Studies and neglected the Indian South.

It was only in the middle of the 20th century that Kamil Zvelebil, as a student at Karls University, turned towards Tamil and lay the foundation of becoming one of the most important Tamil Scholars in Europe. He was the first to translate large parts of Tamil literature into Czech and in four large oeuvres he established the modern European writing of Tamil literary history. He was also able to establish Tamil-studies in the indological agenda of the Karls - University.

Russian indology is considered to have been founded in the 18th century by G.S. Lebedeff (1749-1817). Lebedeff went to India and lived for 2 years (1785-1787) in Madras, where he studied Tamil, but later on he turned his interest to Bengali.

Tamil was continuously studied by Russian scholars, but rather as one among many Indian languages, and with a clear focus on linguistics and comparative linguistics. A major contributor to this field was A.M. Mervart who, in the early 20th century, stayed for a prolongated period in South India and Ceylon. He authored works on Tamil or Dravidian linguistics, as well as cultural studies and ethnographic reports.

In the 1960s, S. Andronov, a brilliant linguist dealing with Tamil and other Dravidian languages, became well known far beyond Russia. In 1966 he brought out "A Grammar of the Tamil Language" in which he described literary as well as coloquial Tamil and drew attention to regional and social dialects and their differences.

Literary studies and translations from Tamil to Russian remained very few.

GERMAN TAMIL STUDIES

German Tamil studies started, as already told, with Bartholomaeus Ziegenbalg in the early 18th century. Also Fabricius, the author of the "Malabar Tamil-English Dictionary" (1779) mentioned above was of German origin and belonges, as Ziegenbalg, to the Halle-Mission.

In the 19th century, Karl Graul of the Leipzig-Mission travelled to India where he stood on for 4 years. He was to become a major Dravidologist whose contribution laid the basis for further German Tamil literary studies. His 5 vols. work "Journey to East India" gives interesting and valuable descriptions of South India in the 19th century. But his main contribution was the "Bibliothca Tamulica" which in 4 volumes contains German, English and Latin translations of Tamil Vedanta texts and of the Tirukkural, along with notes, explanations and glossaries. He translated several more texts (parts of Civananacittiyar, of the Akapporul and of Tayumanavar). An important contribution was also the collection of 150 Tamil books (in print and hand-copies), which he brought to Leipzig.

In the early 20th century, German indologists began dealing with South India. The most eminent among them was Eugen Hultzsch, Epigraphist to the Government of Madras, who published - among other works - several volumes of "South Indian Inscriptions" (among them the inscriptions of the Tanjavur temple).

More major works on Tamil were then published again by protestant missionaries, among whom Hermann Beythan is well known for his "Practical Grammar of the Tamil Language".

A major contribution to the knowledge of Caiva cittanta literature and philosophy was made by Hilko Wiardo Schomerus (went to India in 1902). He translated into German Manikkavacakars works, the Tiruvatavurar puranam, the Periyapuranam and several smaller Tamil works as well as the Civananacittiyar. He also wrote a large study on Caivacittanta which still today is one of the standard works on this subject. But Schomerus is also known as an author of a number of books on comparative religious studies, mainly dealing with Tamil Shaivism and Protestant Christianity.

With this historical background, it is no wonder that University-teaching of Tamil in Germany was first done in a department of religious an missionary studies, in Halle University by Arno Lehman. But in due course, indological departments of other German universities also took up the teaching and study of Tamil, as in Hamburg, Marburg, Heidelberg and Cologne.

MODERN DEVELOPMENTS

Nowadays, "Tamil studies by Foreigners" are present all over the world, from Japan, through South east Asia (Singapore and Malaysia), India (the French institutions in Pondicherry), Europe, USA and Canada.

During the last ca. 25 years, a general interest in South India has increased, not only on indological studies but also in disciplines like regligious studies, sociology, ethnography and ethnology - otherwise also called cultural anthropology - and cultural studies in general. Thus, a broad and deep scholarly literature has come up on all aspects of Tamil life and culture. We cannot deal with all these aspects within the fold of this brief overview, so we will throw a glance only at some endeavours that deal mainly with Tamil literature and language.

In Israel, David Shulman has brought Tamil literary studies to a peak with several research works (e.g. "Tamil Temple Myths") and translations.

In Canada, two renowned Tamil scholars come to mind, namely Leslie Orr and Brenda Beck. Leslie Orr is deeply involved in Tamil-temple studies including the interpretation of inscriptions. She is moreover one of the few people who have worked on Buddhism and Jainism in Tamilnadu.

Brenda Beck is well known for her work on Tamil folk-literature, mainly on the Annanmar katai. She is at present involved in an interesting project to bring out this

story in the form of animated film-scenes. This underlines her innovative way of working.

In Toronto, moreover, a yearly International Tamil Studies Conference has been installed since 2005.

In the USA, at Berkeley University a Tamil Chair has been endowed in 1995, the chair holder being Prof. George Hart who, since long, has a great name mainly in Tamil literary studies. Hart is the author of several important works on Cankam literature, including "Poets of the Tamil Anthologies: Ancient Poems of Love and War", "The Poems of Ancient Tamil - Their Milieu and Their Sanskrit Counterparts", and of a first full translation of Purananuru, co-authored by Hank Heifetz. Since 2005, Berkeley holds an annual Tamil conference.

Another important place of Tamil research is the University of Pennsylvania, where Prof. Harold Schiffman has installed a first of its kind and ever growing "Web assisted Learning and Teaching of Tamil". Schiffman being a linguist, he is the author of several grammatical works.

William Harman, originally a scholar and Professor of comparative religious studies has worked in detail on an interpretation of the Tiruvilaiyatal-puranam- unfortunately without presenting an full translation of the text- which is still pending and would be one of the important future tasks to undertake.

One of the well known places for Tamil studies has long been the University of Chicago, where A.K. Ramanujan taught until his untimely demise. He was followed by Norman Cutler, a great scholar in Tamil bhakti-literature. He authored among other works "The Songs of Experience: the poetics of Tamil Devotion". - Since 2005, a young German Tamilist, Dr. Sascha Ebeling, holds a tenure track position for Tamil in Chicago. Dr. Ebeling was a student in the Cologne Institute of Indology and Tamil Studies, where he passed his Ph.D. with an excellent dissertation on Tamil literature

of the 19th century. His presence in Chicago is very promising for the future of Tamil studies there, and for the development of a scholarly network.

Two such networks with exclusive reference to classical Tamil literary studies have been formed during the last 6 years.

Thus, the Tamil department of the EFEO in Pondicherry has developed into an important centre for international meetings. Since 2003, a yearly Classical Tamil Winter school of one month is held, organized by Eva Wilden (a German Tamilist, now heading the Tamil Department of the EFEO) and XXX. This yearly event regularly attracts about XXX Tamil scholars and students from different countries. Classical Tamil texts are read, translated and interpreted with the help of Tamil Pandits employed at the EFEO.

Until last year, most of the instruction was done by T.V. Gopalaiyar. Allow me to take this occasion to remember him. His demise has been a great loss to all of us who had the privilege to count among his students.

The other international network that exists expresses itself through a yearly "Classical Tamil Poetics" workshop that has taken place for the last four years. In this workshop, we try to translate and discuss works of Tamil literary theory. (So far, Tolkappiyam Akattinaiyiyal, Iraiyanar Akapporul and Tamilnerivilakkam have been studied). The members of this group are Eva Wilden (originally from Hamburg University in Germany, now at the EFEO in Pondicherry and Paris); Jean-Luc Chevillard (CNRS Paris involved in Tamil grammatical and literary studies);Takanobu Takahashi from Tokyo-University, a scholar in Tamil literature; Literary theory; Sascha Ebeling, Chicago University, a scholar in Tamil Literature; Thomas Lehmann, Heidelberg-University, Germany, where he teaches Tamil grammar, literature and culture; and myself from Cologne University, Germany.

Finally, please, allow me to speak briefly about the situation and the new developments in my own department, the Institute of Indology and Tamil Studies at the University of Cologne, Germany. The institute was founded in 1964 by Klaus-Ludwig Janert who was one of the few indologists of his time to take a deep interest in Tamil studies. Right from the beginning onwards he introduced a course in Tamilistics and he started building up a Tamil library which has by now grown into a collection of almost 50,000 books thus representing the largest Tamil library worldwide outside India. The growth of the Tamil library will henceforth be re-inforced to an additional 1500 to 2000 books per year, additionally to the large collection of Tamil journals that the Institute is subscribed to.

In 2005, the Cologne Institute was threatened by the University's decision to close it down - a fate which had already befallen a number of other indological institutes throughout Europe (among others the institute in Utrecht, Holland, where Kamil Zvelebil had taught Tamil). A worldwide protest of people interested in Tamil made the authorities in Cologne University reconsider their decision. The institute of Indology and Tamil Studies was not closed, but allowed to exist on under the condition that in future it should exclusively concentrate on Tamil Studies.

Nowadays, in the Cologne institute, we try to cover Tamil studies in their full breadth, from classical to modern literature, including folklore. One of the very few international experts on Tamil Muslim literature, Dr. Torsten Tschacher, is a former student of the Cologne Institute and Dr. Sascha Ebeling, whom I mentioned earlier, has passed his PhD at Cologne with an excellent thesis on 19th century Tamil literature.

Through the person of Dr. Malten, the institute very actively participates in projects to digitize Tamil literature, dictionaries etc., thus helping in the effort to bring this

classical language on to a modern platform. In 1998, the Cologne Institute was also the first institution to bring out an online-journal for Tamil studies, called Kolam, which - after a gap of about two years for the purpose of being shifted to Unicode format - will go online again next month.

In near future, we will develop new pedagogical methods and material for the teaching of Tamil as a foreign language, complying with international language- teaching standards.

Tamil culture, too, takes a large space in the activities of our institute: long-standing village studies (partly based on oral literature), and the documentation of traditional arts, crafts and games are an important part of our work. I myself have undertaken a study of Jallikkattu and its literary and ritual backgrounds.

The decision of Cologne University to have the indological institute concentrating on Tamil studies alone was perhaps meant to limit or reduce the size and effectivity of this department. But infact, I see this decision as a great chance for us to convert the institute into an international stronghold of Tamil Studies.

புதுக்கவிதைகளில்
செம்மொழித் தமிழ் மரபுகள்

கே.எஸ். சுப்பிரமணியன்

1. தேடல் களம்

தமிழ் ஒரு செம்மொழி. ஏதோ அரசு அங்கீகார முத்திரை பதிக்கப்பட்டதால் கிடைத்த தகுதி அல்ல இது. பண்டைய செவ்விலக்கியக் கருவூலகங்களால், அறிவுலகம் அளித்த உற்சாகமான அங்கீகாரத்தால் பெறப்பட்ட பெருமை இது.

அறிவுலகத்தால் போற்றப்படும் ஒருசில செம்மொழிகளில் தமிழ் மொழியும் ஒன்று என்பது பெருமிதத்துக்கு உரிய ஒன்று. தமிழ் மொழிக்கு இதையும் மீறிய ஒரு . தனிச்சிறப்பு உண்டு. பிற செம்மொழிகள் பெரும்பாலும் வழக்கொழிந்துள்ள நிலையில் தமிழ் இன்றும் வாழும் மொழியாக விளங்குகிறது. உயிர்ப்புள்ள இலக்கியப் படைப்புகளின் களனாக இலங்குகிறது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் முந்தைய பண்டைய இலக்கிய மரபின் தொடர்ச்சியாக, பல மாற்றங்களைக் காலந்தோறும் உள்வாங்கி, தன்னைப் புதுப்பித்துக்கொண்டு, இன்னும் புதிய வளர்ச்சிகளுக்கு வழி வகுத்துக்கொள்ளும் பாங்கில் தமிழ்மொழி இயங்கிவருகிறது. இந்தப் பின்புலத்தில், இன்றைய தமிழ் இலக்கியக் களனில், 'புதுக்கவிதை' என்று அறியப்படும் ஒரு பகுதியில் பண்டைய கவிதை இயலின் ஒரு சில கூறுகளை மேலெழுந்தவாரியாக இனம் காணும் ஓர் எளிய முயற்சிதான் இக்கட்டுரை.

தமிழ் மொழியின் இந்த நிலைத்த தன்மைக்கும், இடையறாத தொடர்ச்சிக்கும் அடிப்படைக் காரணியை அடையாளங் காணுதல் சுவையான ஒரு தேடல். 'விருந்தேதானும் புதுவது கிளர்ந்த யாப்பின் மேற்றே' என்ற தொல்காப்பிய நெறியை இந்தத் தேடலுக்கு விடையாக வரித்துக் கொள்ளலாம். யாப்பு காலந்தோறும் தன்னைப் புதுப்பித்துக்கொள்ளும் ஆற்றல் உள்ளதாய் இருத்தல் வேண்டும் என்பதாக மட்டும் இதனைக் கொள்ளக்கூடாது என்பது என் கருத்து. 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல கால வகையினானே' என்ற பரிணாமக் கட்டாயத்தை உணரும் விவேகமே இதன் சாரம். இந்த அடிப்படையில்தான் தமிழ் இலக்கிய மரபு பல நூற்றாண்டுகளாகத் தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொண்டுப் பரிணாம வளர்ச்சிக்குத்

தன்னை ஆட்படுத்திக் கொண்டுள்ளது. 'மரபு' என்ற சொல்லின் வேர்ச் சொல் 'மருவு'. 'மருவு' என்றால் மாறுதல் என்ற பொருளும் உண்டு. மாறுதல் என்ற இயங்கு விதியைச் சூல்கொண்ட கருதுகோள்தான் 'மரபு' என்பது மரபு பற்றிய ஆரோக்கியமான புரிதலுக்கு வழிவகுக்கும்.

இந்தப் பின்புலத்தில், தொல்காப்பியத்தையும், சங்க இலக்கியத்தையும் தமிழ் இலக்கிய/பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தின் நாற்றங்கால் களன்களாக இனங் காணலாம். இவற்றில் விரவி நிற்கும் இலக்கிய/இலக்கணக் கூறுகளின் இருப்பையும், எச்சங்களையும், தாக்கத்தையும், பரிணாமத்தையும் இன்றைய இலக்கிய வெளிப்பாடுகளில் அடையாளம் காண முடியும். இது பழமைத்துதி அல்ல. புதுமைக்கும் உயிர்ப்பு நல்கும் பொருளார்ந்த மொட்டவிழ்ப்புக்கான உள்ளீடு; உரம் சேர்ப்பு.

பண்டைய இலக்கண/இலக்கிய மரபுக்கும் இன்றைய படைப்பிலக்கியக் களனுக்கும் உள்ளே நிலவும் தொடர்ச்சியையும், புதுப்பித்தலையும் அடிக்கோடிட்டுக் காண்பிக்கும் முயற்சி இது. இதற்கு உதவும் பாங்கில் சில முக்கிய இலக்கிய மரபுக் கூறுகளைத் தொட்டுச் செல்ல விரும்புகிறேன். அகம்/புறம் பிரிவு; திணைக் கோட்பாடு; நோக்கு; உள்ளுறை உவமம்; இறைச்சி; தலைவன்/தலைவி பண்புக் கூறுகள்; புதுப்புலன்கள் - இவற்றைத் தழுவிய கூறுகளை இந்தத் தேடலின் அங்கங்களாகத் தேர்வு செய்துள்ளேன்.

இன்றைய தமிழ் இலக்கியக் களனில் உரைநடை இலக்கியம் முன்னுரிமை பெற்று விளங்குவதை நாம் காண முடிகிறது. அதே நேரத்தில் 'புதுக்கவிதை' என்ற இலக்கிய வடிவம் தன் இருப்பை அழுத்தமாகப் பதிவு செய்து கொண்டு வருகிறது. பண்டைய தமிழ் இலக்கிய/இலக்கண மரபு அடிப்படையில் கவிதை சார்ந்தது; செய்யுள் சார்ந்தது. எனவே இந்த மரபு நீட்சியை இனம் காணும் முயற்சியில் இன்றைய கவிதைக் களம் எவ்வாறு செயல்படுகிறது? எவ்வாறு பண்டைய மரபுக் கூறுகளை உள்வாங்கிக் கொண்டுள்ளது அல்லது மாற்றியுள்ளது என்பதைக் காண்பது பொருத்தமாக இருக்கும் என எண்ணுகிறேன்,

2. அகம், புறம்

முதலில் அகத்திணை, புறத்திணைக் கூறுகளைக் காணலாம். 'அகம்', 'புறம்' என்ற வேறுபாடு ஒரு வகைப் பாட்டியல் ரீதியான சௌகரியம் **(Taxonomic Convenience)** என்று ப்ரம்மராஜன் குறிப்பிட்டு இருப்பது கவனத்திற்குரிய ஒன்றாகும். பொதுவாக அகத்திணை என்பது காதலையும்

பிரிதலையும் பின்பு புணர்தலையும் சுட்டுவதாகவும், புறத்திணை என்பது போரையும் போர் சார்ந்த நிகழ்வுகளையும் வெளிப் பாடுகளையும் குறிப்பதாகவும் இம்மரபு சார்ந்த ஒரு புரிதல் உண்டு. இப்படிப்பட்ட ஒரு வரையறையை அகத்திணையையும் புறத்திணையையும் கட்டிறுக்கமான சிமிழ்களுக்குள் குறுக்கும் அணுகுமுறையாகக் கொள்ளலாமோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. பரந்த கண்ணோட்டத்துடன் பார்த்தால், இன்றைய இலக்கிய வெளிப்பாட்டிலும் கூட அகமும் புறமும் அடிப்படைக் கூறுகளாக விளங்குவதை நாம் காணலாம். ஆனால் இது ஒரு புதிய 'அகம்', புதிய 'புறம்'.இந்த அகத்துக்கும் புறத்துக்கும் உள்ள வரையறை பரந்துபட்டது, நெகிழ்வுத்தன்மை உடையது. இந்த அகம் ஒரு தனி மனிதனின் தன்நிலைப்பட்ட பிரச்சினைகளையும், உள்மன அழுத்தங்களையும், ஆழ்மனதில் நிழலாடும் அதிர்வுகளையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். எனினும் ஒரு வரையறை என்ற முறையில் இந்த அகத்தின் எல்லையைத் தனிமனிதப் புள்ளியிலிருந்து மீறி அந்தத் தனிமனிதனைச் சார்ந்த ஒரு வட்டத்தையும் உள்ளடக்கிய தாகக் கொள்ளலாம்; உதாரணமாக அவன் சார்ந்த கருக் குடும்பத்தை. புறம் என்பது அவன் வாழும் வாழ்வுச் சூழல், சமூகச் சூழல், சமூகக் கட்டமைப்பு, பொருளாதார உறவுகள், உற்பத்தி உறவுகள்/ கட்டமைப்புகள், அவற்றின் தாக்கங்கள், சுற்றுச்சூழல் காரணிகள், சமூகத்தில் நிகழும் உரசல்கள், போராட்டங்கள் - இவை அனைத்தையும் தழுவிய ஒன்றாக புறத்தைக் காணலாம். ஆனால் இந்த அகமும் புறமும் ஏதோ தனித்து இயங்கும், ஒன்றுடன் ஒன்று உறவு இல்லாத கூறுகளாகக் காணப்படத்தக்கவை அல்ல. புறத்தின் தாக்கம் இல்லாத அகம் இல்லை. அகத்தின் நிழல் படியாத புறம் இல்லை. இந்தப் புரிதலுடன் அணுகினால், புதுக்கவிதை என்று கூறப்படும் கவிதைக்களனில் இந்த அகமும் புறமும் ஆட்சி செலுத்துவதை நம்மால் காண முடிகிறது.

முதலில் அகம் சார்ந்த ஓரிரு பதிவுகள். வண்ணநிலவனின் 'ஆதிமூலம்' என்ற பெயர் கொண்ட கவிதை. இதன் ஊடாக ஓர் ஆன்மீகச் சரடை நம்மால் தரிசிக்க முடிகிறது.

இதோ கவிதை:

'என்னைப் பிட்டேன்
உலகமாயிற்று
உலகத்தைப் பிட்டேன்
நானானேன்...............'

அடுத்து, சுப்பிரமணிய ராஜுவின் 'கிழம்' என்ற ஒரு கவிதை:

'நேற்றையக் கவலையில்
இன்றைய காலையும்
இன்றைய மாலைக்கு
பிற்பகல் நினைவும்
நாளையப் பயத்தில்
இன்னொரு இரவையும்
கழித்தே நாட்களைக்
கடத்திய பின்
எண்ணிப் பார்த்தால்
'எழுவத்தி நாலு' '

எளிமையான பதங்களைக் கொண்ட இந்தக் கவிதையில் தொனிக்கும் ஆதங்கம் நம் பலரில் உள் அதிர்வுகளை உண்டாக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

புற உலகு பற்றிய புதுக்கவிதைப் படைப்புகளில் சில உரத்த குரலில் பதிவாகி உள்ளனதான். அவற்றை விடுத்து எளிய பொருளில், எளிய சொற்களில் உள் உணர்வுகளைத் தொடும் பாங்கில் படைக்கப்பட்டுள்ள இரு கவிதைகள்.

சுற்றுச்சூழல் இன்று பெரிதாகப் பேசப்படும் பிரச்சினைகளில் ஒன்று. இந்தப் பிரச்சினை குறித்து சிலர் கோஷங்களையும், பிரகடனங்களையும் பதிவு செய்துள்ளனர். ஆனால் ஒரு எளிய நிகழ்வுப் புள்ளியைச் சுற்றி வரையப்பட்ட நுண்ணுணர்வுகளின் ஒலியாக உள்ள மு. சத்தியாவின் 'வார்த்தைகளோடு வாரப்பட்டுவிட்ட மணல்' என்ற கவிதை இதோ:

'இம்முறையும் பாலத்தைக் கடக்கையில்
கண்ணில் நீர் திரையிட்டது.
வறண்டுவிட்ட நதியின்
எஞ்சியிருந்த மணலும் வாரப்பட்டு விட்டது.
அம்மணற்கரையில்தான் நாம்
நம் வார்த்தைகளையிட்டு
மணலுக்குள் மூடிவைத்திருந்தோம்.
இந்நேரம் அவ்வார்த்தைகள்
ஏதோ ஓர் வீட்டின் சுவர்களுக்கிடையே
சிமெண்ட் கலவையால் அறையப்பட்டு
இறுகிப் போய் கிடக்கும்
அழகான மேல் பூச்சுடன்.

தாகத்தைத் தணிக்க
ஒரு குடம்
நீரூற்ற எவருமின்றி
அருகிப்போன ஊற்றுகள் இவற்றோடு
அகண்டும் ஆழ்ந்தும் நெளிந்தும்....
முடிவின்றி போய்க்கொண்டிருக்கிறது ஆறு
இழப்பின் வலியைச் சுமந்து கொண்டு
தன் சுவட்டைத்தானே அழிக்கத் தெரியாமல்'.

தீண்டாமை சட்டரீதியாக ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டதுதான். ஆனால் பலவழிகளில் பல செயற்பாடுகள் மூலமாக இந்த அவலம் இன்றும் நிலவி வருகிறது. இது குறித்து காரமான வார்த்தைகளால் உள் உணர்வுகளைச் சினப்படுத்தும் வகையில் பல பதிவுகள் உள்ளன.

மு.முருகேஷ் எழுதியுள்ள ஒரு கவிதையில் ஒரு சிறிய எள்ளலுடன் இந்தப் பிரச்சினை கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

'ஒன்றே குலம்' என்ற முருகேஷ் கவிதை இதோ:

'எங்களூரில்
கீழத்தெரு, மேலத்தெரு கிடையாது.

டீக்கடைகளில்
இரட்டை கிளாஸ் இல்லை.

தேரோடும் வீதியில்
செருப்பணிந்து செல்லலாம்.

பொதுக்கிணற்றில்
நீரெடுக்கலாம்.

எங்களூரில்
வேறு யாருமேயில்லை......
எங்க சாதி சனத்தைத் தவிர'

3. கவிதைப் படைப்புத் தத்துவம்

புதுக்கவிதையில் ஆழ்ந்துள்ள கவிதைத் தத்துவம்; எழுத்துக்கும், சொற்களுக்கும், கவிதைக்கும் உள்ள உறவு; கவித்துவத்தில் சொற்களின் சாத்தியக் கூறுகளைப் பற்றிய கூரிய பிரக்ஞை, பொருளார்ந்த கரிசனை - இந்தக் கூறுகள் இத்துறையில் தீவிரமான ஈடுபாடுடைய பலரின் பொறுப்புள்ள கவனத்தை ஈர்த்துள்ளன. கவிதை படைப்பது ஓர் அர்ப்பணம் சார்ந்த ஈடுபாடு

என்பதைச் சுந்தர ராமசாமியின் கவிதை அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கிறது. 'எழுத்தின் ரகசியம்' என்ற தலைப்புள்ள கவிதை இதோ:

'பெண்ணே,
உன் கடிதம்.
எழுதுவது எப்படி என்று என்னைக் கேட்காதே.
எழுது,
அதுவே அதன் ரகசியம்.

எழுது.
எவர் முகமும் பாராமல்
உன் மனம் பார்த்து.

உன் தாகம் தீர்க்க
நதியிலிருந்து நீரைக்
கைகளால் அள்ளுவது போல்
கண்டுபிடி உன் மன மொழியை.

மார்புக் கச்சையை முற்றாக விலக்கி
காலக் குழந்தைகளுக்குப் பாலூட்டு

உனக்கும் உன் அனுபவங்களுக்குமிடையே
ஆடைகளை முற்றாகக் களைந்து
அம்மணம் கொள்.

புகை மூட்டத்தைப் புணர்ந்து
மெய்ம்மையைப் பேரானந்தத்துடன் கருத்தரி.

எழுதுவது எப்படி என்று என்னைக் கேட்காதே
எழுது
அதுவே அதன் ரகசியம்'

4. கவிதை மொழி

கவிதை மொழி குறித்து ஆழ்ந்து பொறுப்புணர்வுடன் சிந்தித்து பல கவிஞர்கள் தங்கள் கருத்துகளையும் ஆதங்கங்களையும் பதிவு செய்துள்ளனர். இத்திக்கில், முக்கியமான கவிஞரும், தேர்ந்த இலக்கிய விமர்சகருமான க.நா. சுப்ரமணியத்தின் ஒரு கவிதை, நமக்கு வெளிச்சம் பாய்ச்சுகிறது. இதோ கவிதை:

'கவிதை வேண்டுமானால்
சொற்களைக் கூராக்கு
இசையை ஒதுக்கிவிடு
உருவங்களை உயிராக்கு
சிந்தனைகளை நேராக்கு

உபயோகமற்ற
பாத்திரங்களை
ஏற்றிவைக்கும்
மச்சிருட்டாக
கவிதையை நினைக்காதே.

என்று கூறுகிறார் க.நா. சுப்ரமணியம்.

நல்ல கவிதையில், ஏன் எல்லா நல்ல இலக்கியத்திலும் முக்கியமான அம்சம் ஒரு அனுபவ ஒத்ததிர்வை (**experience resonance**) வாசகர்களிடம் ஏற்படுத்துவது.

க.நா.சு. கூறுவார்:

"நல்ல கவியின் வார்த்தைகள் வாசகனின் உள்ளத்தில் மறைவாகக் கிடக்கிற அனுபவங்களில் ஏதோ ஒன்றை பாதாளக் கரண்டி போல் பற்றி இழுக்கிறது. நமது உறங்கிக் கிடக்கும், நம்மிடமுள்ளதாக நாமே அறியாத அனுபவங்களை எழுப்பவல்லதாக இருக்கிறது."

கவிதைக்கும் கவிஞனுக்கும் உள்ள உறவை, இதில் வார்த்தைகளின் பங்கை, மிகவும் உள்ளுணர்வுடன் பதிவு செய்கிறார் அபி:

"வார்த்தை எவ்வளவு வலுவானதாக இருந்தாலும் சமயத்தில் வார்த்தை ஒரு சாக்கு. வார்த்தைக்கு இது தெரியும். கவிஞனுக்கும் இது தெரியும். இவர்களிடையே இது ஒரு கபட உடன்பாடு."

மேலும் அபி கூறுவார்:

"சற்று முன்பு ஒளியாய் மின்னிய என் கவிதைகள் இப்போது இருளாய் மின்னின. கவிதையின் தீட்சண்யம் ஒளி வடிவு மட்டுமா? தீட்சண்யமான இருள் வடிவிலும்தான் அது இருக்கிறது. பார்வைக்குப் பிடிபடும் ஒளியின் அடியில் தேங்கி மறைந்துள்ள இருள் சமுத்திரம் கவிதையில் கொந்தளிக்கிறது.... வெட்ட வெளிச்சம் என்று சாதாரணமாக நினைக்கிற விஷயங்களிலும் ஆங்காங்கே புகைமூட்டம் தெரிகிறது. எந்தத் தயக்கத்தின் பின்னாலும் ஒரு கணப்பிளவில் ஒரு இருள் நின்று காட்டிவிட்டுப் போகிறது."

இவை போன்ற பிரச்சினைகளை, தீர்வுகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட ஒரு அனுபவம் போன்றது கோ.ராஜாராமின் 'தவம்' எனும் இந்தக் கவிதை

'கடலின்
தரை பரவும் ஆழத்தில்
வாய் திறவா சிப்பிகள்;
கொடியில்
நுனித்தண்டு அசைவினிலே
குவிந்தமுக மொட்டுக்கள்;
மனதின்
புதைகுழிப் பொறுமலிலே
கவிதைக்கரு வித்துக்கள்;
சிப்பிகள் -
முத்துக்களை உமிழவில்லை.
மொட்டுக்கள் -
இதழ் விரித்துச் சிரிக்கவில்லை.
வித்துக்கள் -
கவிதையுருக் கொள்ளவில்லை.
ஏதோ ஒரு கரத்தின்,
ஏதோ ஒரு காற்றின்
ஏதோ ஒரு ஒளியின்
ஸ்பரிசத்துக்காகத்
தவம் இருக்கின்றன'

இத்தருணத்தில் ஒரு நன்னூல் சூத்திரத்தை நினைவு கூரலாம். ''பொருட்கு இடனாகி உணர்வினின் வல்லோர் அணிபெறச் செய்வது செய்யுள்'' என்கிறது நன்னூல். சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் உள்ள உறவை வடுப்படுத்தக் கூடாது; நுண்ணுணர்வு கவிதையின் முக்கிய அங்கம்; அழகியல் பார்வை கவிதையின் உயிர்நாடி - இதை இந்தச் சூத்திரத்தின் சாரமாகக் கொள்ளலாம். இந்தக் கூறுகளைப் புதுக்கவிதைக் களத்தின் அடிப்படைக் கரிசனைகளாகக் காணலாம்.

5. திணைக் கோட்பாடு

அடுத்ததாகத் திணைக் கோட்பாட்டின் இன்றையத் தாக்கங்களை, இன்றைய பரிணாமங்களைச் சுருக்கமாகப் பார்க்கலாம். பௌதீகச் சூழல் சார்ந்த பகுதிகளாகத் தமிழ் நிலப்பரப்பைக் கண்டு, அவற்றை ஐந்து திணைகளாக (Eco-

regions) இனம் கண்டு, இலக்கிய மரபில் ஒரு அங்கமாக வரித்துள்ளது கவிதை இயலில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பு. அனைத்துலக இலக்கிய மரபில் பொருளார்ந்த இந்தத் திணைக்கோட்பாடு இன்றும் ஒரு யதார்த்தக் கோட்பாடுதான். ஆனால் திணைகள் சார்ந்த எல்லைகளை நோக்கும்போது இன்று ஒரு புதுக்கோண அணுகுமுறை தேவை. இதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. நகரமயமாதல், வணிகமயமாதல், இடம் பெயர்ச்சி (spacial mobility) முதலியவை ஒரு சில காரணிகள். தொழில்நுட்பத்தின் தாக்கத்தால் உலகமே ஒரு குவலய கிராமமாகச் சுருங்கிவிட்டது. தகவல் தொழில்நுட்பத் தாக்கத்தால், ஒளிபரப்பின் பரந்துபட்ட வீச்சால் நிகழ்ந்துவரும் பன்முகப்பட்ட பண்பாட்டுத் தாக்கங்களின் மூலமாகப் பீறிட்டுவரும் நுகர்வுக் கலாச்சாரம்; எதிர்பார்ப்பு வளர்ச்சி (the crisis of rising expectations) இவைபோன்ற பல காரணிகளைக் காட்டலாம். இவற்றின் மூலமாகத் திணைக்கோட்பாடு பெருமளவு துல்லியமற்ற புகைமூட்டமான ஒரு கோட்பாடாக மாறி வருகிறது. பண்டைத் தமிழ் இலக்கண மரபிலேகூட திணை மயக்கம் என்ற கருதுகோள் அங்கீகாரம் பெற்றிருந்தது. இந்தத் திணை மயக்கம் இன்றும் ஒரு யதார்த்தமாக நிகழும் அதே நேரத்தில் திணை இழப்பு சார்ந்த வலி ஒரு முக்கிய சமூக, வாழ்வியல் கூறாகப் பேருருக் கொண்டுள்ளது. இதன் மூலமான விளைவு உள்மனக் காயமாகவும், சிராய்ப்புகளாகவும், ஆதங்கங்களாகவும் விரவி நிற்கிறது. இந்தப் பிரச்சினையின் பரிமாணங்களைப் பல கவிஞர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர். இதன் ஒரு முக்கிய பதிவாக 'புது மார்கழி' என்ற இளம்பிறையின் கவிதை அமைகிறது.

"மாநகர் வந்து
மாதங்கள் பல ஓடி விட்டன
பொருட்களை
ஏற்றி வந்துவிட்டேன் அப்போதே.
வராமல் அடம் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும்
இந்த மனசைத்தான்
எப்படிக் கொண்டு வருவதென
தெரியவில்லை.
வாசல்களில் போடப்படும்
கோலங்களைப் பார்த்துப் பார்த்துதான்
மார்கழியை உணர முடிகிறதிங்கு.
அருகம் புல்லில் துளிர்த்திருக்கும்
பனித் துளிகளை
மிதித்து......உடைத்து

முழங்காலுக்குக் கீழ் நனைந்த துணியின்
குளிர்ந்த ஒட்டலோடு
பூப்பறிக்கவோ.......புல்லறுக்கவோ
முள் கீறி
இலந்தைப் பழம் பொறுக்கவோ
படிக்கவோ......எழுதவோ செல்லாத
என் முதல்
மாநகர் மார்கழி இது."

6. பெயர் சுட்டாமை

அகத்திணை மரபில் இன்னொரு சுவையான கூறு ஒரு குறிப்பிட்ட ஆணோ, பெண்ணோ, பெயரால் இனம் காணத்தக்க தலைவனோ, தலைவியோ இடம்பெறாமை. 'மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணையும் சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொளப்பெறார்' (தொல். 1000) என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா இந்தக் கொள்கையை அடிக்கோடிட்டுக் காண்பிக்கிறது.

கவிதைத் தலைவிக்கோ தலைவனுக்கோ கவிதை மாந்தருக்கோ ஒரு குறிப்பிட்ட பெயர் சுட்டாமல் இருப்பது புதுக்கவிதை மரபில் ஒரு முக்கிய அம்சமாகக் காணப்பெறுகிறது. இந்தச் செல்நெறி பண்டைய தமிழ் மரபின் ஒரு நீட்சியாகக் காணத்தக்கது.

இது குறித்த ஒரு விளக்கம் தேவை. இப்படிப் பெயர் சுட்டப்படாத கவிதைமாந்தர் பெயர் இல்லா பூச்சிகள் அல்லர். ஒரு குறிப்பிட்ட ஆளுமையின், மனோ நிலையின், உணர்ச்சித் துடிப்பின் வார்ப்படங்கள் இவை. ஒரு பொதுமைப் பண்பு, குறியீட்டு வீரியத்துடன் தனிமனித அடையாளத்தை மீறித் தன் பிரசன்னத்தை வெளிப்படுத்துவது இதன் உயிர்நாடி. புதுக்கவிதையில் மட்டுமின்றி இந்த போக்கை நவீன ஓவியங்களிலும் நவீன சிற்பங்களிலும் காண முடிகிறது என்பது ஒரு சுவையான தகவல்.

7. ஜனநாயகப்படுத்தல்

தமிழ் பண்டை இலக்கிய மரபில் 'உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்றே' என்ற பார்வை இருந்தது. மேலும் தலைவன், தலைவியின் குணநலன்களில் பிறப்பு, குடிமை, ஆண்மை, நிறை, திரு அல்லது செல்வம் போன்ற கூறுகளையும் இம்மரபு இனம் காணுகிறது. இவற்றில் மேல்மட்டச் சார்பு (elitist bias) இருப்பதை நம்மால் காணமுடிகிறது. ஆனால் நவீன தமிழ்

இலக்கியக் களனில் (புதுக்கவிதைக் களனும் இதில் அடங்கும்) இந்த மேல்மட்டச் சார்பு ப்டிப்படியாகத் தவிர்க்கப்பட்டு வேர்மட்டச் சார்பாக மாறி வந்துள்ளது; மாறி வருகின்றது.

சமூகத்தில் கீழ் மட்டத்தில் உள்ளவர்கள், சமூகத்தில் விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டவர்கள், சமூகத்தால் சபிக்கப்பட்டவர்கள், சமூக ஒழுக்க நெறிகளின் வரம்புகளை மீறுவதால் தண்டிக்கப் படுபவர்கள் - இதுபோன்ற பல சமூக உறுப்பினர்கள் கதை மாந்தர்களாக, பாட்டுடைத் தலைவராகச் சுவீகரிக்கப்பட்டுள்ளனர். இது ஒரு முக்கியமான, ஜனநாயகப்படுத்தப்படும் திக்கில் விளங்கும் மடைமாற்ற நிகழ்வு. இதுபோன்ற மாற்றங்கள் நிகழா விட்டால் மேல்தட்டு சார்ந்த பல இயல்புநெறிகள் உடைபட்டுக் காலத்தால் சவமாய்ப் போய்விடும் என்பதை நாம் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

8. அழகியல் கூறுகள்

அகத்திணைக்குரிய உள்ளுறை உவமக்கோட்பாடு புதுக்கவிதைக் களனுக்கு மிகவும் பொருத்தமான ஒன்றாகும்.

உள்ளுறுத்து இதனோடு ஒத்துப் பொருள்முடிக என
உள்ளுறுத்து இறுவதே உள்ளுறை உவமம் (தொல்.994)

என தொல்காப்பியம் இதனை இனம் காட்டுகிறது. இதன் உயிர்நாடி இதுதான், 'உவமிக்கப்படும் குறிப்புப் பொருள் மறைந்திருக்கும் உவமையே வெளிப்பட்டு நிற்கும்.' மேற்கோளாக, குறுந்.278ஐ நோக்கலாம்

". . . கடுவன்
ஊமுறு தீங்கனி உதிர்ப்ப, கீழ் இருந்து
ஓர்ப்பன ஓர்ப்பன உண்ணும்
பார்ப்புடை மந்திய மலை இறந்தோரே"

ஆண் குரங்கு முதிர்ந்த இனிய பழங்களை மரத்தில் ஏறி உதிர்க்கிறது. கீழே அவற்றைக் கண்டு ரசித்து உண்ணும் குட்டிகளுடன் பெண்குரங்கு. இவையுள்ள மலைகளைக் கடந்து தலைவன் செல்கிறான் - இது வெளிப்படை. உணர்த்துவதோ தன் மகவுடன் தலைவன் வருகைக்காக ஏங்கி நிற்கும் தலைவி. இது போன்ற ஒரு சித்திரத்தைப் புதுக்கவிதையிலும் இனம் காண முடிகிறது. கல்யாண்ஜியின் 'அலைதல்' என்ற கவிதையை நோக்கலாம்.

"இக்கரைக்கும் அக்கரைக்கும்
பரிசல் ஓட்டிப் பரிசல் ஓட்டி

'எக்கரை
என் கரை?'
என்று மறக்கும்
இடையோடும் நதிமெல்லச்
சிரிக்கும்.''

இது ஏதோ இக்கரைக்கும் அக்கரைக்கும் இடையே சென்றுகொண்டுள்ள பரிசலின் கதையன்று; இலக்குத் தெளிவின்றி இங்கும் அங்குமாக அல்லாடித் திரியும் மனித வாழ்வின் அவலத்தின் படப்பிடிப்புதான் இது.

அகத்துறையில் இடம்பெறும் இன்னொரு நுண்ணிய கோட்பாடு இறைச்சி.

''இறைச்சியில் பிறக்கும் பொருளுமாருளவே
திறத்தியல் மருங்கில் தெரியுமோர்க்கே'' (தொல். 1176)

என்கிறது தொல்காப்பியம். ஆழ்ந்து பொருள் காண்போர்க்கு இவ்விறைச்சியில் தோன்றும் குறிப்புப்பொருள் புலப்படும் என்பார் தொல்காப்பியர்.

வெறும் அடைமொழிகளாய், இயற்கை வருணனையாய்த் தோன்றும் சொற்களில் குறிப்புப்பொருள் சூலுற்று இருப்பதே இறைச்சியின் உயிர்நாடி. இந்தக் கோட்பாட்டின் இன்னொரு சிறப்பு, மரம், செடி, கொடி, பறவை, விலங்கு ஊர்வன இயங்கு திணைப் பொருள்களாக விளங்குவது.

உயிர் இனங்களின் அன்பு வாழ்வைக் காணும்போது தலைவன் கட்டாயம் விரைவில் இரவில் தலைவியை வந்தடைவான் என்பதை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டும் பாங்கில் இறைச்சி அமைகிறது. கலைமான் பிணைமானைத் தழுவுதல்; கள்ளியில் இணையைத் தேடும் பல்லி எழுப்பும் 'இச்', 'இச்' எனும் ஒலி; பாம்புகள் பின்னிப் பிணையும் காட்சி; பனைமரத்து உச்சியில் மடலில் கிடந்து நள்ளிரவில் அன்றில் முனகும் ஒலி - சித்திரங்கள் சுருள்சுருளாய் விரிகின்றன. இத்தருணத்தில், கவிஞர் ஆனந்த் படைத்துள்ள 'இருந்த இடத்தில்' என்ற தலைப்புள்ள கவிதை நினைவுக்கு வருகிறது.

இருந்த இடத்தில்
இருந்த படியே
நீ இரு
நான் வருவேன்
உன் கால்களை வருடிச் செல்லும்
நீரெல்லாம் கழிந்தபின்னே

இந்தக் கோட்பாட்டுக்கு ஒரு மேற்கோளாக இக்கவிதை அமையுமோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. மேலெழுந்த வாரியாக நாம் காணும் பொருளுக்குப் பின்னால் பொதிந்துள்ள ஆழ்ந்த அர்த்தத்தை நாம் தரிசிக்க வேண்டும். கவிதை கவிஞனுடன் சொல்லாடுவதாய் இக்கவிதையைக் காணலாம். "நீ வார்த்தைகளைத் தேடிக்கொண்டே இரு. ஒரு காலகட்டத்தில் வார்த்தையின் வெறுமையை நீ உணர்வாய். அப்போது நீ கவிதையை அதாவது என்னை தரிசிப்பாய்" இவ்வாறு இதற்குப் பொருள் காணலாம் என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

9. புதிய புலன்கள்

நவீன கவிதை மரபில் ஜனநாயகப்படுத்தும் செல்நெறி பரவலாக உள்ளது என்பதை முன்பே கண்டோம். இந்த ஜனநாயகப் படுத்துவதில் இரண்டு முக்கியமான வெளிப்பாடுகள் பெண் சார்ந்த, தலித் சார்ந்த கவிதைப் படைப்புகள். சங்க காலத்தில் ஒரு சில பெண் புலவர்கள் இருந்தார்கள்தான், மாபெரும் நிகழ்வான (**Phenomenon**) அவ்வை உட்பட. அதன் பிறகு பக்தி இலக்கிய காலத்தில் ஆண்டாளையும் காரைக்கால் அம்மையாரையும் நாம் காண்கிறோம். அதன் பிறகு பல நூற்றாண்டுகளாக வறட்சிதான். இந்த வறட்சிக்கான யதார்த்தப் பின்னணியை எளிதாக உணர முடிகிறது. பெண் முன்னேற்றம் அடைந்தால்தான், தன் ஆளுமையை முழுமையாகப் பிரதிநிதித் துவப்படுத்தும் வாய்ப்புகள் அவளுக்கு இருக்கும்போதுதான், படைப்பிலக்கியத்திலும் அவளது பிரசன்னம் நிகழ்கிறது.

இன்றைய கவிதைக்களனில் உயிர்ப்புள்ள, பொருண்மை உள்ள, ஓரளவு சினத்தைச் சூலுற்ற பல அழகான கவிதைப் பதிவுகளை இன்றைய பெண் கவிஞர்களிடம் இருந்து நாம் பெற்றுள்ளோம்.

ஓரிரு மேற்கோள்கள், இன்றைய அவலத்தின் வேரையே இனங்காணும் பாங்கில் கனிமொழியின் கவிதை இதோ.

"எமக்கு என்று
சொற்கள் இல்லை.
மொழி எம்மை
இணைத்துக்கொள்வதுமில்லை.
உமது கதைகளில்
யாம் இல்லை,
எனக்கென்று சரித்திரமில்லை.

நீங்கள் கற்றுத் தந்ததே நான்
வார்த்துத் தந்ததே நிஜம்.
எனக்கென்று கண்களோ,
செவிகளோ, கால்களோ
இல்லை.
அவ்வப்போது நீ இரவலாய்
தருவதைத் தவிர."

மேலே கண்ட கனிமொழியின் கவிதை இன்றைய சமூகச் சூழலில் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் அவலத்தின் கூறுகளை இனங் காணுகிறது. இதைத் தொடர்ந்து, "நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள் போயின" என்ற சூளுரையின் எதிரொலி போல் ஒரு பெண் கவிஞரின் குரல். "நாங்கள் எங்கள் ஆளுமையை வீரியத்துடன் பதிவு செய்ய வந்துள்ளோம். இத்திக்கில் உங்கள் கருணைக்காகக் கப்பறை ஏந்தி நாங்கள் வரவில்லை. நாங்கள் வீறுகொண்டு எழும் உண்மையைப் பறைசாற்றவே வந்துள்ளோம்" எனும் பாங்கில் 'எரிசக்தி' என்ற குட்டி ரேவதியின் கவிதை.

"வலிகளை உச்சரிக்கத்தெரியாத
வழிகளைத் தேடி அலையாத
புடவை ஒதுக்கி நடக்கும்
பெண்களைத்தான் உனக்குப் பிடிக்கும்....
ஆனால், உணர்வுகளின் குவியல் நான்
ஒளி தேசத்தில் வாழ விரும்பும்
விடுதலைப் பறவை....
ஒரே பிறப்பில்
அழவும் சிரிக்கவும் ரசிக்கவும்
பொழியவும் எரிக்கவும் மகிழவும்
அழியவும் ஜனிக்கவும் பூத்தவள்....
மண்வாசனையும் மலைத்திமிரும்
நதியோட்டமும்
என்னுள் கிளர்ந்தெழுவதைக்
கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை!
நவதுவாரங்களின் வழியாகவும்
கனவுகள் பீறிடுகின்றன.
ஜனங்கள் திரளும் நிஜக்காட்டில்
வேட்கை பெருகப்பெருக
வேட்டையாட அலைகின்றேன்.

கன்னத்தில் உருண்டு உதிரும்
கண்ணீர்த் துளிகளைச் சாட்சியாக்கி

உன்னிடம் கருணை சம்பாதிப்பதில்
எனக்குப் பெருமையேதுமில்லை."

அடுத்து, தலித் கவிஞர்களின் கவிதைப்படைப்புகள் இன்றைய புதுக்கவிதைப் பரப்பில் முக்கியமாக இனம் காணத் தக்க, வரவேற்கத்தக்க வரவுகள். தலித் படைப்புகளில் ஒரு முக்கிய அம்சம் காலங்காலமாகப் போற்றப்பட்டுவரும் பல அழகியல் கூறுகளை அவர்கள் தீவிரமாகக் கேள்விக்கு உள்ளாக்குகின்றனர். புதிய அழகியல் நெறிகளைத் தாங்களாகவே வகுத்துக் கொள்கிறார்கள்.

"எங்களது சொல்லாட்சியால் நீ முகம் சுளித்தால் பிரச்சினை உனக்குத்தான். பறையடித்தல் என்ற சொல் எங்கள் இனத்தின் கீழ்மைக்கும் வீழ்ச்சிக்கும் அடையாளம் என்று கூறி வந்தீர்கள். நாங்களும் அதையே நம்பினோம். ஆனால் இந்தப் பறையும் பறையொலியும் எங்கள் விடுதலையின், விழிப்புணர்ச்சியின், புத்துயிர்ப்பின் அடையாளம்" என்று திண்ணமுறக் கூறுகிறார்கள்; அன்பாதவனுடைய 'நெருப்பில் காய்ச்சிய பறை' என்ற கவிதை இதோ:

"காய்ச்ச காய்ச்ச
இறுகுகிறது எம்பறை
நெருப்பின் தகிப்பில்
பொங்கியெழும் பெருமுழக்கம்
சிறுதீண்டலிலும்
காற்றின் அணுக்களில்
பேரலையாய் அதிர்வுகள்
இசையின் திசைகளில்
கலந்திருக்கிறது. எம் உயிர்
திரண்ட பறைகளின்
குமுறல்களில் பொங்கும்
யுகங்களின் கோபம்
மறுக்கப்பட்டவர்களின் மனதாக
ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் குரலாக"

10. 'நோக்கு' என்ற கருதுகோள்

'நோக்கு' என்ற கருதுகோள் தமிழ் இலக்கிய மரபில் ஒரு முக்கிய இடம் வகிக்கிறது. முதலில், ஆதி நூலான தொல்காப்பியத்துக்கே செல்வோம்.

'மாத்திரை முதலா அடிநிலை காறும்
நோக்குதற் காரணம் நோக்கெனப் படுமே'

எனச் செய்யுளியல் கூறுகிறது. இதில் 'நோக்கு' என்ற சொல்லுக்கு விளக்கம் அளிக்கும் பாங்கில் நச்சினார்க்கினியர், "கேட்டோர் மீண்டு நோக்கி பயன் கோடலை உடையவாகச் செய்யும் கருவியை நோக்கு என்று பெயர் கூறப்படும்" என்கிறார். இதனின்று அறியத் தக்கது யாது? இலக்கியத்துக்கு (செய்யுளுக்கு, கவிதைக்கு) 'நோக்கு' தேவை. 'நோக்கு' தனித்தியங்குவதன்று. இது 'பயன்' பெறுவதற்கு உதவும் கருவி, அதாவது பயனுடன் இணைந்து செயல்படுவது. இது இன்னொரு வினாவை எழுப்புகிறது. 'பயன்' என்ற கருதுகோளின் பொருள், பரிமாணங்கள் யாவை? நன்னூலின் துணையுடன் இதற்குத் தெளிவு தருகிறார் ஜெயகாந்தன்.

> "தமிழிலக்கணமே நூலினியல்பாவது என்னவென்று சொல்லும்போது, 'நூலினியல்பே நுவலின் ஓரிரு பாயிரந்தோற்றி, மும்மை யினொன்றாய் நாற் பொருட்பயத்தோடு எழுமதந்தழுவி' என்று நூலின் பயன் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அதற்கும் மேல் புதியதாய் எழுகின்ற ஒரு கொள்கையைத் தழுவியும் இருக்க வேண்டும் என்று, நான்கு பயனுக்காக என்று சொல்லி, அதன் பின்னர் தான் பத்துக் குற்றம், பத்தழகு, முப்பத்திரண்டு உத்தி முதலிய இலக்கண விளக்கங்களைக் கூறிச் செல்கிறது"

என்கிறார். எனவே இலக்கியப் படைப்பாக்கத்தில் 'நோக்கு' அல்லது 'குறிக்கோள்' தேவை. இந்த 'நோக்கு' பன்முகப்பட்ட பயன்களைத் தழுவியதாக இருக்க வேண்டும்.

'நோக்கு' புதுக்கவிதை சார்ந்த சொல்லாடலில் பொறுப்புள்ள கரிசனையை ஈர்த்துள்ளது. 'நெம்புகோல் கவிதைகள்' மூலம் சமூகச் சீர்திருத்தத்துக்கு வழிவகுப்போம் என்ற 'வானம்பாடி'களின் சற்றே உரத்த குரல்; பெண் விடுதலை எங்கள் பிறப்புரிமை, அதைப் பெறத் துணிந்து விட்டோம் என்ற பெண்ணியப் பதிவுகள்; காலங்காலமாய் எங்களை அமுத்திக் கொண்டிருக்கும் அடிமை நுகத்தடிகளை உடைத்து நொறுக்கக் களம் இறங்கிவிட்டோம் என்ற தலித்தியக் கவிதைக் கங்குகள்; அரசியல், சமூக அவலங் களையும், நாணயமின்மையையும் தோலுரிக்கும் சினமும், எள்ளலும் - தனக்குள்ளே பிளவுற்று, காயமுற்று, ஆழ்மனப் புழுக்கங்களைத் தாங்கும் உள்மனப் போராட்டங்களின் அனுபவ அதிர்வுகளை, வார்த்தைகள் மூலமும், கனமான மௌனங்களின் மூலமும் வெளிப்படுத்துதலே எங்கள் கவிதைப் பணி என்ற பதாகை.

இவ்வாறு பல நோக்குகள், பல இலக்குகள் புதுக்கவிதைக் களனில் நிலைபெற்றுள்ளன. 'நோக்கு' என்ற மரபுக் காரணியை ஏற்றுக் கொண்டு, அதற்குப் புதிய பொருண்மையையும், வீச்சையும் புதுக்கவிதை கொடுத்து வருகிறது என்பது கவனத்திற்குரியது.

11. நிறைவாக

நிறைவாக ஒரு கருத்து. நாம் தான்தோன்றியாக உதித்து, தனிவெறிக் கூத்தாடிவிட்டு மறைபவர்கள் இல்லை. ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கும் ஒரு வரலாறு உண்டு. அதை ஒட்டிய பாரம்பரியம் உண்டு. இவற்றின் ஊடாகப் பரிமளிக்கும் பண்பாடு உண்டு. நாம் அறிந்தோ அறியாமலோ இந்தப் பாரம்பரியமும் பண்பாடும் சமூகத்தின் உள் உணர்வுடன் இணைந்து செயல்படும். அதேநேரத்தில் பாரம்பரிய ஊற்றுக்கால்களில் இருந்து சத்தையும் சாரத்தையும் உள்வாங்கிக்கொள்வது செழுமையான வளர்ச்சிக்கு வழிவகுக்கும்.

ஆனால் இங்கு ஒரு சவால் உள்ளது. இவ்வாறு நமது பாரம்பரியத்தில் இருந்து சத்தையும் சாரத்தையும் நாம் உள்வாங்கிக் கொள்ளவேண்டுமானால் அந்தப் பாரம்பரியமும் மரபும் காலத்திற் கேற்ற வகையில் தன்னைப் புதுப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும். தமிழ் மரபுத் தொடர்ச்சியின்/வளர்ச்சியின் அடிப்படைக் காரணமே அந்த மரபின் உள்ளார்ந்த நெகிழ்வுத்தன்மைதான். இந்த நெகிழ்வுத்தன்மையை (flexibility) நமது மரபின் புத்தாக்கத்தை நீட்சிக்கும் ஒரு முக்கியக் காரணியாக இனம் கண்டு போற்ற வேண்டும். தமிழ் மொழியையும் தமிழ் மரபையும் தொட்டால் சுருங்கியாக ஒரு பெரிய மதில் சுவருக்குள் பிணைக் கைதியாகச் சிறை பிடிக்க வேண்டாம். பல ஆரோக்கியமான பண்பாட்டு/இலக்கிய மரபுகளை, நமக்கு வளம் சேர்க்கும் பாங்கில் வரவேற்கும், உள்வாங்கிக்கொள்ளும் பக்குவம் நமக்குத் தேவை. இந்தப் பக்குவம் நமது இலக்கிய மரபுக்கு உரத்தையும் வலிமையையும் சேர்க்கும் என்பதில் எனக்கு ஐயம் இல்லை.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

சென்னை - 600 113

அண்மை வெளியீடுகள்

	ரூ.பை.
உலகப் பகுத்தறிவு நீரோட்டத்தில் பெரியார்	35.00
கலீலியோ முதல் கலாம் வரை	35.00
குலோத்துங்கன் கவிதைகள் ஒரு கோபுர தீபம்	60.00
தமிழறிஞர் அடிகளாசிரியரின் சிறுவர் இலக்கியப் பாடல்கள்	30.00
நாமக்கல் கவிஞரின் தமிழ்ப்பணி	30.00
ஈழத்தில் கண்ணகி கலாச்சாரம்	30.00
சிறுபஞ்சமூலம் – ஒரு சமூகவியல் பார்வை	30.00
சங்கத் தமிழ் பகுதி 1	100.00
சங்கத் தமிழ் பகுதி 2	100.00
சங்கத் தமிழ் பகுதி 3	115.00
சங்கத் தமிழ் பகுதி 4	130.00
சங்கத் தமிழ் பகுதி 5	110.00
ம.பொ.சி.யின் வாழ்க்கை வரலாற்று இலக்கியங்கள்	60.00
தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம் பதிப்பும் பதிப்பாளரும்	160.00
இந்தி நாடகப்பனுவல் (ஆடிமாதத்தில் ஒரு நாள்)	50.00
திராவிட இயக்கத்தில் அன்னை மணியம்மையின் பங்கு	40.00
பண்பாட்டுப் பார்வையில் திருமந்திரம்	70.00
காரைக்கால் அம்மையார் பாடல்கள் ஓர் ஆய்வு	40.00
Freudism in the Novels of James Joyce and T. Jankiraman: A Comparative Study	125.00
இலக்கணத்தொகை யாப்பு பாட்டியல்	290.00
தென்கிழக்கு ஆசியா நாடுகளில் தமிழ்ப்பண்பாடு	310.00
பதிற்றுப்பத்து மூலமும் ஆராய்ச்சிப்புத்துரையும்	170.00
தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு முன்னோடிகள்	185.00
மனிதப் புனிதர் கக்கன்	110.00
மொழி பெயர்ப்பு: ஒரு கவின்கலை	75.00
மூவர்தமிழ் மூன்று பார்வைகள்	50.00
காமன்வெல்த் நாடுகளின் கவிதைகள்	100.00
அறிஞர்கள் பார்வையில் பேரறிஞர் அண்ணா	145.00
அறிஞர் அண்ணா–மொபசான் சிறுகதைகள்–ஒப்பாய்வு	160.00
இராசேந்திர சோழன் வெளியிட்ட எசாலம் செப்பேடுகள்	55.00
கடலடியில் தமிழர் நாகரிகம்	55.00
கடற்பொறியியற் கலைச்சொற்கள் (குறுங்கலைக்களஞ்சியம்)	150.00
சங்க இலக்கியத்தில் சமூக ஆய்வுகள்	55.00
சங்க அகப்பாடல்கள் தோழி கூற்று	170.00
தமிழ் நாடக மொழியும் வரலாறும்	110.00
வா.செ.கு. என்ற ஆளுமையாளர்	50.00
உ.வே.சா.வின் குறுந்தொகை உரைத்திறன்	45.00
மருதத்தில் மக்கள் வாழ்வியல்	40.00
பழந்தமிழும் கிளைமொழிகளும்	65.00
அரசகுலச் சான்றோர் வரலாறும் மதுரைக்காஞ்சியும்	115.00
தலித் அறம்	45.00
உலகச் செம்மொழிகள்	90.00